CRISTINA GHIDOVEANU

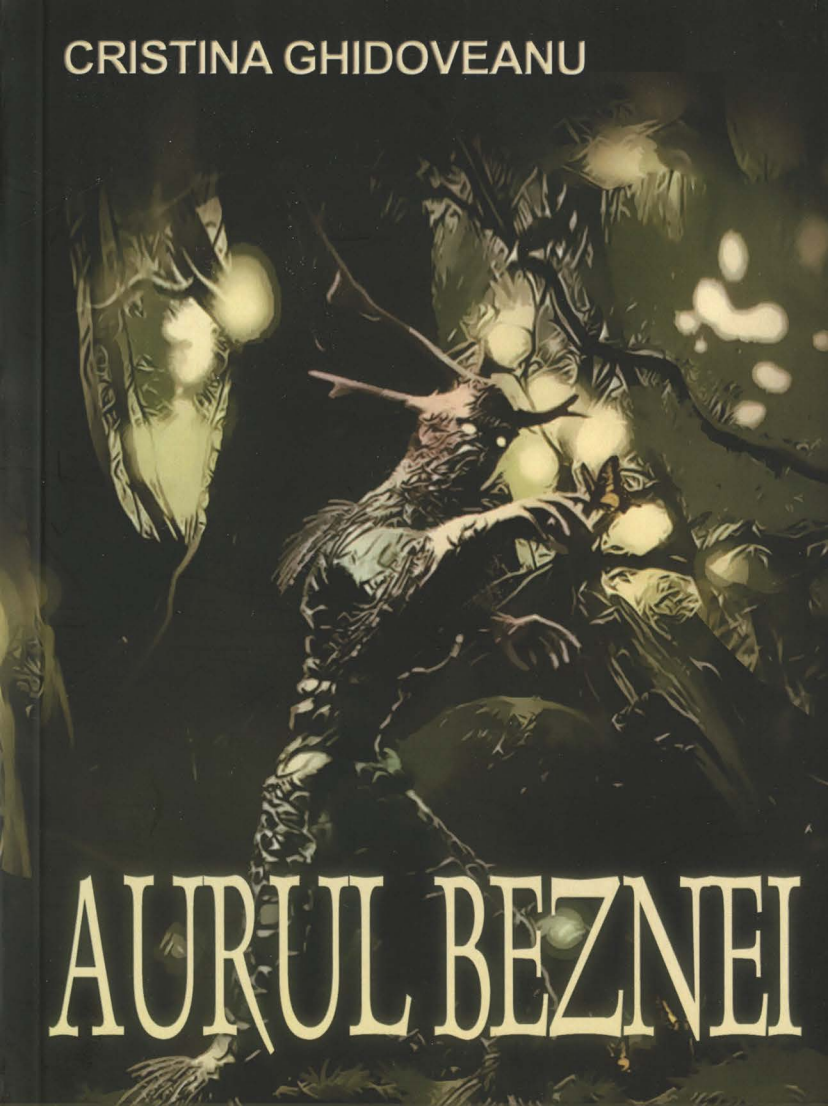

AURUL BEZNEI

Colecția Science-Fiction #75

PAVCON

AURUL BEZNEI

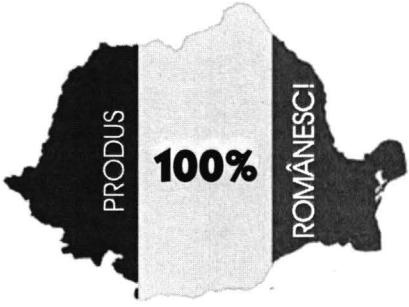

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#75

Cristina Ghidoveanu
AURUL BEZNEI

© 2018, Cristina Ghidoveanu
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHIDOVEANU, CRISTINA
Aurul beznei - povestiri / Cristina Ghidoveanu. - Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-83-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Lurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-83-3

CRISTINA GHIDOVEANU

Aurul beznei

Povestiri

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

POVESTE FĂRĂ SFÂRŞIT

Undeva, cândva, pe o planetă oarecare, o creatură cu şase membre îşi târa existenţa destul de precară. Parcurgea încet ceea ce mintea ei definea drept drumul de acces spre locurile de stază. Încet, încet, se instala lipsa radiaţiilor pe care creatura le percepuse până atunci. Memoria ei limitată nu înregistrase nimic asemănător în scurtul timp pe care şi-l putea aminti. Era încă tânără şi nu ştia prea multe. Doar că **Stăpânii** o chemau. Nu ştia cine sunt **Stăpânii** şi cum arată ei, nu ştia ce sunt locurile de stază şi ce o aştepta acolo. Nu ştia nici măcar ce este ea însăşi, dacă avea un nume sau un scop, altul decât acela de a-şi găsi cu greu hrana şi de a fi mereu gata să fugă din faţa carnivorelor iuţi, cu picioare lungi care pândeau în umbra pădurii.

Înţelegea destule, totuşi, ca să stea departe de pădure, chiar dacă acolo hrana era mai abundentă. Copacii cenuşii ascundeau pericole fără nume, mai înspăimântătoare decât prădătorii. Cel mai tare se temea de **umbră**. Frunzele lucioase opreau o mare parte din radiaţiile care inundau câmpul deschis şi o împiedicau să simtă apropierea duşmanului. Dar **umbra** o afecta mai mult decât atât. O slăbea, îi încetinea mişcările, îi făcea **rău**.

Acum era însă altceva. Umbra se lăsa pretutindeni şi prădătorii ieşeau în câmp să vâneze, în număr mai mare decât de obicei. Şi **Stăpânii** îşi trimiseseră chemarea. Ştia că acest drum va fi sigur şi că ei o aşteptau la capătul lui. Era prima care auzise chemarea şi drumul era încă pustiu. Efectele **umbrei** se accentuau treptat, îngreunându-i mersul.

Deodată, ceva ciudat fu perceput de organele sale senzoriale slăbite. Nu recunoştea senzaţia. Se opri, încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Se afla la rădăcina unui copac mai mare decât cei din jurul lui, dar **umbra** o împiedica să simtă altceva. Decise să pornească mai departe. Ridică un picior să păşească şi tresări. Piciorul întâlnise un obstacol. Totuşi, nu percepea nimic, deşi obstacolul părea destul de aproape, chiar şi pentru simţurile sale afectate de **umbră**. Încercă să schimbe direcţia, dar întâlni din nou obstacolul. Panica începu să o cuprindă. Peretele imperceptibil, dar dur, o înconjura din toate părţile şi, încercând să-l sară, constată că se închisese şi deasupra. În scurta ei experienţă de viaţă nu întâlnise aşa ceva. Un altfel de prădător, unul care trăia în adâncul pădurii, departe de belşugul de radiaţii al câmpului? Începu să se zbată, agitându-şi dezordonat cele şase membre, dar era deja epuizată. Unde erau **Stăpânii**? De ce n-o ajutau? Doar ei o chemaseră! Descoperi brusc că nu-i mai păsa ce se întâmplă. Tot ce dorea era să stea nemişcată şi... nu găsea un nume pentru ceea ce dorea. Ultima ei senzaţie fu cea a unei deplasări lente, dar nu făcu nicio încercare să afle încotro.

— E prima, nu?

— Da. Ne-am pus mari speranțe în seria nouă.

— De ce trebuie să fie atât de urâte?

— Ce contează cum arată? Am avut şi-aşa destulă bătaie de cap cu caracteristicile care ne interesează cu adevărat.

— Crezi că vor fi mai bune?

— Nu mai e mult până când se înnoptează de tot. În curând va adormi pentru prima dată în viața ei; atunci vom şti.

Simțea din nou ceva! Organele ei senzoriale percepeau din nou radiații! Se terminase **umbra**? Dar radiațiile nu veneau de sus şi de departe, ca de obicei. Aproape de ea, două forme mişcătoare emiteau radiațiile binefăcătoare cu care era obişnuită. Încercă să ajungă la ele, dar peretele insesizabil încă o înconjura din toate părțile, împiedicând-o. Una dintre forme se apropie şi radiațiile o învăluiră, dându-i o senzație de siguranță. Era bine, era cald şi lumină. De unde ştia cuvântul acesta? **Lumină** erau radiațiile care o ocrotiseră toată viața. **Lumina** venea de sus, de la **Soare**, şi scăzuse încet pentru că Soarele **apusese** şi venise **noaptea**. De unde veneau cuvintele? Acestea şi multe altele, şi imagini, mirosuri, sunete care îi inundau mintea, pe care nu le întâlnise niciodată şi pe care, acum, părea să le fi ştiut dintotdeauna. Forma luminoasă de lângă ea se îndepărtă, chemând-o parcă. Descoperi că putea s-o urmeze, căci pereții nevăzuți dispăruseră. Forma luminoasă o conduse spre ceea ce ştia acum că este locul său de stază. Se cuibări în cubiculul cald şi moale şi, îna-

inte ca întunericul să o cuprindă cu totul, un ultim gând se înfiripă în creierul aproape adormit: nu trebuia să se teamă. **Stăpânii** aveau să-i poarte de grijă. Erau acolo. Formele luminoase erau **Stăpânii**.

— *Activarea creierului a mers parcă mai uşor decât de obicei.*

— *Am mărit şi viteza de reacţie odată cu puterea de penetrare. Cantitatea de informaţii va creşte simţitor.*

— *Nu va depăşi capacitatea separatorilor?*

— *Încă nu. Porneşte înregistrarea!*

Plutea deasupra unei suprafeţe de culoare cenuşie, uşor neregulate. Nisip, bolovani, stânci colţuroase răsărind din loc în loc din întinderea monotonă, asta era tot ce putea vedea până la linia orizontului. Un soare mic şi îndepărtat lucea palid pe cerul întunecat, nereuşind decât să întărească impresia sumbră pe care peisajul o producea asupra ei. Un vânt puternic răscolea praful, ridicând nori care nu izbuteau să se înalţe prea sus în atmosfera rarefiată. Era o lume tristă, a instabilităţii perpetue, păstrând parcă aura unor străvechi catastrofe.

Se mişca încoace şi încolo, încercând să-şi testeze noile capacităţi. Aparent, se putea mişca în orice direcţie, cu orice viteză, putea pătrunde fără efort chiar şi în solul uscat şi sfărâmicios, continuând să vadă, deşi doar în imediata ei apropiere. De fapt, nici nu era cu adevărat acolo, îşi dădu brusc seama. Nu-şi simţea corpul. Lumea aceea întunecată era doar o imagine fără consistenţă, pe care o putea explora doar îndreptându-şi atenţia asupra

unui punct sau altuia. O putea vedea sau auzi, dar nu şi atinge. Cu toate acestea, ştia unele lucruri fără să le perceapă direct. Ştia că trebuie să fie frig, din cauza soarelui aceluia atât de mic, dar nu **simţea** frigul. Asta era bine, pentru că nu-i plăcea frigul.

Hotărî să vadă cât mai mult din locul acela şi porni într-un zbor rapid în direcţia indicată de soare. O vreme, peisajul nu se schimbă, apoi însă începură să se ridice la orizont crestele tocite ale unor munţi. Mări viteza, sperând că va găsi acolo şi altceva decât praf şi pietre.

Prima privire o dezamăgi. Piatra munţilor avea aceeaşi culoare cenuşie şi în văi sau în crăpăturile stâncilor se adunase aceeaşi omniprezentă pulbere întunecată. Cercetă totuşi cu atenţie văile mai adânci, gândind că acolo, la adăpost de vântul puternic, ar putea exista mici oaze de linişte în care viaţa şi-ar fi putut găsi refugiul. Soarele se afla acum la zenit şi stâncile nu lăsau nicio umbră. Probabil că se afla aproape de ecuator, în zona cea mai caldă de pe planetă, aşa că, dacă această lume nu era cu totul pustie, acolo avea cele mai mari şanse să găsească ceva.

Perseverenţa îi fu răsplătită în cele din urmă, când, într-o vale largă, înconjurată de creste abrupte, cenuşiul obsedant fu întrerupt de pete mari, în nuanţe palide de verde-albăstrui sau purpuriu. Se apropie, dar nu văzu niciun detaliu în plus. Decise că singura posibilitate de a afla mai multe era de a pătrunde în interiorul acelor pete. Alese, pentru început, una purpurie. Se trezi înconjurată de mici fiinţe translucide, asemănătoare unor picături de gelatină tremurătoare în care pluteau grăuncioare fine de

un purpuriu intens. O singură ființă nu era mai mare decât un fir de nisip, dar erau milioane, acoperind locul cu un strat uniform. Se ridică şi coborî din nou, de data asta într-o pată verzuie. Fiinţele erau doar puţin mai mari şi în corpul lor se zăreau firişoare încolăcite, colorate strident în verde-albastru. La fel ca şi celelalte, aceste vietăţi palpitau uşor, schimbându-şi continuu forma. Urmări cu interes cum una dintre ele se subţie până când se rupse în două şi înţelese că tocmai urmărise felul în care fiinţele se înmulţeau. Fu întreruptă din contemplare de o mişcare bruscă şi îşi îndreptă numaidecât atenţia spre sursa ei. Descoperi o nouă ființă, mai mare cu mult decât cele de dinainte, care ieşea din nisip, şi se ridică deasupra, să privească mai bine. Era o sferă moale, neregulată, cu aspect spongios, care începu să se rostogolească lent şi dezordonat prin colonia verde-albastră. În urma ei rămânea o dâră lată de praf cenuşiu şi, din loc în loc, o pietricică rotundă de aceeaşi culoare. În scurt timp, o suprafaţă surprinzător de mare redeveni cenuşie. Alte fiinţe spongioase apărură pe întinderea văii, absorbind cu lăcomie ambele soiuri de vietăţi micuţe. Doar când soarele dispăru în spatele crestelor, lăsând valea în umbră, bureţii se cufundară înapoi în nisip, după ce petele colorate se reduseseră la jumătate.

Rămase o vreme pe loc, privind petele care începuseră deja să crească la loc cu repeziciune, apoi îşi luă zborul. Nu prea ştia încotro s-o ia. Nu credea că poate găsi ceva interesant. De fapt, nu-i plăcea lumea asta. Ar fi preferat să plece.

— Plicticoasă lume, într-adevăr. Cu siguranță n-are ce altceva să găsească.

— Separatorul indică totuși o probabilitate de 67% ca imaginile să fie reale. Foarte bine pentru prima încercare.

— Așa e. Toate elementele concordă între ele. Steaua pare să fi devenit pitică albă cu mai puțin de un milion de ani în urmă. Aspectul de ars al solului pare să arate că a existat oxigen în atmosferă, deci viață. Un milion de ani nu cred că ar fi suficient pentru dezvoltarea ființelor pe care le-am văzut. Probabil sunt organisme anaerobe care au supraviețuit exploziei stelei și s-au adaptat noilor condiții.

— Ce mai condiții! Fără oxigen, fără căldură, fără apă!

— Organismele unicelulare fabrică apă din roci, iar bureții le mănâncă.

— Cu multă poftă, aș zice. I-am putea numi „mâncăcioși". Totuși, schema pare cam prea simplă. Cred că trebuie să existe și alte forme de viață.

— Probabil că da, dar cu siguranță nu inteligente. Acestea fie că au plecat înainte de catastrofă, fie că au pierit odată cu ea.

— Crezi că asta ne așteaptă și pe noi? Dispariția?

— Noi mai avem câteva milioane de ani. Avem timp să găsim o soluție. Poate ne vor ajuta și visele.

Lumea cea nouă era mult mai plăcută. Se găsea în apă, probabil undeva aproape de țărmul unei mări, căci putea vedea în același timp atât soarele, filtrat de un strat nu prea gros de lichid, cât și fundul mării, în cea mai mare

parte stâncos, dar având şi porţiuni acoperite cu nisip gălbui. Şi, mai ales, era înconjurată de viaţă, nenumărate forme de viaţă în culori strălucitoare, mişcându-se într-un balet ameţitor, fără încetare. Erau alge de toate felurile, mici puncte verzi sau fâşii late, unduind prin apă. Erau construcţii dure, arborescente, roşii, galbene, purpurii, verzi şi cine ştie câte alte culori, purtând în vârful protuberanţelor mănunchiuri de tentacule agitându-se în căutarea micilor vietăţi cu care se hrăneau; şi îşi dădu seama că fiinţele tentaculare erau cele care înălţaseră structurile colorate. Şi mai erau tot felul de inflorescenţe cu forme fantastice, pe care nu le putea încadra precis printre cunoştinţele ei, plante care păreau animale şi animale care semănau a plante. Şi erau mai ales peşti, mii de peşti multicolori strecurându-se cu agilitate printre stânci şi păduri de corali. Văzu peşti aurii cu pete verzi sau cu dungi de culoarea turcoazei, peşti negri cu dungi subţiri de un galben strident, peşti cu pete şi dungi combinate atât de ciudat încât, la prima vedere, nu-şi dădea seama unde este capul şi unde coada.

Un zgomot neobişnuit îi distrase atenţia. Sunetul era ritmic, monoton, oarecum mecanic, şi avu nevoie de un oarecare timp până să-şi dea seama ce asociaţie îi trezeşte în minte. Era un sunet **artificial**, lipsit de flexibilitatea ritmică a vieţii naturale. Se îndreptă rapid spre sursa zgomotului, ajungând la un obiect imens care plutea pe suprafaţa apei. Pentru prima oară părăsi apa mării. Fu orbită pentru o clipă de soarele mai strălucitor decât cel pe care şi-l amintea de acasă şi de imensitatea albastră a cerului.

Îşi coborî din nou privirea spre suprafaţa oceanului. Nu prea departe se zărea ţărmul unei insule, iar mai departe, altele. Şi, imediat dedesubtul ei, se afla într-adevăr un obiect artificial: un vehicul construit pentru a se deplasa pe apă. Era alungit, de culoare albă, cu suprastructuri complicate, iar pe laturi erau desenate cu roşu semne înflorate care arătau cam aşa:

H a l e a k a l a

Dar nu ambarcaţiunea era interesantă, ci cei de pe ea: fiinţe bipede, cu încă două membre superioare adaptate pentru prinderea obiectelor, caracteristică asociată în mintea ei cu inteligenţa. Erau destul de multe asemenea fiinţe, dintre care numai câteva păreau angajate în manevrarea vehiculului. Celelalte nu făceau altceva decât să se deplaseze fără un scop aparent sau să stea pe loc, în picioare, aşezate sau întinse pe nişte suporturi speciale, în grupuri restrânse, scoţând prin orificiile din partea superioară sunete care, probabil, erau o formă de comunicare. Ar fi dorit să poată înţelege acele sunete. Se hotărî să încerce să pătrundă în interiorul uneia dintre fiinţe şi porni să caute una potrivită. Găsi un grup de numai două fiinţe, întinse una lângă alta, şi o alese pe cea mai mare. O vreme, văzu doar structura internă a fiinţei, complicată şi destul de eficientă. Ajungând însă în partea superioară, avu o senzaţie de iluminare, ca atunci când îi întâlnise pe **Stăpâni**. Mintea sa deveni sensibilă la gândurile **omului** (aşa se numea fiinţa). Cea aleasă de ea era un **bărbat**, iar cea de alături, o **femeie**. Totuşi, gândurile bărbatului erau prea greu de urmărit. Erau prea multe, se schimbau prea repede,

se suprapuneau adesea mai multe gânduri diferite. Descoperi că putea, totuşi, să selecteze gândul cel mai puternic, cel care dirija comunicarea cu femeia, astfel că o urmări pe aceasta.

— Mai e vreo cutie de suc, iubitule?

— Una singură. Vrei să mai aduc?

— Nu-i nicio grabă. Spune-mi, nu-i aşa că am avut o idee grozavă pentru luna noastră de miere?

— Tu ai numai idei grozave, draga mea!

— Linguşitorule! Te osteneşti degeaba! M-ai păcălit deja, îţi aduci aminte? M-am măritat cu tine acum o săptămână.

— Şi nu vreau să divorţezi prea curând, aşa că trebuie să mai spun câteva minciuni.

— Te ascult!

— Ochii tăi sunt mai strălucitori decât valurile luminate de soare!

— Te descurcai mai bine înainte de nuntă...

— Pielea ta este mai albă decât spuma mării!

— N-o să mai fie multă vreme, cu soarele ăsta...

— Te iubesc!

— E mai bine. Continuă la fel...

Comunicarea fu întreruptă de o atingere care nu avea niciun sens aparent; avea doar o senzaţie de plăcere şi veselie. Nici din comunicare nu înţelesese prea mult; îi lipseau prea multe cunoştinţe despre lumea lor. Bărbatul şi femeia se despărţiră din nou şi se întinseră la loc. Treptat, mintea bărbatului începu să se golească de gânduri. Imagini ale celor doi în diferite ipostaze, însoţite de aceeaşi plăcere, mai licăriră din timp în timp, apoi se stinseră.

Tocmai voia să plece, când o nouă imagine începu să se înfiripe.

Era din nou în ocean, dar totul arăta altfel. Apa era parcă mai verde şi părea mult mai adâncă. Se scufunda repede şi lumina soarelui se estompa, pe măsură ce se îndepărta de suprafaţă. Pe lângă ea treceau în viteză siluetele nedesluşite ale unor peşti. Curând, întunericul deveni complet, dar coborârea continuă până când întrezări din nou o licărire de lumină, rece şi palidă. Ceea ce văzu acolo o surprinse cu totul; căci era nici mai mult nici mai puţin decât un oraş. Un oraş cu arhitecturi ciudate, semănând cu construcţiile colorate ale coralilor pe care-i văzuse mai devreme, cu alei care se intersectau în unghiuri drepte, luminat feeric de alge fosforescente. Pe deasupra aleilor pluteau peşti cu forme neobişnuite, într-o forfotă continuă îndreptată spre cine ştie ce scop. Imaginea se focaliză pe răscrucea a două alei mai puţin umblate. Un grup de fiinţe se agitau frenetic şi, în mintea bărbatului percepu ideea unui joc numit **fotbal**. Mai mulţi peştişori cu puncte luminoase pe abdomen înotau în jurul unui obiect rotund şi elastic, **mingea**, încercând să-l lovească cu coada pentru a-l trimite într-una din cele două plase împletite din alge care se găseau la extremităţile zonei de joc. Acestea erau apărate de două sepii micuţe, maronii, care îşi întindeau cele zece tentacule subţiri încercând să acopere cât mai mult din suprafaţa plaselor. Un alt peştişor, cu un corp aproape rotund, brăzdat în întregime cu dungi luminiscente, încerca să facă o oarecare ordine în învălmăşeală, fără prea mult succes. De jur-împrejurul ju-

cătorilor, un mare număr de ființe priveau cu interes jocul, înghesuindu-se una peste alta în încercarea de a vedea cât mai bine. Câțiva păianjeni de apă, mici şi cu picioare foarte lungi, încercau să le oprească înainte de a se revărsa pe terenul de joc. Prinseseră deja de înotătoare un peşte transparent care, împins de entuziasm, era gata să se amestece cu jucătorii. Alți peştişori asemănători îşi încurcaseră înotătoarele şi cozile filiforme şi încercau acum cu disperare să se elibereze. Un peşte mai mare, violaceu, subțire, dar cu o gură imensă, fu surprins căscând de o minge scăpată prea sus şi trebui să scuipe repede captura înainte ca spectatorii nerăbdători să-l atace. Câteva crustacee portocalii se străduiau cu perseverență să se strecoare printre picioarele păianjenilor şi eşuau mereu fără să se descurajeze. Colțurile intersecției erau marcate de stâlpi înalți, având în vârf colivii împletite din alge verzi, în care erau captive colonii de microorganisme fosforescente, verzi şi roşii. Acestea serveau de obicei la dirijarea circulației, dar acum aveau rolul de tribună înaltă pentru nişte melci mari, cu cochilii zgrunțuroase, care din cauza surescitării începuseră să roadă nervoşi firele, altminteri gustoase, eliberând micile puncte luminoase care se împrăştiaseră peste tot, sporind zăpăceala. Un peşte undițar cu dinți amenințători îşi rotea furios antena lungă şi flexibilă cu momeala strălucitoare în vârf, încercând să alunge melcii, dar efortul său era cu totul zadarnic. Spectatorii erau din ce în ce mai agitați şi, în cele din urmă, lanțul păianjenilor se rupse şi totul se transformă într-o încăierare generală. În acel moment, pe una dintre alei, două

caracatițe uriaşe se repeziră spre ceata de turbulenți, cu câte o scoică în fiecare tentacul. Fiecare scoică azvârlea câte un jet puternic de apă care mătura totul înaintea lui. Intersecția se transformă într-un vârtej de apă care antrenă totul într-o mişcare din ce în ce mai iute, şi mai iute, şi mai iute...

— *Separatorul a indicat la început o probabilitate de 43%, destul de bine, dar a scăzut brusc sub 10% când a început să recepteze gândurile acelei creaturi. Ce crezi că înseamnă asta?*

— *Poate că ființele acelea sunt şi ele capabile de fantezie... Sau poate că nimic nu este real şi acela a fost punctul în care elementele, pur şi simplu, au început să nu mai concorde. Rezultatul pare, totuşi, să ne confirme aşteptările. Vom păstra înregistrarea şi, dacă mai obținem şi altele, le vom corela.*

Lumina soarelui avea ceva familiar. Avea o nuanță portocalie şi nu dădea foarte multă căldură. Sub ea se întindea o pădure deasă. Copacii aveau tulpini cenuşii şi frunze de un verde închis, prăfuit. Din loc în loc, pădurea era întreruptă de luminişuri acoperite de ierburi gri-verzui. O amintire îi răsări brusc în minte: era **acasă**! Aceasta era lumea ei, lumea în care se născuse. Pădurea de care se temuse atât, poienile scăldate în lumina în care semenele ei îşi duceau viața în aşteptarea chemării **Stăpânilor**, totul era aşa cum îşi amintea, doar că nu le văzuse niciodată de sus. Se întrebă dacă ar putea recunoaşte locul în care crescuse, dar planeta era atât de mare, şi ea nu ştia nici măcar de unde să înceapă. Porni, totuşi, într-un zbor rapid pe

deasupra pădurii, încercând să acopere o suprafață cât mai mare.

— *Asta nu s-a mai întâmplat niciodată! Ce facem?*

— *Nimic. De ce-ar trebui să facem ceva?*

— *Dar dacă află adevărul? Nu trebuie decât să se concentreze asupra propriului corp şi va ajunge la noi!*

— *Poate că e timpul să afle. Şi, oricum, nu se poate trezi singură.*

Încerca să-şi amintească de vremea în care trăia jos, pe pământul întunecat, şi îşi târa trupul greoi printre ierburile înalte. Aproape că uitase cum era să aibă un corp. Era atât de uşor şi de plăcut să zbori liber oriunde, fără efort, încât nu-i dusese lipsa. Totuşi, poate că trupul care îi aparținuse mai era undeva pe acolo. Îşi amintea prea puțin despre locul în care o duseseră **Stăpânii**, căci se întâmplaseră prea multe într-un timp prea scurt. Dacă tot se întorsese acasă, i-ar fi plăcut să revadă acel loc.

Dedesubt, o sclipire bruscă îi atrase atenția. Printre copaci, departe de orice luminiş, se zăreau construcții masive, complexe, cu pereți transparenți. Apropiindu-se, văzu ființele luminoase mişcându-se înăuntru, antrenate în activități necunoscute pentru ea. Cutreieră clădirea, neştiind prea bine ce caută. Mai curând din întâmplare, nimeri într-o încăpere diferită de celelalte. Avea pereții acoperiți de sus până jos cu un fel de alveole mari, hexagonale, iar înăuntru erau doar două siluete nemişcate, aşteptând parcă ceva. Privi întâi alveolele, acoperite de

capace transparente. Unele erau goale, în altele se aflau creaturi asemănătoare ei, cufundate într-un somn profund. Ar fi vrut să ştie mai multe, dar nu acolo avea să afle. Trebuia să intre în mintea unui **Stăpân**, aşa cum intrase în mintea fiinţei din lumea oceanelor. Cei doi **Stăpâni** priveau un fel de ecran pe care fu surprinsă să-i vadă pe ei înşişi, până când îşi dădu seama că priveau cumva ceea ce vedea ea.

— *Vrea să intre în contact cu mintea noastră!*

— *E acţiunea logică în continuare.*

— *Doar n-o s-o laşi!*

— *De ce nu? Nu pare câtuşi de puţin şocată de ceea ce vede, ci doar curioasă. Cred că e un experiment necesar şi deloc primejdios pentru noi.*

— *N-ai decât să faci tu asta, dacă vrei!*

Pentru a doua oară în existenţa sa, mintea creaturii cu şase membre fu învăluită de calmul şi căldura prezenţei **Stăpânilor**. Pentru o clipă, se lăsă purtată de bucuria pură, apoi deveni atentă la imaginile limpezi care se impuneau cu blândeţe percepţiei sale. Imaginile spuneau o poveste; o poveste tristă, dar nelipsită de speranţă. Era povestea unui popor care căutase libertatea supremă şi găsise doar captivitatea, povestea unei rase care alesese eliberarea de servituţile substanţei şi reuşise, căzând în cea mai groaznică capcană. Căci alcătuirile din energie pură în care se transformaseră se dovediseră mult prea fragile. Mulţi, prea mulţi dintre ei muriseră risipiţi doar

la apropierea unui nor de furtună. Iar transformarea nu era reversibilă. Puteau trăi veşnic în mediul pe deplin controlat din serele lor de sticlă, dar acestea nu erau decât cuşti. Tehnologia lor le putea dărui orice; orice în afară de libertatea de a pleca spre alte lumi, căci dincolo de protecţia unei atmosfere, pereţii unei nave n-ar fi fost suficienţi să-i apere de radiaţiile prea dure ale spaţiului. Cineva descoperise atunci puterea viselor. Din păcate, ei nu mai puteau dormi; şi atunci creaseră nişte fiinţe care să o facă pentru ei. Erau eliberate în fiecare dimineaţă din incubatoarele laboratoarelor genetice, ajungeau la maturitate de-a lungul unei singure zile lungi de pe planeta cu rotaţie neobişnuit de lentă, şi deveneau capabile să audă chemarea telepatică a creatorilor lor la lăsarea serii. Atunci, creierul lor atingea potenţialul maxim, era activată memoria latentă înscrisă în celulele lor la naştere şi adormeau pentru prima oară, trimiţându-şi visele spre stele. Corpul îşi încetinea funcţiile vitale şi era menţinut astfel, de mediul gazos, special, din alveolele de stază, un timp nedefinit, căci niciuna dintre creaturi nu murise încă, de când începuse experimentul. Un computer sofisticat înregistra toate visele, încercând să distingă realitatea de jocurile imaginaţiei. *Nu am dorit să ne facem sclavi, ci doar ajutoare. Urmărim cunoaşterea, nu puterea.* Înţelegea acest lucru. Înţelegea că cei care o creaseră nu erau stăpâni, ci făpturi vii ca şi ea, care încercaseră o aventură riscantă şi intraseră într-un impas. Nu ştia cum ar putea să-i ajute, dar putea să înveţe. Pentru ea şi pentru specia ei, aventura abia începea. Avea să mai dureze câteva zile sau

câteva milioane de ani, şi ea avea să fie prima dintre semenele ei care avea să participe la ea pe deplin conştientă. Sfârşitul poveştii nu era încă scris.

FĂRĂ COMENTARII

— Tinere, trebuie să înțelegi foarte bine ce te-aşteaptă. Situația e catastrofală. Numai în ultimii trei ani, cifra de afaceri a scăzut cu 30%. În Europa, vânzările noastre abia ating jumătate din cele de acum cinci ani. Departamentul de marketing produce în fiecare lună câte o tonă de hârtie; asta fără să punem la socoteală datele care rămân doar în calculator şi care sunt de trei ori mai multe. Nu iese nimic. Piața e mai volatilă ca niciodată. De la o zi la alta, sondajele o iau razna cu câte zece procente. Consumul de băuturi răcoritoare nu a scăzut în ansamblu, dar lumea parcă nu mai ştie ce vrea. Bea ce-i cade în mână. Eram întruchiparea visului american, cea mai populară băutură din universul cunoscut, iar astăzi nu mai deosebeşte nimeni Coca-Cola de zeama cine ştie cărei firme locale cu o linie de îmbuteliere într-un hambar. Asta va trebui dumneata să schimbi.

— Înțeleg perfect dificultatea sarcinii.

— Bineînțeles, vreau să văd nişte planuri concrete înainte de a încheia contractul. Dacă îmi plac, poți folosi cum vrei datele departamentului de marketing. Poate scoți din ele mai mult decât mine.

— Colaborarea cu departamentul dumneavoastră va fi indispensabilă. După cum ştiţi, firma noastră nu are nici angajaţii, nici capacitatea de calcul necesare pentru tipul special de cercetare pe care va trebui s-o întreprindem. Mi-am permis să vă aduc o înregistrare a unei prime variante de clip publicitar şi, dacă sunteţi de acord, mâine dimineaţă vă voi prezenta oferta noastră în detaliu.

— Bine, bine. Ne vedem mâine.

— Bună ziua, domnule director.

Disperare în North Avenue!

Aflăm, din surse demne de încredere, că bine-cunoscuta Confederaţie Coca-Cola, a cărei cifră de afaceri se află în cădere liberă, ca şi cotaţia sa la bursă, de altfel, a decis să ia în considerare oferta unei mici firme locale de publicitate. Ar putea reuşi mica Psy acolo unde agenţii cu tradiţie de decenii, ca Chiat/Day sau Saatchi & Saatchi, au dat greş? Ni se pare puţin probabil. Oricât de talentaţi ar fi aceşti tineri, e greu de crezut că vor putea să spargă zidul din ce în ce mai gros al indiferenţei consumatorilor de azi. Început cu atâta strălucire în 1886, marşul colosului din North Avenue se apropie, după cât se pare, de sfârşit.

The Atlanta Journal, 12 febr. 20...

— Ce naiba mi-ai făcut? M-am uitat ieri, după ce-ai plecat, la clipul dumitale şi mi s-a părut o tâmpenie, cu liniile şi petele alea care dansează, dar până seara, la culcare, am băut patru sticle de Coke. Patru! Eu, care nu pot

să sufăr băuturile dulci! Şi azi-dimineaţă am mai băut una. Dacă ai băgat mesaje subliminale, ar trebui să ştii că sunt ilegale.

— Ştiu. Nu, nu există mesaje subliminale, deşi s-ar putea să avem unele probleme cu legea. Imaginile însele au efect psihotropic. Am studiat, însă, textul şi acest caz nu este prevăzut explicit.

— Lasă asta în grija avocaţilor. Vreau însă nişte explicaţii mai amănunţite.

— E destul de simplu. Cercetări în domeniul efectelor psihologice şi fiziologice ale culorilor s-au făcut încă din secolul trecut. Ştie toată lumea că poţi mări dimensiunea aparentă a unei camere vopsind-o în albastru sau poţi crea senzaţia de căldură colorând pereţii în culori calde. Iar în India veche a apărut ideea de mandala: forme geometrice care focalizează mintea într-o anumită direcţie. E o problemă în a găsi combinaţia cea mai potrivită de forme, culori şi sunete, pentru a obţine o anumită reacţie.

— Cred că încep să înţeleg.

— Reclamele propriu-zise nu sunt prea costisitoare. Nu e nevoie decât de timp şi creier, uman şi electronic. Va fi, însă, necesară o cercetare de marketing globală şi amănunţită. Avem nevoie de o segmentare foarte îngustă a pieţei, iar unele criterii vor fi neobişnuite. Vom face reclame diferite pentru fiecare ţară, pentru fiecare tip psihologic, pentru fiecare produs şi fiecare mediu de difuzare în parte.

— Clipul pe care mi l-ai lăsat a funcţionat şi fără toate astea.

— Mă tem că ne-am permis să luăm unele informații despre dumneavoastră înainte de a-l face.

— Îmi place, aveți inițiativă. Vă angajez. Şi acum, la treabă. Nu avem timp de pierdut.

Noua campanie Coca-Cola atrage atenția

În condițiile în care publicitatea de orice fel aproape că nu mai produce niciun efect, noua campanie Coca-Cola, lansată simultan, în urmă cu două săptămâni, în toate marile oraşe de pe glob, a stârnit un interes neobişnuit, şi chiar controverse. Mai multe organizații pentru protecția consumatorului au afirmat că noile reclame Coca-Cola, datorită puternicului lor efect asupra psihicului, încalcă dreptul cumpărătorilor la alegere liberă. În schimb, domnul Charles Bennett, purtătorul de cuvânt al Advertising Standards Authority, a declarat: „Coca-Cola nu foloseşte tehnici interzise de lege. În rest, se poate spune că orice reclamă urmăreşte influențarea cumpărătorului din punct de vedere psihologic. Acesta e doar un nou experiment. Desigur, vom urmări cu atenție desfăşurarea campaniei şi vom interveni, dacă va fi necesar".

Financial Times, Londra, 23 apr. 20...

Coca-Cola câştigă teren

Aflăm de la centrala regională pentru Europa Occidentală a trustului Coca-Cola că în luna iunie vânzările acestei firme în Franța au crescut cu 93%, față de luna iunie a anului precedent. Directorul executiv al centralei consi-

deră că acest lucru se datorează în mare parte noii campanii publicitare.

Le Monde, Paris, 7 iul. 20...

Coca-Cola rezistă pe poziții

Trei asociații pentru protecția consumatorilor din San Francisco au înaintat Tribunalului acestui oraş un dosar de chemare în judecată a trustului Coca-Cola şi a agenției de publicitate Psy, pentru concurență neloială, reclamă agresivă şi manipulare psihică. Onorabilul judecător Lloyd J. Jamieson a respins acțiunea, datorită probelor insuficiente prezentate.

San Francisco Cronicle, 11 aug. 20...

Dintr-un interviu acordat de domnul Thomas Riley, preşedintele agenției de publicitate Psy:

Reporter: Ați creat pentru Coca-Cola un număr imens de reclame diferite. De ce atât de multe?

Domnul Riley: Receptarea unei reclame depinde în mare măsură de temperament, nivel de inteligență, de educație, de mediu cultural. Produsele Coca-Cola se adresează tuturor.

Rep.: Această varietate este legată şi de modurile de difuzare a reclamei?

D-nul R.: Evident. Un clip pentru televiziune, cu imagini în mişcare însoțite de sunete, este altceva decât o reclamă pe un panou electronic, mult mai mare, tot mobilă, dar fără sunet, sau decât un afiş obişnuit, static.

Rep.: Nu vă temeți de reacțiile adverse? Mă refer la ceea ce s-a întâmplat în San Francisco, precum şi la unele poziții apărute în presă.

D-nul R.: Nu avem niciun motiv de teamă. Nu facem decât să le amintim oamenilor de o nevoie şi să le sugerăm un produs de calitate care să o satisfacă.

Rep.: Ați primit şi alte comenzi după succesul avut cu Coca-Cola?

D-nul R.: Desigur. Firmele au căpătat încredere în noi. Din păcate, suntem încă o firmă mică. Ne extindem însă constant şi am stabilit şi contacte cu alte agenții. Suntem deschişi colaborărilor.

Ottawa Citizen, 27 iul. 20...

Un an plin de surprize

Anul financiar s-a încheiat cu un mare şi surprinzător boom al marilor companii. Având perspective sumbre la începutul anului trecut, ele s-au redresat spectaculos în a doua jumătate a anului, datorită noilor tehnici publicitare lansate de mica agenție Psy din Atlanta, Georgia, care a reuşit să propulseze Coca-Cola pe primul loc în topul vânzărilor de răcoritoare pe aproape toate piețele lumii. Ca de multe ori în istoria ei de peste un secol şi jumătate, Coca-Cola a fost deschizătoare de drumuri pentru numeroase companii suficient de bogate pentru a-şi permite cheltuielile legate de cercetările sociologice, psihologice şi de marketing. Ultimele săptămâni par să fie marcate de un început de democratizare a noilor metode. Asociația Americană de Marketing ne-a comunicat că tot mai

multe firme mici şi mijlocii pornesc campanii promoţionale de mică anvergură, pe teritorii şi nişe de piaţă restrânse. Putem, deci, prevedea pentru anul care abia a început o extindere masivă a marketingului psihotropic, cu efecte impredictibile chiar şi pe termen scurt.

The Wall Street Journal, New York, 9 ian. 20...

Campania electorală se apropie

În perspectiva alegerilor de la sfârşitul anului viitor, Camera Reprezentanţilor a discutat posibilitatea introducerii unei legi care să interzică utilizarea tehnicilor psihotropice în cursul campaniei electorale. Onorabilul John T. O'Leary, judecător la Curtea Supremă de Justiţie a Statelor Unite, a atras atenţia că o asemenea lege ar putea fi declarată neconstituţională. Domnia-sa consideră că nu există niciun motiv pentru interzicerea folosirii acestor metode în scopuri electorale, din moment ce ele sunt acceptate în scopuri comerciale.

The Washington Post, 3 mart. 20...

PUTEŢI OBŢINE TOT CE DORIŢI!

PUTEŢI FI TOT CE DORIŢI!

Bărbaţii nu vă consideră destul de sexy?

Femeile nu sunt destul de atrase de dumneavoastră?

Şeful nu vă apreciază îndeajuns?

Doriţi să obţineţi un succes nemaiîntâlnit în tratativele cu partenerii dumneavoastră de afaceri?

Toate aceste probleme au un singur răspuns:

CASA DE MODĂ
ITAGAKI

Îmbrăcăminte creată special pentru dumneavoastră, conform celor mai noi studii în domeniul efectelor psihologice ale formelor şi culorilor!

Pentru orice împrejurare şi pentru orice anturaj!
Preţuri mai mult decât convenabile!

FIŢI IREZISTIBILI!

Reclamă publicată în *Asashi Evening News*, pe un fond grafic psihotropic, Tokio, 19 mai 20...

Importantă captură de droguri

Poliţia din La Paz, capitala statului Baja California Sur, a făcut ieri cea mai importantă captură de droguri din ultimii zece ani: 87 de kilograme de cocaină pură, de proveniență columbiană. Drogul a fost transportat pe mare cu un mic vas de pescuit, şi a fost găsit de poliţie cu ajutorul lui Majo, câinele care în ultimii doi ani a dat în vileag nouăsprezece traficanţi. Proprietarul vasului, Alonso Ruiz, cetăţean mexican, a fost întrebat pentru ce şi-a asumat asemenea riscuri. El a răspuns: „Pentru bani, pentru ce altceva? Bani mulţi. Marfa asta e foarte căutată în ultima vreme". După cât se pare, cea mai mare parte a cocainei urma să fie trecută peste graniţa americană, pe uscat.

La Jornada, Mexico City, 2 iul. 20...

Din interviul acordat de doamna Juliette Valery, designer la casa de modă Christian Dior, Paris:

Reporter: Ați putea să explicați, pentru cititorii noștri, ce reprezintă, de fapt, moda psihotropică?

D-na Valery: Cred că se poate spune că nu este decât prelungirea unei tendințe existente dintotdeauna. Încă de la începuturile civilizației, oamenii nu s-au îmbrăcat doar pentru ei înşişi, ci şi ca să facă impresie asupra celorlalți.

Rep.: În ce constă acest stil?

D-na Valery: Nu este, de fapt, vorba de un stil. Creațiile sunt extrem de diferite. Un program de calculator foarte sofisticat analizează trăsăturile fizice şi psihice ale clientului, împrejurarea în care urmează să fie purtat modelul, efectul pe care trebuie să-l producă, şi oferă soluțiile optime pentru combinațiile de culori, desene, croială. Se poate spune că niciodată modelele noastre nu au fost mai personale. Fiecare creație a noastră este destinată numai unei singure persoane, într-un singur scop. Purtată de altcineva sau în alte condiții, îşi diminuează considerabil efectul.

Rep.: Rolul designerului nu scade, în condițiile în care calculatorul proiectează, practic, modelele?

D-na Valery: Calculatorul oferă doar scheme de bază. Noi suntem cei care dăm viață unui model, care adăugăm nota de rafinament, de unicitate şi personalitate. Vă asigur că nu mă simt deloc dată la o parte de computer.

Rep.: Aceste creații nu sunt prea costisitoare pentru oamenii obişnuiți?

D-na Valery: Croitoriile robotizate au eliminat de mult necesitatea modelelor de serie. Creăm unicate la comandă după acelaşi principiu ca pentru haute-couture, dar mo-

delele sunt ceva mai simple, mai puțin elaborate, materialele mai ieftine. Efectul lor este, însă, la fel de puternic.

Paris Match, 13 iul. 20...

Rezultatele alegerilor de duminică

Cu două ore în urmă au fost anunțate rezultatele oficiale ale scrutinului electoral de duminica trecută. Cele patru grupări politice principale au obținut scoruri surprinzător de apropiate, ceea ce înseamnă că vor trebui să aibă loc negocieri pentru formarea unei coaliții guvernamentale. Rugat să comenteze surprinzătorul rezultat, care diferă radical de rezultatele sondajelor făcute înaintea începerii campaniei electorale, domnul William Ross, cunoscutul politolog de la Universitatea din Cape Town, a spus: „Nu a fost o campanie electorală normală. Toate partidele au folosit în egală măsură tehnici psihotropice pentru influențarea electoratului. Rezultatul nu reflectă cu adevărat dorințele oamenilor, ci modul capricios în care aceste tehnici au acționat asupra lor. Conform legilor probabilității, s-a ajuns la uniformizarea rezultatelor deoarece propaganda a acționat uniform şi aleator. Practic, este ca şi cum alegătorii ar fi votat la întâmplare. Nu este normal ca politica unei țări să fie hotărâtă de legea numerelor mari. Alegerile ar trebui refăcute după o nouă campanie, în care să se renunțe la influențarea psihică directă".

Cape Times, Cape Town, 25 iul. 20...

Evoluții îngrijorătoare

Datele centralizate de Interpol evidențiază o intensificare îngrijorătoare a traficului de droguri în toate regiu-

nile globului. Au fost depistate plantații clandestine de cânepă în Asia Centrală şi mai multe laboratoare pentru rafinarea drogurilor naturale sau pentru fabricarea diferitelor droguri sintetice. Statisticile relevă că intensitatea traficului tinde să se apropie de cotele înregistrate la sfârşitul secolului trecut. Consumul de droguri a scăzut considerabil după ce principalele probleme ale omenirii au fost cât de cât rezolvate: insecuritatea socială, conflictele politice între state, foametea, dezastrul ecologic etc. Creşterea recentă pare să indice apariția unor noi probleme la nivel global.

Revue internationale de police criminelle, Paris, 6 aug. 20...

Vederea noastră slăbeşte?

Testele efectuate de poliție la examenele de obținere a permiselor de conducere, ca şi cele de control pentru reînnoirea lor, au arătat o scădere semnificativă a acuității vizuale a persoanelor testate, în comparație cu anii trecuți. Poliția a solicitat cercetarea cauzelor acestui fenomen.

The Seattle Times, 21 aug. 20...

[...] Nu pot să-mi iau ochii de la rochia Hannelorei. O urăsc! Aş pune pe foc tot ce şi-a luat în ultima vreme. La început mi-au plăcut, dar acum...

[...] Se aude televizorul de dincolo. Iarăşi sunt reclame. N-am să mă duc să mă uit. Muzica asta!

[...] Mă doare îngrozitor capul. De câte ori ies din casă începe să mă doară. Dacă n-ar fi copiii, nu m-aş mai duce la serviciu. Strada mă înnebuneşte.

[...] Urăsc televizorul! Într-o zi am să-l sparg!

[...] Nu foloseşte la nimic. Există totdeauna cineva gata să-ţi vândă un televizor. N-ai cum să scapi.

[...] Oriunde întorci capul, există ceva care încearcă să-ţi scoată ochii din cap. Luaţi-i, la naiba! Luaţi-i! Nu-i mai vreau!

[...] Iartă-mă, Hannelore. Sărută-i pe Liesl şi Hans din partea mea.

Din jurnalul intim al lui Friedrich Stolz, găsit de poliţia oraşului Stuttgart cu ocazia anchetei cu privire la sinuciderea lui, 7 oct. 20...

Tehnicile psihotropice sub microscop

Raportul Asociaţiei Americane a Medicilor Oftalmologi, prezentat în urma unor cercetări recente efectuate la solicitarea Departamentului pentru Sănătate şi Servicii Umane, ajunge la concluzii îngrijorătoare privind sănătatea ochilor noştri. Numeroase teste au arătat că acuitatea vizuală a scăzut în medie cu 10% în ultimele şase luni şi că situaţia tinde să se agraveze. În privinţa cauzelor acestui fenomen, Asociaţia consideră că tehnicile psihotropice, prin concentrarea vizuală neobişnuită şi forţată pe care o solicită, au ca efect slăbirea în timp a văzului, la fel cum suprasolicitarea auzului cu zgomote puternice şi prelungite provoacă surzenie. În încheierea raportului, Asociaţia recomandă renunţarea la tehnicile psihotropice, atât în publicitate, cât şi în vestimentaţie şi decoraţiuni interioare.

The New York Times, 27 dec. 20...

Rebeliunea cenuşie

O nouă modă se răspândeşte cu rapiditate în oraşele Europei: moda gri. Ca reacţie la combinaţiile hipnotice de culori care au cucerit întreaga lume, tinerii nonconformişti au început să se îmbrace în diferite nuanţe de gri, cât mai şterse, iar hainele trebuie să aibă croieli cât mai informe. Extremiştii îmbracă pur şi simplu saci cenuşii cu găuri pentru cap şi mâini. Această revoltă vestimentară se adaugă protestelor din ce în ce mai vehemente la adresa tehnicilor psihotropice, apărute în mass-media din întreaga lume.

Corriere della Sera, Milano, 16 ian. 20...

Sănătatea psihică în pericol

Statistici oficiale din mai multe ţări indică o creştere alarmantă a ratei sinuciderilor în toate straturile sociale, în paralel cu creşterea consumului de droguri. Tot mai mulţi sociologi şi psihologi avertizează că de vină pentru aceste fenomene este agresarea violentă a simţurilor şi a psihicului uman, datorată tehnicilor psihotropice, şi recomandă interzicerea lor totală.

Moscow News, 2 mart. 20...

Mare demonstraţie la Washington

Mai multe zeci de mii de oameni îmbrăcaţi în haine cenuşii s-au adunat ieri în faţa Capitoliului, cerând Congresului votarea de urgenţă a unei legi care să interzică nu numai publicitatea psihotropică, ci şi utilizarea acestor tehnici în orice domeniu.

The Washington Post, 28 mart. 20...

Graypeace

Iresponsabilitatea autorităților din întreaga lume este scandaloasă! Omenirea chiar trebuie să-şi repete de fiecare dată propriile greşeli? În anii '60 ai secolului trecut, primele organizații ecologiste au început să atragă atenția asupra violențelor la care era supusă natura. A fost nevoie ca Pământul să ajungă în pragul catastrofei, pentru ca oamenii să ia măsuri eficiente la nivel global, dar asta s-a întâmplat abia în cursul unei jumătăți de secol. Ce catastrofă aşteptăm acum? Cine poate fi atât de naiv încât să creadă că mai avem jumătate de secol? De data asta nu natura din jurul nostru este amenințată, nu echilibre stabilite în milioane de ani sunt în pericol, ci noi înşine, fragilul nostru echilibru mental.

Ochii ne sunt atacați până când refuză să mai vadă. Sentimentele noastre cele mai intime sunt exploatate cu un cinism fără margini. Zonele cele mai ascunse ale minții noastre sunt nu doar atinse, ci smulse afară şi exhibate fără nicio jenă din partea celor cărora nu le pasă decât de propriile lor interese.

Suntem manipulați fără scrupule şi chiar cei care sunt conştienți de asta nu au altă ieşire decât uitarea oferită de drog... sau de moarte.

Au existat şi înainte reclame, de multe ori agresive şi neruşinate, dar oamenii au reuşit să se elibereze, să-şi apere mintea de influența lor. Tehnicile psihotropice, sub aparența lor inofensivă, sunt mijloace mult mai subtile şi mai puternice de dominație asupra minții umane.

Dar mintea umană este mai puternică. Ne putem elibera din nou. Împreună, putem impune interzicerea tehnicilor imorale de control psihic.

Organizația Greenpeace a dispărut când lumea verde a fost salvată. Astăzi, Graypeace ridică steagul pentru apărarea lumii cenuşii a creierului nostru. Veniți alături de noi!

Manifest al organizației Graypeace, publicat în perioada 25 apr. – 1 mai 20..., în toate ziarele importante ale lumii.

Aventura psihotropică s-a terminat

Astăzi, Consiliul Suprem al Uniunii a adoptat legea privind interzicerea utilizării tehnicilor psihotropice în orice domeniu al vieții publice. Astfel, Emiratele Arabe Unite sunt ultimul stat de pe glob care adoptă o lege de acest tip.

Emirates News, Abu Dhabi, 15 aug. 20...

— Bună ziua, domnule director.

— Bună ziua... Aaa, domnul Riley! Ce surpriză! Nu ştiam că mai eşti în Atlanta.

— Umblu destul de mult.

— Da, da, sigur. Câți ani au trecut?

— Aproape douăzeci.

— Aşa mult? Cum mai trece timpul! Parcă ieri ai intrat în biroul meu cu clipul acela aiurit. Îți aminteşti?

— Sigur că da.

— Ei, ce zici, am făcut ceva valuri la vremea noastră. De fapt, ce s-a întâmplat cu firma dumitale?

— Am desființat-o imediat după adoptarea legii. Oricum, publicitatea tradițională avea să moară de moarte naturală în scurt timp.

— Aşa e, dar e păcat. N-am mai văzut o reclamă de mai bine de zece ani. Mai înviorau oraşele. Acum, parcă ne-am întors în vremea lui Scarlett O'Hara. Dar ia zi, cu ce te mai ocupi?

— Decorațiuni interioare.

— Nu-mi spune că faci chestii tradiționale, după ce-ai întors lumea pe dos cu ideile dumitale.

— De fapt, nu chiar. Ştiți, legea interzice tehnicile psihotropice doar în domeniul public.

— Şmecher ca întotdeauna. Da, da, se găseşte oricând cineva care vrea să vrăjească pe altcineva. Sunt sigur că te descurci bine.

— Nu mă pot plânge. Dar dumneavoastră?

— Binişor, binişor. Am ieşit la pensie acum doisprezece ani şi îmi cresc nepoții. Ar fi mare plictiseală fără ei. Blestemații ăştia cenuşii au invadat totul cu moralitatea lor nesuferită. Nu le-ar strica o scuturătură bună, ca pe vremuri. Nu mai ai vreo idee genială ca să-i punem puțin în mişcare?

— Nu ştiu cât de genială a fost...

— Nu-i nevoie să fii modest. Da' uite, eu te țin de vorbă şi dumneata poate ai vreo treabă.

— Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc.

— Da, da, şi mie. Dacă mai treci prin parc, uită-te prin preajmă. Îmi place colțul ăsta.

— La revedere, domnule Riley.

— La revedere, domnule director.

EXPERIMENTATORII

Erau stăpânii multor galaxii. Nu proveneau de pe o singură planetă. Mai multe rase, din locuri foarte îndepărtate între ele, reuşiseră să atingă acele înălţimi ale spiritului care-i făcuseră demni să se alăture marii civilizaţii de călători. Spaţiul şi timpul, materia şi energia nu aveau taine pentru ei. Lăsaseră demult în urmă tehnologia sau nevoia de a avea un cămin. Stăpâneau forţe imense, simple jucării ale spiritului lor.

De-a lungul milioanelor de ani, învăţaseră că singurul lucru demn de a fi studiat, pentru că este singurul inepuizabil, este inteligenţa. Cutreierau galaxiile în căutarea ei şi o observau cu minuţiozitate. De cele mai multe ori nu se mulţumeau să privească. Experimentau discret, dirijând evoluţia raselor în direcţiile menite să le furnizeze informaţiile dorite. Nu-şi făceau scrupule pentru suferinţele pe care le puteau provoca. Nu exista cale fără obstacole. Dacă evitai unele, neîndoielnic dădeai peste altele. Propriile lor rase trecuseră prin multe. Erau zeii multor lumi – şi zeii sunt adeseori cruzi.

Grupul de călători privea cu încordare la cel mai ciudat experiment al lor.

Existau mai multe tipuri de civilizații. Cele mai norocoase nu luau niciodată o cale tehnologică propriu-zisă. Descopereau foarte devreme forța spiritului și reușeau să se alăture călătorilor după mai puțin de un milion de ani de istorie liniștită.

O civilizație care alegea varianta tehnologică și urbană trecea, de regulă, peste niște praguri. Primul se situa în momentul în care gradul de urbanizare ajungea la aproximativ cinci procente. Aceasta corespundea unui nivel tehnologic care permitea o anumită bunăstare, o slăbire a preocupărilor materiale și o orientare mai pronunțată spre spirit.

Dacă, însă, lumea respectivă continua cursa tehnologică, ajungea la al doilea prag, atunci când un sfert din populația ei trăia în orașe. Fie pașnic, fie în urma unor cataclisme sociale, și aceste lumi renunțau în cele din urmă la materialism. Din această categorie se recrutau, în general, și civilizațiile sinucigașe.

Această planetă răsturnase însă toate teoriile. Rasa care locuia aici dovedise un instinct social mai puternic decât media, și de aceea fusese aleasă pentru stimularea unei civilizații urbane. Așezările cele mai bine plasate fuseseră alese cu grijă să formeze nucleele viitoarelor aglomerări. Modul de gândire al indivizilor fusese influențat cu îndemânare. Și iată că planeta nu numai că trecuse de al doilea prag, dar ajunsese la un nivel de 50% populație urbană și dădea puține semne că ar intenționa să se autodistrugă sau măcar să se oprească. E drept că ritmul încetinise. Iar din calcule reieșea că se apropia un al treilea prag: cel al

ireversibilității. În curând n-avea să mai poată renunța la orașe, pentru că populația crescuse prea mult pentru a se mai putea hrăni fără ajutorul tehnologiei. Și, mai ales, mințile aveau să fie modificate definitiv; ceva cu totul nou, care nu mai existase până atunci. Consecințele erau tulburătoare: dacă nu se autodistrugeau, totuși, exista o probabilitate foarte mare să găsească o cale tehnologică de expansiune. Universul calm al călătorilor avea să se schimbe într-un fel greu de anticipat.

Experimentatorii priveau neliniștiți cea dintâi aglomerare-gigant de pe planetă. Acum nu mai era unică; nici măcar cea mai mare. Dar pădurea de clădiri înalte, rectangulare, era un simbol al întregii civilizații. Din mijlocul lor, mai înalte decât toate celelalte, două turnuri gemene păreau să amenințe cerul. Locuitorii le numeau World Trade Center...

VASUL FANTOMĂ

Mă numesc Willem van Haeren şi sunt căpitanul navei stelare *Halley*. M-am născut pe Pământ, în anul 2022. În timpul subiectiv al navei, care este şi timpul meu biologic, asta s-a întâmplat în urmă cu cincizeci şi unu de ani. Provin dintr-o veche familie de navigatori care, atunci când marea a încetat să mai aibă taine, a ridicat ochii spre ţărmurile încă neexplorate ale cerului. Am o soţie, Martha, şi doi băieţi care, atunci când am plecat, aveau doi ani. Erau gemeni şi, în afară de mine şi de Martha, nimeni nu reuşea să-i deosebească fără greşeală. În timp subiectiv, nu i-am mai văzut de nouăsprezece ani. În timp real, desigur, ei pot să fi murit demult sau să nu se fi născut încă. Mai exact, fiecare din aceste posibilităţi devine reală pentru mine într-un moment sau altul.

Trebuie să repet din când în când toate astea, ca să nu-mi pierd complet simţul identităţii. Viaţa nu mi-o pot pierde, atâta vreme cât computerul navei funcţionează. Chiar dacă mi-aş pierde minţile, el e în stare să mă apere; chiar de mine însumi, dacă e nevoie. Dar nu suport ideea unui nebun rătăcind la nesfârşit, dădăcit de un computer prea perfect. Aşa că fac eforturi disperate să nu uit, să nu las deznădejdea să mă copleşească, să sper că într-o zi hazar-

dul mă va arunca înapoi acasă, în orice timp, poate chiar într-un timp din care să pot opri catastrofa.

De câte ori ating, pentru scurtă vreme, dimensiunile familiare ale universului nostru, încerc să contactez o navă, dar n-am niciodată timp destul. Captez uneori transmisii trunchiate din care computerul îmi reconstituie mesajul întreg. Am aflat astfel multe din cele ce s-au întâmplat pe Pământ după plecarea mea, deşi nu în ordine. În orice caz, accidentul meu a fost primul şi ultimul de acest fel. După dispariţia mea, explorările au fost sistate până când au perfecţionat sistemul. Am rămas singurul rătăcit printre dimensiuni. Şi, desigur, altcineva a explorat 82 Eridani, altcineva a condus expediţia de colonizare pe a doua planetă din sistem. Era o explorare de rutină, doar douăzeci de ani-lumină, şi n-am vrut să aştept analizele suplimentare sau perfecţionarea transportului interdimensional.

Din transmisii am aflat că am devenit o legendă. Sau am reînviat una. S-a spus că aş fi proferat un blestem, că aş fi spus că mai bine nu mă mai întorc niciodată acasă decât să mai amân plecarea. Nu este adevărat. Toţi exploratorii sunt un pic superstiţioşi şi niciunul n-ar spune aşa ceva. Şi, din păcate, nici dragostea unei femei nu mi-ar fi de vreun folos, deşi Martha n-ar ezita să facă orice pentru mine. Nu sunt un mort viu, condamnat să rătăcească veşnic. Periplul meu se va sfârşi odată cu moartea. Ar mai putea dura un secol, dar nu va fi veşnic. Desigur, nu ştiu exact cât de mult am pătruns în viitorul meu. Oamenii vor continua să întâlnească, în cursul călătoriilor lor in-

terstelare, o navă mică, veche, care dispare în neant înainte de a reuşi să comunice. Şi poate, odată, naveta va rămâne destul timp pentru a vă transmite acest mesaj. Veți afla astfel că Olandezul Zburător nu există, că vasul fantomă are la bord doar pe bietul căpitan van Haeren, care nu doreşte altceva decât să se întoarcă acasă.

CEREMONIA

Trebuie să recunosc că sunt un băftos fără pereche. Din prima călătorie am descoperit o rasă inteligentă, şi încă una teribil de prietenoasă. De zece zile se învârt în jurul meu ca titirezele şi se dau de ceasul morţii să-mi îndeplinească orice dorinţă. N-o nimeresc ei întotdeauna, aşa e când trebuie să te înţelegi prin semne, iar computerul translator se descurcă tare greu. Nu că i-aş lua-o în nume de rău: tipii nu fac altceva decât să fluiere (frumos, e-adevărat, ar face parale bune într-o sală de concert). Poate că dac-aş fi avut bani să-mi iau un aparat ultimul răcnet... Dar asta e! Deocamdată, reuşesc să mă descurc doar cu „Ce-i asta?", „Mi-e foame" şi alte câteva vorbe. Sunt destul de primitivi, dar am pus deja ochii pe nişte chestii care-ar avea căutare prin coloniile de la frontieră. Mai au şi un soi de băutură despre care sunt sigur că ar face furori pe Pământ. Din păcate, nu prea au aerul că înţeleg ideea de comerţ. Îmi primesc darurile, dar de câte ori le cer de băut, îmi dau numai atât cât să beau o dată.... Nici nu ştiu de unde-o scot. De fapt, sunt multe alte lucruri pe care nu le ştiu. Uneori, e cam enervant!

De pildă, seara asta. Din câte am reuşit să înţeleg, o să fie un fel de petrecere. Mi-au explicat că are loc ceva ce

translatorul meu a interpretat drept „întemeierea unui nou cuib". Să însemne asta oare un fel de nuntă? N-am nici cea mai vagă idee despre felul în care se înmulțesc. În bordeiele alea ale lor, am văzut că trăiesc în cete de câte trei. Poate că au trei sexe? Ar fi nostim!

S-au adunat cu toții pe un loc viran de la marginea satului. Nici nu-ți vine să crezi cât sunt de mulți. Ai fi zis că nu-s mai mult de-o sută în sat, dar aici văd cel puțin trei sute. Poate că au venit şi din alte părți...

Sunt condus către un fel de tron şi invitat să mă aşez. Nu-i prea confortabil, dar nu vreau să-i supăr şi rămân acolo. Câțiva dintre băştinaşi se apropie şi mă acoperă cu ghirlande de flori. La naiba, sper că nu vor să mă însoare cu vreo frumusețe locală!

Prin mulțime se deschide un culoar, pe care zăresc apropiindu-se trei indivizi acoperiți cu nişte voaluri multicolore. Răsuflu uşurat. Trebuie să fie cei trei care formează de obicei o familie (asta dacă sunt, într-adevăr, de sexe diferite; toți arată la fel). Adunarea fluieră ceva la unison, din ce în ce mai tare. Cei trei se opresc în fața mea şi încep un fel de dans, destul de dizgrațios, după părerea mea. Apoi îşi scot voalurile şi înconjoară tronul pe care stau. Ce naiba vor să facă? Să ceară o binecuvântare de la oaspetele căzut din cer?

Din rândurile mulțimii iese cineva cu un vas. E plin cu licoarea care-mi place atât de mult. Beau, apoi vasul e umplut din nou. Nu mi-au dat niciodată atât de mult. A treia oară aş vrea să refuz, dar nu prea ştiu cum. Mi-e teri-

bil de cald şi totul în jur pare scăldat într-o ceaţă sclipitoare. Fluierăturile îşi întețesc ritmul, transformându-se într-o furtună insuportabilă. Vreau să ridic mâinile ca să-mi astup urechile, dar nu reuşesc. Sunt amorțit sau legat? Ghirlandele de flori sunt grele ca plumbul.

Brusc, furtuna de sunete încetează. Unul dintre cei trei fluieră melodios ceva către mine. În difuzorul translatorului, mut până acum, se aud câteva cuvinte, care-şi fac cu greu drum către creier. Înainte să le înțeleg, simt nişte înțepături în stomac. Plec ochii şi văd, ca prin vis, trei tentacule lungi înfipte în trupul meu. Într-o ultimă străfulgerare, desluşesc în minte vorbele ieşite din translator:

„Mulțumim, gazdă a copiilor noştri..."

AUTOPORTRET

Ce mai vreți? De ce nu mă lăsați odată în pace? Am povestit deja tot ce s-a întâmplat.

Ce vă face să credeți că n-am spus totul? Ați văzut, fără îndoială, înregistrările navei. O misiune ca oricare alta.

Uf, dacă țineți neapărat, poftim. Am plecat spre Allaria III, am călătorit fără probleme, am coborât pe planetă în același loc ca și prima expediție, am stabilit relații cu băștinașii, am făcut studiile programate, apoi am plecat. Tot ce-am făcut este înregistrat. Nu-i nevoie să mă bateți pe mine la cap.

Allarienii? Ce-aș putea eu să vă zic în plus? Nu-i nevoie să vi-i descriu, i-ați văzut în înregistrări. Vi se par urâți? Mie nu. Nu seamănă deloc cu noi și prea puțin cu orice altceva cunoscut, dar pot fi chiar frumoși, dacă te obișnuiești. Nu, nu sunt atât de primitivi pe cât par. Mai degrabă nu-i interesează tehnologia. Au alte priorități. Un fel de boemi...

Da, sunt artiști extraordinari. Sculptura e fascinantă, și muzica... Și nici măcar nu înțelegem dacă ceea ce numim noi artă are pentru ei același sens...

Ce vreți să spuneți?

De unde ştiţi? Cine v-a spus? Flecara de Laura, fără îndoială. Nu... nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vă priveşte.

Vă rog... Eu... Chiar trebuie? Am... am să încerc...

A apărut după vreo două săptămâni de la sosirea noastră. Avea o sculptură mică. Mi-a pus-o în faţă, a spus ceva, apoi s-a aşezat şi a aşteptat. N-am înţeles, n-aveam translatorul la mine. Am luat statueta, am privit-o şi am spus totuşi: „Mulţumesc, e foarte frumoasă". Era, într-adevăr. Nu mai văzusem ceva asemănător. Nu ştiu ce reprezenta, dar avea o armonie ciudată. Cu cât o priveam mai mult, cu atât mă simţeam mai atrasă. Apoi el s-a ridicat şi a plecat. Mi-a părut rău, aş fi vrut să-i pot spune ceva, sau să-i dau şi eu, la rândul meu, un dar. Am contemplat statueta toată noaptea.

A doua zi, când am ieşit din navă, era acolo. Acum aveam translatorul, aşa că m-am apropiat de el şi i-am mulţumit. El a întins o... mă rog, ceea ce le slujeşte lor drept mână, m-a prins de braţ şi a spus: „Vino". Mi-a luat cu blândeţe translatorul, l-a pus pe jos şi m-a tras după el. Mi-era puţin frică, dar eram curioasă, aşa că l-am urmat. Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Mi-a arătat o vale, nu departe de satul lor, am stat pe malul unui pârâu, am privit apa care curgea şi plantele ciudate, roşu închis, şi am tăcut.

Da, s-a întâmplat de mai multe ori. La fiecare două-trei zile venea şi mă lua. Nu mă lăsa niciodată să iau translatorul, deşi uneori vorbea. Vorbea mult, în limba lor melodioasă, dar foarte greu de pronunţat pentru noi. N-o învăţasem, mă bazam pe computer, aşa că nu înţele-

geam nimic, şi totuşi în mintea mea se învălmăşeau imagini neclare, peisaje de basm şi siluete străine mişcându-se ca într-un vis. Alteori venea cu instrumentul lui muzical, aţi văzut în înregistrări cum arată, acela care seamănă cu o harpă mică, şi-mi cânta ore întregi. Aţi auzit muzica lor, e atât de nepământeană, dar pătrunde parcă în fiecare fibră a trupului... Aş fi vrut să dureze o veşnicie...

Ei, asta-i. Cele trei luni s-au terminat şi am plecat. Nimic nu poate dura o veşnicie.

Iubire? Nu ştiu... Cred că depinde ce înţelegi prin asta. Da, poate că a fost un fel de iubire, una lipsită de orice finalitate, care n-avea cum să dureze, dar care va rămâne undeva, ascunsă...

Nu, nu mă voi întoarce, chiar dacă îmi vor oferi un loc în următoarea expediţie. N-ar avea niciun rost. Mi-a rămas asta. Da, e sculptura dată de el. Tot nu ştiu ce reprezintă, şi totuşi... Când mă uit la ea, mă simt parcă la fel ca atunci când îl ascultam cântând. Poate că este un fel de autoportret, unul al sufletului, nu al trupului...

Ajunge, vă rog. Am vorbit destul. Cred că n-am să mai povestesc asta niciodată. Oricum, n-are nicio importanţă. Nici măcar nu afectează relaţiile interplanetare.

Şi ştiţi ceva? Lucrul cel mai ciudat e altul: n-am să ştiu niciodată ce a simţit el, de fapt, pentru mine. Dar asta se poate spune la fel de bine şi despre oameni.

PEDEAPSA

Asta era cea mai bună idee. O să le-arate el! Era mai deştept decât toată liota aia de nătărăi care-l exilaseră. Curat nătărăi! Nici nu se gândiseră să-l controleze. Şterpelise transmutatorul chiar de sub nasul lor. Cu el, putea să trăiască în vremurile astea barbare ca-n sânul lui Avram. Avea puterea absolută la îndemână. Putea încerca chiar să schimbe istoria.

Era simplu. Trăsese cu urechea prin cârciumi şi aflase că regele din acea vreme, un oarecare Filip, sau Louis, sau Charles, era de-a dreptul maniac atunci când venea vorba despre alchimie, vrăjitorie şi prezicători. La curtea lui îşi găsiseră adăpost o mulţime de pierde-vară care tocau banii vistieriei, fără să reuşească să arate nici măcar o fărâmă de aur care să fi ieşit din mâinile lor. Ce-ar fi putut obţine cineva care putea *într-adevăr* să transforme plumbul, sau orice altceva, în aur? Aici va putea pune bazele viitoarei sale puteri.

— Poftiţi, intraţi, sire. Sunt Matteo Galeotti, umilul vostru servitor. Iertaţi sărăcia bietului meu laborator. Am pregătit jilţul pentru maiestatea voastră şi scaune pentru nobilii membri ai suitei, precum şi pentru preaînţelepţii mei colegi într-ale artelor oculte.

Îmbrăcase pentru această ocazie un costum simplu, de culoare închisă, contrastând cu veşmintele strălucitoare ale regelui şi însoţitorilor săi. Curtenii se amuzau privind în jur, nepăsători, făcând tot felul de observaţii sarcastice pe seama încăperii strâmte şi întunecoase. În schimb, cei câţiva astrologi se adunaseră într-un colţ, aruncând priviri piezişe şi şuşotind între ei.

— Nu vreau să vă răpesc timpul preţios. Voi trece direct la demonstraţie. Faptele vor vorbi de la sine. Aştept plumbul pe care să-l transform, aşa cum aţi hotărât.

Un curtean scoase dintr-o bocceluţă un lingou de plumb destul de mărişor. Galeotti îl puse într-un cufăraş nu prea mare, de culoare neagră, pe care îl închise bine. Se putea vedea că partea dinăuntru a cufăraşului este mult mai mică decât cea dinafară. Aplecându-se, meşteri ceva în spatele cutiei. Se auzi un bâzâit ca de bondar, care dură ca la vreun sfert de ceas, apoi pe cutie apăru o ciudată luminiţă verzuie, ca un licurici.

— Transformarea s-a sfârşit, preaînalţi oaspeţi, spuse Galeotti, deschizând capacul cufărului. Luă un cleşte, apucă bucata informă de metal şi o cufundă într-o găleată cu apă, după care o înmână regelui.

— Pare aur, mormăi acesta cu îndoială în glas, apoi o întinse unui curtean, care o cercetă cu atenţie şi o încercă cu dinţii.

— E aur, maiestatea voastră.

— Vrei să spui că a reuşit?

— După cum vedeţi, sire, zise Galeotti plin de speranţă. Puteţi să-l cântăriţi. Este exact la fel de greu ca şi plumbul pe care mi l-aţi adus.

Regele luase din nou bucata de aur în mână şi o întorcea pe toate părţile. În acest moment, din colţul alchimiştilor se auzi o voce aspră:

— Înşelătorie!

Regele tresări şi ridică ochii.

— E un şarlatan!

— A înlocuit plumbul cu aur!

Regele se încruntă.

— Ce vreţi să spuneţi?

Unul dintre alchimişti înaintă şi se înclină, apoi începu să explice:

— Sire, acest şarlatan nu este nicidecum alchimist. Nu cunoaşte nimic despre principiile măreţei noastre arte. Nici măcar nu s-a ostenit să imite sacrele opere la negru, alb, galben şi roşu. Unde e tainica piatră filosofală, fără de care nu se poate face transmutaţia? Pentru numele sfintei treimi, unde e măcar cuptorul? Este fără îndoială un scamator îndemânatic, dar îşi bate joc de nobila noastră artă şi de slăviţii noştri învăţători. Şi tare aş vrea să ştiu de unde a căpătat aurul cu care a înlocuit plumbul. E furat, fără îndoială.

Pe chipul regelui se aşternu mânia.

— Cercetaţi cufăraşul!

Alchimiştii se repeziră la cufăr, în timp ce doi curteni îl ţinură strâns pe Galeotti.

— Nu..., bâigui el. Nu vedea ce se întâmplă, dar, când alchimiştii se îndepărtară, pe masă nu mai era decât o grămadă informă.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, sire. Nu ştim ce sunt aceste lucruri din pereţii cufăraşului, dar, fără îndoială, e o lucrare a diavolului.

— Luaţi-l! se răsti regele. La stâlpul infamiei, apoi alungaţi-l din regat. Şi să fie fericit că nu-l spânzurăm pentru magie neagră.

Legat de stâlpul din mijlocul pieţei, acoperit din cap până-n picioare de vânătăi şi gunoaie urât mirositoare, se gândea cu jale la instrumentul puterii sale, făcut ţăndări, şi îşi amintea vorbele judecătorului:

„Exilul în trecut este o pedeapsă. Epoca şi locul sunt întotdeauna alese astfel încât orice cunoştinţe aţi avea şi orice aţi face, să nu puteţi schimba acest lucru."

MONITORUL DE VISE

Monitorul intră iar în transă, după o scurtă pauză de masă. Ura întreruperile, deşi ştia că trebuia să se hrănească. Altfel n-ar fi putut să-şi îndeplinească datoria. Aşa cum i se explicase atunci când fusese ales, sarcina lui era foarte importantă. Trebuia să recepteze visele oamenilor de la suprafaţa planetei, să le aleagă pe cele mai interesante, mai fascinante, apoi să le transmită Conducătorilor. Ei ştiau să analizeze ceea ce primeau de la el şi să afle ceea ce doreau oamenii mai mult. Cele mai ascunse şi mai adevărate dorinţe ale oamenilor nu sunt cele mărturisite conştient, ci cele aduse la suprafaţă doar în timpul somnului. Pe când se antrena, învăţase destule despre mintea umană ca să înţeleagă asta. Conducătorii puteau astfel să ia cele mai bune hotărâri pentru a-i face pe oameni fericiţi. Era foarte mândru că fusese ales să facă asta şi că avusese calităţile necesare. Se simţea folositor cu adevărat şi era o experienţă minunată. Călătorea aproape tot timpul printre milioane de vise, printre bucurii şi dureri, plăceri şi spaime, poveşti fantastice şi vieţi obişnuite, cele mai fascinante dintre toate. Era cel mai fericit dintre oameni.

* * *

În Oraşul Orbital, Conducătorul îşi termină cele câteva treburi plicticoase din acea zi, apoi se îndreptă spre pat. Urma momentul cel mai aşteptat din fiecare zi: conectarea la monitorul de vise. Pentru simţurile tocite ale Conducătorilor, visele bieţilor supuşi de pe suprafaţa planetei erau cel din urmă drog şi singurul inepuizabil. Înainte de a intra în lumea visului, Conducătorul surâse, gândindu-se la naivitatea monitorilor. Dar cum altfel ar fi putut să fie convinşi să-şi lase minţile înrobite pe vecie maşinilor telepatice?

MAŞINA DE FABRICAT OAMENI

Eu sunt Maşina de Fabricat Oameni. De fapt, nu acesta este numele meu, dar cred că mi s-ar potrivi mai bine, pentru că arată ceea ce fac. Oamenii mă slujesc; fără îndoială, pentru că fără mine n-ar mai exista. Mă îngrijesc, mă alimentează, îmi dau informaţii. Eu construiesc mereu alţii, dintr-un nucleu mic şi din materialele pe care mi le furnizează. Atunci când ajung la o anumită mărime, trebuie să anunţ să fie scoşi. Pesemne că o altă maşină se ocupă să-i crească şi să-i finiseze, pentru că oamenii care mă slujesc pe mine sunt mult mai mari. Cei noi sunt mici şi extrem de fragili. Nu înţeleg de ce se încăpăţânează cei vechi să-i păstreze pe toţi. Unii sunt complet nereuşiţi. Nu ştiu ce fac cu ei. Poate că nu sunt capabili să deosebească un produs bun de unul prost. Sau poate că-i aruncă chiar ei. Totuşi, mie mi se pare o risipă de materiale. Ar trebui să-i arunce mult mai devreme, îndată ce începe să se vadă că au defecte. Cred că ar trebui să le arăt eu ce să facă.

— A murit şi puştiul de la numărul cincisprezece.
— Al cincilea pe săptămâna asta. Ceva nu e-n regulă.

— N-am avut niciodată încredere în şandramaua asta. Incubatoarele de modă veche erau O.K. Dar calculatorul... zău că mureau mai puțini când mergeam pe control manual. Sau când femeile îşi purtau singure sarcina.

— S-o ia dracu' de supertehnologie îmbârligată! Mă duc să sun la depanare, să ne facă o revizie completă. Până atunci, închide-l. Ne descurcăm şi fără el.

O POVESTE VECHE

Holograma atrăgea privirile tuturor celor din sală. În aparență, nu avea nimic deosebit. Un deşert prăfos, presărat cu cratere, aproape familiar de când omul atinsese pentru prima oară un corp ceresc străin. Vulcanii de pe Io, cupolele strălucitoare de pe Marte, atmosfera de peruzea a lui Uranus erau mult mai spectaculoase. Puteai crede că vezi un peisaj de pe Lună, dacă n-ar fi fost lumina. O lumină intensă, nepământeană, crudă, care te făcea să închizi pentru o clipă ochii torturați. Şi, undeva la limita orizontului, o formă întunecată, chircită, ceva ars parcă de razele nemiloase. Aşa ceva nu putea exista decât în vecinătatea Soarelui, pe Mercur.

Ziaristul se întrebă ce anume crea acel sentiment de teroare pe care-l degaja imaginea. Citise în catalogul expoziției că autorul făcuse parte din prima echipă de prospectori de pe Mercur şi că partenerul lui murise atunci, cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Din păcate, alte amănunte nu apăreau. Ar fi vrut să ştie mai mult.

Cine naiba mai e şi ăsta? Bună ziua. Poftiți, vă rog. *Ziarist. N-am mai văzut unul de...* Luați loc. Beți ceva?... Cu ce vă pot fi de folos? *O, nu, holograma. Nu trebuia să-i las s-o ducă*

la expoziție. Da, eu am făcut-o, atunci, în prima expediție. A trecut atâta vreme... Titlul? *Titlul ăla stupid, „Toamnă cu vânt solar"...* Nu, titlul l-a dat unul din organizatori. *Eu nu i-aş fi dat niciun titlu. Nici măcar nu era toamnă pe Mercur. Mai degrabă vară, ne apropiam de ziuă şi de periheliu. O vară cu peste patru sute de grade. E adevărat, pe Pământ era octombrie. El povestea mereu de culorile pădurii de la el de acasă.* Ce rost ar fi avut un nume... Să înțeleagă fiecare ce vrea... *Aş fi putut să-i spun „Neputință", sau „Disperare", sau „Cum e să rămâi singur"...* Ce să vă povestesc? *De ce trebuie să scormoneşti totul?* Nici nu e mare lucru de povestit, şi apoi, nu sunt decât un miner bătrân, nu mă prea pricep... *De ce naiba a trebuit să vii la mine? Găseai tot ce pofteşti în arhivele Agenției.* A fost o greşeală. Doar că pe alte planete n-ai voie să greşeşti. Decât o dată... *S-a încăpățânat să se ducă. „E aproape, nici trei sute de kilometri, şi e încă noapte." N-a vrut să înțeleagă.* Aveam doi „crabi". Transportoare speciale. Trebuiau să reziste la orice, chiar şi la temperaturile de pe Mercur. Dar unul s-a stricat. *Ceva nu era în regulă încă de la început. Din proiectare. Bănuiam asta şi i-am zis să nu se ducă. După aia au muşamalizat tot. Şi următoarele au fost mai bune.* Găsisem un zăcământ important de metale radioactive. A vrut să meargă să facă măsurătorile. Putea însemna o grămadă de bani pentru noi. *Putea să se însoare cu Stela, să-şi facă o casă pe malul mării, să aibă o mulțime de copii şi să trăiască fără griji toată viața.* I-am zis că dacă se strică şi al doilea, n-am cu ce să vin după el. Nu l-am putut opri. *Ar fi trebuit să-l iau la bătaie, să-i dau cu ceva în cap, să-i pun un somnifer în pahar. Orice. Era mai puternic decât mine, probabil*

n-aş fi reuşit. Dar măcar aş fi încercat. Poate... Nu era prea departe de bază, am sperat că n-o să se întâmple nimic. *Adevărul e că n-am crezut. Lucrurile astea se întâmplă întotdeauna altora. Nu nouă, nu celor apropiaţi... Am fost un idiot. NOI eram pe Mercur, nu altcineva. NOI eram cei care trebuia să supravieţuim în iad.* Dar s-a stricat şi al doilea „crab". S-a stricat după ce a ajuns acolo şi a făcut măsurătorile, abia când a vrut să pornească înapoi. *Doar cu o oră mai devreme, şi ar fi reuşit.* Exista o şansă. Mai erau cinci ore până la răsăritul soarelui şi trebuia să meargă spre vest. Putea să încerce să o ia înaintea răsăritului. La latitudinea la care eram, terminatorul înaintează lent. Mai lent decât un om. Putea să meargă pe jos. *La întrecere cu Soarele. Cum a putut crede că va reuşi?* Noaptea, costumul era de-ajuns. Ziua nu. Eram la periheliu, şi într-o perioadă de activitate solară maximă. Vântul solar ajungea până la suprafaţa planetei. Radiaţiile erau prea puternice. Nici „crabul" nu l-ar fi putut apăra mai mult de câteva zeci de ore. Pe Mercur, ziua stai în bază. *Şi nu puteam să mă duc după el...* Aproape a reuşit. A mers încontinuu aproape o sută de ore. *O sută de ore tot mai lungi. La început părea uşor. În definitiv, gravitaţia e aproape de trei ori mai mică. Dar mersul e greoi şi nefiresc, oboseşti foarte repede. N-avea timp de odihnă. A început să meargă din ce în ce mai încet.* L-am urmărit tot timpul prin satelit. *La început avea cinci ore până la răsărit, apoi patru, apoi trei... dar asta spre sfârşit. Prima jumătate de drum a făcut-o fără probleme. Îl auzeam fluierând. Apoi a tăcut, începea să simtă oboseala, să-şi economisească forţele... Îi vorbeam prin radio, să-i dau curaj, să-l fac să simtă că nu e singur... Dar*

era singur. Şi se lupta cu Soarele. A luptat până în ultima clipă. *Chiar şi când şi-a dat seama că va pierde. Atunci când a început să vorbească. Despre Stela, despre planurile lui, despre părinţi şi despre pădure...* Soarele l-a ajuns din urmă chiar în clipa când începea să zărească turnul de comunicaţii al bazei. *„Văd turnul!" a strigat. Apoi a tăcut brusc. Probabil că a întors capul şi a zărit prima geană de lumină. Mercur aproape că nu are atmosferă şi din cauza asta nu există zori. Soarele răsare dintr-odată, fără niciun semn prevestitor. În clipa următoare s-a întrerupt şi radioul. Radiaţiile îl bruiau prea puternic.* A început să alerge. Nu ştiu cum a mai găsit putere. *Şi l-am văzut. Un punct mic, sclipitor, la orizont. A reuşit să alerge câteva minute. Apoi a început să se împleticească. Printre paraziţi, am auzit „...prea târziu...".* S-a prăbuşit la mai puţin de un kilometru de bază. *Urlam ca un nebun: „Mergi, mergi, ticălosule, mai ai puţin, mişcă-te odată!" Mersese prea mult şi era deja prea cald. Chiar dacă ar fi reuşit să rămână în picioare atât cât să ajungă, era într-adevăr prea târziu. Ar fi murit oricum de cancer după o vreme.* Ei, asta a fost. Am anunţat Pământul şi am rămas singur până a venit echipa următoare. Şi după o vreme m-am gândit să fac o hologramă. Să am o amintire. Aveam un aparat bun, puteam s-o fac prin geam, fără să ies din bază. Corpul a rămas acolo până au sosit ceilalţi. *Am vrut să ies, să mă duc după el. Din fericire, baza are un sistem foarte bun de securitate. Nu permite ieşirea în timpul zilei fără „crab". Şi nu mă pricep atât de bine la calculatoare ca să trec de el.* Banii? I-am primit, desigur. I-am împărţit cu părinţii lui. *O groază de bani. A fost cel mai mare zăcământ descoperit până acum pe*

Mercur. Becul ăsta din tavan încă mai merge cu combustibil de-acolo. Am fost un erou şi încă sunt unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Rahat! Aş da totul pentru... Tâmpitule, e uşor să faci oferte pe gratis. Nu se mai poate schimba nimic. N-ai pentru ce. Nu cred că ai cine ştie ce subiect pentru ziar. E doar o poveste veche, cum au fost multe altele. *O poveste veche. Oamenii uită repede. Şi pe cele bune şi pe cele rele. Poate că-i mai bine aşa. Se face loc pentru necazurile viitoare. Şi pentru bucurii, slavă Domnului!*

Redactorului-şef n-avea să-i placă, era sigur. Bătrânul avea dreptate, era o poveste uitată demult. Spaţiul făcea mereu victime. Ziaristul se întrebă dacă merita preţul. Îşi aminti de ochii bătrânului. Nu arătau nici regret, nici furie sau revoltă. Doar tristeţe.

EPILOG ÎN CER

Călugărul stătea îngenuncheat în fața icoanelor, cu ochii închişi, cu mâinile împreunate, cu chipul transfigurat de fervoarea rugăciunii. Era fericit. Ieşise învingător din cea mai mare dintre ispitele pe care le întâlnise în viața lui. Oh, cartea aceea... Îl sedusese cu mai multă putere decât ar fi reuşit vreodată cea mai frumoasă dintre femei. Atâtea minuni, atâta magie! Taine ciudate, care l-ar fi făcut stăpânul lumii! Ca şi pe Hristos în deşert, diavolul îl ispitise cu mirajul puterii universale. Dar el nu era fiul lui Dumnezeu, şi îi fusese mult mai greu să se ferească de căderea în păcat. O, da, fusese gata să întindă mâna după fructul cunoaşterii dar, în ultima clipă, îi simțise arsura.

Acum însă primise iertarea. O simțea în adâncul sufletului, în toate fibrele trupului său. Mai putea spera încă la mântuire. Dumnezeu îşi întorsese din nou fața către el.

— N-a mers nici de data asta. Zău, Iahve, o să plătim scump boacănele tale.

— Am făcut tot ce-am putut. Teoria spune că, în acest stadiu al evoluției lor, o religie universală...

— Da, dar l-ai îndoctrinat pe idealistul ăla de Iisus, care a înțeles totul pe dos. Atunci când m-am dus la el să-i ex-

plic cum stă treaba, m-a luat drept diavol. Acum nu mă mai ascultă nimeni.

— Ce să-ți fac dacă te-ai arătat în fața lor așa cum ești? Trebuia să te rezumi la telepatie, ca mine.

— Îmi închipui ce-ar fi dacă ar afla că Dumnezeul lor seamănă leit cu diavolul. M-aș prăpădi de râs. Și, revenind la telepatie, știi bine că nu e destul de precisă. Ai văzut și tu ce-a ieșit.

— Până una-alta, s-a isprăvit cu ei. N-or să progreseze la timp ca să ne fie de folos. Frontul va fi aici în mai puțin de două secole.

— Mai avem două planete. Dar de data asta mă lași pe mine să fac treaba. N-avem timp de fleacuri. Ne trebuie urgent niște recruți în stare să fie instruiți.

— Cu ăștia ce-o să se-ntâmple?

— N-or să ajungă cât de cât importanți înainte de sfârșitul războiului. Așa încât, cui îi pasă?

SCHIMBĂRI

Petrecerea lâncezea de ceva timp. Zeii moțăiau pe paturile împrăştiate prin sala uriaşă de ospețe. Muzicanții, dându-şi seama de oboseala stăpânilor lor, încetaseră cântecele zgomotoase şi intonau în surdină o melopee lentă.

— Ce mai plictiseală! Îți vine să laşi baltă nemurirea şi să te întinzi vreo două mii de ani sub o piatră.

— Ce-i, regele Filip se odihneşte?

— Ha, ha, ha, frățiorul Ares moare de plictiseală când pământenii nu se omoară între ei!

— Ia mai tacă-ți gura! Decât să mă distrez ca tine, făcând să aiureze o biată bătrână nebună...

— Pythia spune întotdeauna adevărul, dar ce ştii tu despre viitor...

— La fel de mult ca şi tine, numai că nu mă dau mare.

— Gata cu cearta, băieți. Mai bine, ia spuneți, ce facem cu Pământul?

— Ce-i cu el?

— Ştiți bine, era vorba că-l facem rotund.

— De ce? E foarte bine aşa cum e.

— Da, dar oamenii au început deja să creadă că ar fi mai logic să fie rotund.

— Doar câțiva filosofi. Ce atâta grabă?

— Pitagora a spus-o de mai bine de o sută cincizeci de ani.

— Nesuferitul ăla! Şi avea nişte argumente... Auzi, din motive estetice!

— Da, dar au mai fost şi alții. Parmenide şi ai lui, de exemplu. Iar acum o spune şi Aristotel.

— Şi ce dacă?

— Tocmai a fost chemat să-i facă educația fiului lui Filip. Doar tu eşti specialistul în viitor, Apollo. Nu trebuie să-ți spun eu ce-o să facă Alexandru.

— Ei, şi? N-o să ajungă până la margine.

— Nu, dar dacă el poate să ajungă în India, altcineva o să vrea să meargă şi mai departe.

— N-o să-l lăsăm. Sau, n-are decât să ajungă. O să afle că pământul e plat, şi gata.

— Iar filosofii or să înceapă să despice firul în patru. Au să se întrebe cum şi de ce, şi aşa mai departe. În mod sigur vor ajunge la noi.

— Măcar aşa or să se teamă cu adevărat de zei...

— Eram sigur că asta o să spui, Iahve. Ai băgat frica în evreii tăi şi vrei să faci la fel cu toată omenirea. Ca să nu mai vorbim că eşti teribil de nepoliticos. Auzi, să susții că eşti singurul zeu! Ar trebui să-ți fie ruşine!

— Nici tu nu eşti mai breaz, Zeus. Regele zeilor, nici mai mult, nici mai puțin!

— Măcar eu nu-i dau pe ceilalți la o parte. În plus, chiar sunt şeful familiei mele, şi noi ne ocupăm de Grecia. Ce-ai vrea să creadă oamenii?

— Vere, cearta asta n-are niciun rost. Am hotărât de la început că oamenii nu trebuie să fie siguri de existența noastră, ca să se simtă liberi să-şi aleagă soarta. Iahve ştie şi el că ai dreptate.

— Sigur, Prometeu, sari în apărarea oamenilor, ca de obicei.

— Gata, gata. Să ne întoarcem la oile noastre. Cum rămâne, schimbăm Pământul sau nu?

— Eu zic să mai aşteptăm. La urma-urmei, e mult mai comod aşa. Îl putem vedea pe tot dintr-o privire. Dacă ar fi rotund, jumătate ar fi mereu ascuns.

— Hei, tocmai tu ai nevoie să vezi, profetule?

— E mai uşor decât să ghiceşti. Dar ție ce-ți pasă, e tot una dacă oamenii se bat pe un Pământ plat sau rotund. Tot atâta sânge curge!

— Iar începeți? Mai bine hai să ne gândim cum o facem. Hefaistos, tu ce crezi?

— Aplicăm modelul lui Pitagora?

— E cel mai răspândit printre filosofi, aşa că ar fi cel mai potrivit.

— O să fie cam greu. Aşa, cu un Pământ plat şi un capac deasupra, e simplu, pe când sferele alea concentrice vor fi greu de ținut în echilibru.

— Asta înseamnă că nu-i decât o chestie de timp până când or să-şi pună iarăşi întrebări.

— Da, şi va trebui s-o luăm de la capăt. Ce altă soluție avem, Hefaistos?

— Eu zic să facem un univers ca lumea. Galaxii, stele, un sistem cu un soare mare în centru şi Pământul şi pla-

netele în jur. Avantajul ar fi că s-ar autoîntreține destul de multă vreme.

— Ai înnebunit. La ce bun? E mult prea mare pentru o singură planetă.

— S-au mai distrat şi alții cu lumi mititele, ca noi. Am putea să-i atragem şi pe ei în proiect. Aşa, n-ar trebui să ne ocupăm singuri de tot.

— Voi ce ziceți?

— Eu n-am nimic împotrivă.

— Nu vă dați seama? Asta înseamnă că de acum înainte n-or să mai aibă nevoie de noi ca să explice lumea.

— Ei, lasă, Iahve, că te descurci tu. Parcă eşti tare la morală, nu? Poți să-i ții în frâu cu asta.

— Dar n-or să observe că se schimbă ceva?

— Las' că am eu grijă să aşez stelele şi planetele în aşa fel încât să se vadă pe cer exact ca înainte. Remodelarea o să-i scuture puțin, dar nici pe departe ca acum o mie şi ceva de ani, când s-a jucat Hades cu insula Thera. Doar o furtună şi un mic cutremur, şi gata.

— Ei, atunci asta e. De mâine, Hefaistos, te apuci de treabă. Să ne spui dacă ai nevoie de ajutor.

Apollo se întinse la loc pe pat, puțin melancolic. Avea să-i fie dor de mica lui cutie colorată. Păcat. E aşa de plictisitor când lucrurile devin serioase...

— Hei, băiete, mai adu-mi o cupă cu nectar!

VERDE

— Vă duceți și la casa de peste drum?

— Da, sigur.

Bătrânelul clătină ușor din cap.

— Poate ar fi mai bine să nu vă duceți.

— De ce? Credeți că ar putea să-mi facă ceva? Să mă atace?

— A, nu, nimic de felul ăsta. Doar că... nu știu... te trec fiorii când îi vezi. Parcă-s de pe altă lume. Nimeni de pe-aici n-ar intra în casa aia, cu niciun chip.

Tânăra zâmbi.

— Sunt sigură că nu pot fi atât de răi. Oricum, nu stau decât puțin, ca și la dumneavoastră.

Îl salută politicoasă, apoi ieși pe ușă. Afară, respiră o dată adânc și râse. Era o zi frumoasă și închipuirile unui moșneag n-aveau să i-o strice. Soarele strălucea pe cer, străduța cu case vechi, de la începutul secolului, era pașnică și somnolentă, iar ei îi mersese *într-adevăr* bine. Vânduse azi mai multe asigurări ca niciodată, și comisionul avea să-i ajungă pentru rochia aceea roșie, pe care pusese ochii pentru aniversarea *lui*. Da, era cu adevărat o zi *minunată*.

Se îndreptă cu pași vioi spre ultima casă pe care o mai avea de vizitat. Nu se deosebea prin nimic de celelalte, în

afară de faptul că era literalmente înecată în iederă, iar grădina părea puțin neîngrijită. Înainte de a apăsa pe butonul soneriei, observă că iedera nu era din soiul obișnuit: avea frunzele mai groase și mai lucioase, cu pete mici, maronii.

— Poftiți, vă rog! Cu ce vă pot fi de folos?

În cadrul ușii stătea un bărbat înalt, slab, de vârstă mijlocie, care se străduia să fie amabil.

— Sunt de la compania de asigurări... Aș dori să vă prezint, dacă-mi permiteți, avantajele pe care...

— Dar sigur, sigur, este foarte interesant! Vă rog, intrați!

Începea bine. Totuși, politețea acestui om era puțin exagerată.

Când se închise ușa în urma ei, îți dădu seama că nu-i place casa. Domneau acolo o penumbră verzuie și o umezeală care, fără îndoială, se datorau iederei. Își aduse aminte de un film cu niște exploratori croindu-și drum printr-o junglă deasă, și surâse. Ei, măcar aici n-o să aibă nevoie de sabie ca să înainteze.

— Poftiți aici, spuse bărbatul, deschizând o ușă. Sau, mai bine... Nu e prea politicos, dar v-ar deranja foarte tare să veniți în bucătărie? Soția mea gătește, și cred c-ar trebui să vă asculte și ea, nu?

— Desigur, nu-i nicio problemă.

Chiar dimpotrivă, se gândea fata. Nu i-ar fi plăcut să rămână singură cu el.

În bucătărie era ceva mai plăcut. Era mai multă lumină și aerul mai curat, deși chiar și acolo câteva vițe de iederă atârnau neglijent peste fereastra larg deschisă.

Soția, o femeie ştearsă, o salută scurt, apoi continuă să amestece într-o oală în care musafirei i se păru că recunoaşte frunzele aceleiaşi iedere omniprezente. Dumnezeule! Nu se poate! *Trebuie* să fie doar o impresie!

Soțul o invită să se aşeze pe un scaun, cu spatele la fereastră. Fata îşi scoase hârtiile şi începu să dea detalii despre diversele tipuri de asigurări. Abia începuse să vorbească şi în uşă apăru faţa slăbuță a unei fetițe de vreo zece ani. Mama ei nici nu întoarse capul, dar se auzi vocea mieroasă a bărbatului:

— Ea este fetița noastră cea drăguță.

Tânăra încercă să-i zâmbească, dar nu reuşi prea bine. Abia acum, văzându-i pe toți trei laolaltă, observă că aveau o înfățişare ciudat de asemănătoare. Erau slabi, cu faţa pământie, şi se mişcau încet, cu prudență, de parcă s-ar fi temut să nu se spargă. Fetița, care ar fi trebuit să fie cea mai vioaie, se rezemase de tocul uşii şi nu se mai mişcase deloc. Păreau bolnavi şi, încercând să se elibereze puțin de atmosfera apăsătoare, fata îşi spuse în gând, cu ironie, că ar fi în avantajul firmei să nu insiste prea mult asupra asigurărilor de sănătate.

Îşi continuă micul discurs, străduindu-se să nu-şi mai ridice ochii de pe foile ei. Auzi la un moment dat aragazul închizându-se, dar nu se întrerupse. Vroia să plece cât mai repede de aici şi îi părea rău că nu-l ascultase pe bătrân.

Când termină, bărbatul se aşeză lângă ea şi îşi drese glasul.

— Este... ăă... foarte interesant...

— Doriți deci să încheiați o asigurare?

— Cred că da... ăă... N-ar fi mai bine să discutăm la o supă?

— O, mulțumesc, dar am mâncat.

Gândul de a se atinge de fiertura aceea dubioasă o îngrozea.

— Dar vă rog mult. E foarte bună, nevastă-mea gătește nemaipomenit.

— Nu trebuie... eu...

În fața ei apăru însă un castron cu supă aburindă și vederea ei o făcu să pălească. *Era* iederă. Căută cu înfrigurare o portiță de scăpare. Femeia se așezase de cealaltă parte, așa că nu putea să se ridice și să plece, pur și simplu, așa cum ar fi dorit. În fața ei, fetița nu se mișcase din loc și o privea fix. Se simți încolțită.

— Eu... trebuie să mă întâlnesc cu cineva... peste jumătate de oră. Dacă doriți o asigurare... Vă rog să mă iertați, dar nu prea mai am timp...

Cei trei o priveau fără un cuvânt.

Coborî o mână după servietă, pe care o pusese lângă piciorul scaunului, și încremeni. O ramură de iederă îi atingea talia, vrând parcă să o cuprindă. O azvârli cât colo și o urmări uluită cu privirea cum se retrage afară, peste pervazul ferestrei.

— Ce...?

— Nu vă speriați, așa-i place ei să ne alinte.

Bărbatul îi puse o mână pe braț, făcând-o să tresară mai rău decât iedera. Ceea ce spusese el n-avea niciun sens.

— Mâncați supa, se răceşte. Vocea femeii răsunase spart.

Tânăra simțea cum intră în panică. Strânse cu un gest hârtiile de pe masă şi le înghesui în servietă, apoi se ridică.

— Eu... chiar trebuie să plec...

Mâna bărbatului o prinse ferm.

— V-ați speriat. Zău că n-aveți de ce. E doar iederă. Am adus semințele din ultima mea călătorie. Mi le-a dat un om, un fel de vraci, prin Borneo. E foarte frumoasă şi din ea iese o supă grozavă. Mâncați şi n-o să vă mai fie frică.

N-o să-i mai fie frică? Doamne, ce era în castronul ăla? Ramura aruncată de ea se întinsese spre femeie, atingându-i umărul, dar femeia nu făcu nicio mişcare. Trebuia să iasă de acolo.

Ocoli scaunul bărbatului, îmbrâncindu-l ca să-şi facă loc, trecu pe lângă fetiță fără să o atingă şi traversă holul aproape în fugă. Uşa de la intrare nu era încuiată. Abia când se văzu pe partea cealaltă a străzii se opri să răsufle şi îl observă pe bătrânel. Era chiar lângă poarta lui.

— Nici dumneavoastră nu v-au plăcut „oamenii de țărână", nu-i aşa?

— Oamenii de țărână?

— Aşa le spunem noi, vecinii. Arată de parcă ar fi făcuți din pământ. Pământ uscat.

Brusc, o amintire ieşi la suprafață. Îl împingea pe bărbat şi umărul lui era moale, şi parcă ceda sub apăsarea ei... Privirea îi coborî pe mâna pe care i-o ținuse el. Pe mâneca jachetei erau lipite fire de praf cenuşiu. Țărână... Se scutură.

— Ați avut dreptate. Nu trebuia să mă duc acolo. La revedere.

Se îndreptă spre stația de tramvai. Privi o clipă în urmă, spre casa cu iederă. Dacă va avea vreodată o casă a ei, n-avea să planteze iederă niciodată. Niciodată!

— Ei, ce zici?

— Ai scris şi chestii mai bune.

— Da, dar asta... A fost un vis, unul foarte viu. Şi după ce am visat povestea asta, am visat că o scriu şi ți-o aduc ție.

— Foarte interesant. Mai lucrează-o şi vorbim luni. Acum mă grăbesc să prind trenul. Plec la țară. Salut!

— Drum bun!

După ce uşa se închise în urma lui, redactorul-şef ridică din umeri. Aiurita asta, cu visele ei! Mai bine s-ar duce la psihiatru. El avea treburi mai importante. Trecuseră cinci ani de la dispariția unchiului şi mătuşii şi, în sfârşit, putuse intra în posesia moştenirii. Erau cu siguranță morți, cine ştie prin ce râpă de la celălalt capăt al Pământului. Fuseseră mereu nişte hoinari. Acum casa era a lui. Cu o săptămână în urmă făcuse actele şi angajase oameni să o curețe.

Coborî din tren legănat încă de visurile dulci despre viitoarele lui vacanțe la țară. Făcu drumul până la casă respirând adânc aerul curat, mirosind a verdeață.

La poartă, omul care dirija reparațiile îl întâmpină zâmbitor:

— Bine ați venit. Treaba e aproape gata, mai avem doar de terminat zugrăvitul pe dinafară.

— Arată grozav.

— Acuma da, dar am scos o grămadă de pământ din camere. Zău că nu ştiu de unde-a apărut. Şi am dat jos iedera uscată de pe pereţi. Am mai găsit însă câteva frunze verzi în colţul de colo. N-am smuls-o, poate vreţi s-o lăsaţi să crească iarăşi...

STATUI

Timp... timp care trece, dar nu e o ființă, timp care curge, dar nu e apă, timp care se măsoară, dar nu e grâu şi nici postav...

Aici, între zidurile bătrânei abații din Glastonbury, timpul nu se măsoară decât în ore: ora utreniei, ora laudelor, ora sfintei liturghii, ora vecerniei... Zilele, lunile, anii se opriseră demult, atunci când ieşise pentru ultima oară de-aici, pentru a aduce de la Almesbury trupul *ei*. *Ea*, regina lui, doamna inimii lui, cea pentru care îşi riscase viața şi mântuirea sufletului. Guenever... O, Doamne, trecuse atât de mult timp de când nu mai îndrăznise să rostească acest nume nici măcar în gând, şi încă îl mai durea. Patruzeci de ani... Patruzeci de ani de când o aşezase în cripta regală şi-şi ferecase adânc în inimă gândul că *ea* e atât de aproape, între aceleaşi ziduri ca şi el, singură pentru veşnicie, căci mormântul de alături, cel al soțului, avea să rămână mereu gol. Pe bunul rege Arthur îl aşteptase un alt fel de veşnicie...

Bătrânul călugăr îşi prinse tâmplele între palme, încercând să-şi potolească vuietul gândurilor atâta vreme amorțite. Primise azi o veste — o veste care îl aruncase în vârtejul anilor care trec dincolo, afară, în tumultul pe care

aproape îl uitase. Murise Bors, vărul lui. Cucernicul, învățatul Bors, care îl dojenise totdeauna, dar îi rămăsese alături, în ciuda tuturor păcatelor sale. Şi, Doamne, multe mai fuseseră! N-a înțeles niciodată de ce un om atât de ticălos ca el a avut parte de atâtea lucruri bune. Iubirea părinților, ocrotirea Doamnei Lacului, prietenia regelui – şi cât de mârşav îl trădase! – victoriile în atâtea lupte... Dumnezeu nu-l uitase niciodată, mai cu seamă când pornise în căutarea Sfântului Graal... Îi trimisese încercări grele, care-l întorseseră spre El, aproape îl silise să se curețe de păcate şi, la sfârşit, îi îngăduise să privească liturghia Sfântului Potir. Fusese oprit la uşă, desigur, oricum căpătase mai mult decât merita, iar înăuntru intraseră doar cei neprihăniți: Bors, Percivale cel-atât-de-fermecător-de-naiv şi Galahad... La amintirea fiului său, bătrânului i se strânse inima. Petrecuseră atât de puțin timp împreună... Şi, după moartea lui, ceva pierise din lume. Poate că puritatea murise odată cu el, sau poate că Sangraalul fusese găsit şi nu mai exista nimic altceva de căutat aici, pe pământ. Cei mai buni i se alăturaseră lui Dumnezeu, ceilalți nu mai căutau decât puterea. Puterea, cu orice preț şi fără niciun scrupul. Mordred îşi ucisese tatăl pentru ea şi plătise, la rândul lui, cu viața. De Rusalii, cavalerii nu se mai adunau în jurul Mesei Rotunde ca să-şi închine prizonierii regelui şi nici nu mai plecau în expedițiile lor, pentru încă un an. Se învârteau în jurul tronului, vânând favoruri, fără a mai şti să povestească. Nu mai aveau ce. Nu mai erau cu adevărat cavaleri, orice s-ar fi înțeles altădată prin acest cuvânt. Jurământul nu mai era pentru ei decât o vorbă goală...

Cuprins pentru o clipă de mânie, călugărul ridică pumnul strâns spre cer, dar mâna îi căzu neputincioasă. Începu să râdă amar. Pe cine credea el că amenință? Pe cine mai putea să sperie? O, da, fusese cel mai bun cavaler din lume. Dumnezeu îi îngăduise să arate asta în fața întregii lumi, atunci când o merita cel mai puțin, atunci când, întors din căutarea Graalului, călcase în picioare tot ceea ce dobândise şi recăzuse în cele mai cumplite păcate ale sale. Îi îngăduise să facă un miracol, să-l vindece pe sir Urré, cavalerul din îndepărtata Pannonie, a cărui izbăvire nu putea veni decât de la cel mai bun cavaler din lume. Bunul, entuziastul sir Urré, care rămăsese apoi lângă el până la sfârşit... Plecase şi el spre țara lui, cu mult timp în urmă, dar se oprise pe drum, la o mănăstire din codrii sălbatici ai Alemaniei, atunci când aflase că acasă nu-l mai aştepta nimeni, că toți ai lui fuseseră ucişi de nomazii de la Răsărit. Crudă ironie, să-l salveze doar pentru a putea îndura nenorocirile care-l aşteptau. Se simțea vinovat față de el, aşa cum se simțea vinovat față de toți. Se bucurase, doar pentru că mânuia armele mai bine, de un titlu necuvenit, pe care oricare din cei o sută cincizeci de camarazi l-ar fi meritat mai mult decât el. Cel mai puternic, cel mai iute, cel mai îndemânatic cavaler, dar cu siguranță nu *cel mai bun*... Credinciosul Gawaine, blândul Gareth sau însuşi înțeleptul, generosul rege Arthur fuseseră cei *cu adevărat* buni.

Ridică cu greu capacul cufărului masiv pe care i se dăduse voie să-l păstreze în chilie. Ținea acolo armura lui cea veche, cu luciul acum pierdut, căci nu mai deschisese niciodată cufărul de când o pusese acolo.

Doamne, de ce-ai îngăduit să piară toate astea? Poate c-am fost nişte păcătoşi, dar am încercat să facem bine după puterile noastre. La moartea mea nu va mai fi nimeni să-şi aducă aminte şi nu vor mai exista decât negustorii...

„Şi ce-i aşa de rău la negustori?"

Vocea răsunase în toată chilia, deşi nu intrase nimeni. Monahul îşi făcu repede trei cruci.

„Ei, e adevărat că se spune că sunt fiul diavolului, dar mama era o bună creştină, şi m-a crescut şi pe mine la fel."

„Merlyn...?"

„Chiar el!"

„Eşti liber? Doamna Lacului te-a lăsat să pleci? Unde te afli?"

„Sunt tot în grațioasele sale mâini... Dar ce nu face buna Viviane pentru dragul ei protejat? A văzut că eşti necăjit şi m-a lăsat să vorbesc cu tine."

„Ce-ai putea să-mi spui? Nu-ți stă în putință să schimbi ce se întâmplă în aste vremuri."

„Poate că ceva tot pot să schimb. Nu te teme, oamenii nu vor uita! *Voi* nu-i veți lăsa. În alt fel, sub alte nume, în alte veacuri, voi veți povesti..."

„Noi...?"

Dar glasul vrăjitorului se stinsese. Bătrânul cavaler întinse mâna după prima piesă din armură...

La ora vecerniei, văzând că strana lui era goală, călugării porniră să-l caute în chilie. Priveliştea care li se înfăţişă acolo îi înspăimântă de moarte.

Zăcea întins pe podea, îmbrăcat în armură, cu rasa călugărească într-o mână. Şi totul — trupul neînsufleţit, armura, chiar postavul aspru — devenise piatră cenuşie şi grea. Chipul căpătase o seninătate cerească, părea să fi lepădat povara anilor odată cu cea a vieţii.

Abatele porunci ca trupul de piatră să fie înmormântat şi chilia stropită cu apă sfinţită, pentru alungarea diavolilor. Îl aşezară în mormântul pregătit pentru el în cetatea pe care o salvase cândva de un blestem cumplit, Joyous Gard, iar pe mormânt îi scriseră:

„Aici zace Sir Launcelot du Lac, cel care a fost cel mai bun cavaler din lume."

Şi, în veacurile următoare, atât cât cetatea rămase în picioare, fu numită Dolorous Gard.

În Anul Domnului 1162, Marie, contesă de Champagne, îl trimise pe Chrétien, gentilom din oraşul ei de reşedinţă, Troyes, cu o solie la Poitiers, unde îşi ţinea curtea mama ei, Aliénor d'Aquitaine. Spre mirarea multora, tânărul, care era şi poet, se arătă prea puţin atras de femeile fermecătoare şi de cavalerii galanţi din jurul reginei Angliei şi îşi petrecu mult timp în biserica Notre-Dame-la-Grande, în faţa unei statui socotite a fi a sfântului Iosif. Un preot bătrân, impresionat de pietatea lui Chrétien, îi povesti că statuia fusese găsită în urmă cu aproape un veac în ruinele mănăstirii din insula Noirmoutier, aproape de gurile fluviului Loire, şi pentru că acolo nu mai vieţuiau călugări, se socotise potrivit să fie adusă în biserica pe atunci abia terminată. Chrétien nu-i spuse însă preotului că

aceea fusese mănăstirea unde, cu veacuri în urmă, îşi sfârşise zilele unul dintre cavalerii care găsiseră Sfântul Potir şi care se retrăsese aici după ultimul pelerinaj în Ţara Sfântă. Nu-i spuse nici că, stând la picioarele statuii, îi veneau în minte tot felul de poveşti din vremurile de demult. Nu spuse nimic, pentru că nu înţelegea nici el, dar când se întoarse la Troyes aşternu pe hârtie mai multe poeme, care îi aduseră nemurirea.

Wolfram von Eschenbach se afla la Sankt Gallen de aproape două luni. Căutase liniştea mănăstirii pentru a scrie un poem. De data asta vroia neapărat să câştige întrecerea minnesängerilor din Bavaria, dar inspiraţia se lăsa aşteptată. Ieşi să se plimbe prin curtea mănăstirii şi se lăsă atras de priveliştea lucrătorilor care construiau un corp nou de chilii. Fundaţia aripii din dreapta era gata, dar în stânga încă se mai săpa. Deodată se auzi un strigăt. Într-un colţ, unul dintre săpători găsise ceva.

Împreună cu alţii, Wolfram se îndreptă într-acolo. Din pământul reavăn apărea braţul unei statui. Oamenii o dezgropară cu grijă şi o aşezară în picioare, pe marginea şanţului. Era greu de ghicit cărui sfânt aparţinea, dar părea foarte veche, poate de la începuturile mănăstirii, care număra mai mult de cinci veacuri. Wolfram întinse mâna, atinse piatra aspră şi scutură urmele de pământ de pe umărul sfântului fără nume. Piatra era caldă, parcă vie, şi cântăreţul avu sentimentul ciudat că încearcă să-i spună ceva. Imagini tulburi i se învălmăşeau în minte, fără a reuşi deloc să le desluşească. Toată seara rămase tăcut şi

distrat şi se duse la culcare fără să mănânce. A doua zi, începu să scrie „Parzifal". Îi luă zece ani ca să-l termine, aşa încât pierdu întrecerea din acel an, dar câştigă un renume care nu se stinse cu trecerea veacurilor.

Sir Thomas Mallory privea cu tristeţe chipul blând al sfântului Martin, înveşmântat în armură, care părea să întindă spre el toată mantia, nu doar jumătate, ca în legendă. Statuia era foarte veche, în cronicile catedralei scria că fusese găsită printre nişte ruine de unde se luase piatră pentru construcţie. Era deci mult mai veche decât catedrala, ridicată în urmă cu două secole.

Gestul sfântului îl făcea să se simtă sărac, atât de sărac încât avea nevoie de mantia aceea. Avusese o viaţă plină, se bucurase de bogăţie şi de putere; cunoscuse şi închisoarea, iar acum era din nou urmărit. Catedrala impunătoare din Salisbury era pentru el doar un refugiu temporar, dar nu asta îl întrista. Făcuse atât de multe în viaţă, şi totuşi nu lăsa nimic în urmă... Nici măcar copii.

Îşi plecă genunchii şi murmură o rugăciune. De sus, sfântul îl privea zâmbind. Era ceva neliniştitor în privirea aceea, ceva ce sir Thomas nu reuşea să înţeleagă.

Brusc, începu şi el să zâmbească. Se întrebă câţi din cei o sută cincizeci de cavaleri erau veneraţi în bisericile din toată lumea şi câţi reuşiseră să-şi spună poveştile unor oameni care puteau să-i audă. Pe el îl aşteptau ani lungi de închisoare. Avea timp destul ca să afle...

Opt ani mai târziu, sir Thomas termină de adunat toate poveştile pe care le putuse găsi şi, alături de propriile lui

poveşti, le înşiră într-o singură carte. Apoi, căutarea lui fiind terminată, putu să părăsească împăcat această lume...

O sută cincizeci de statui, aşezate în biserici din toată Europa, zâmbeau...

TIMPUL PIETRELOR

Micul restaurant e supraaglomerat la ora asta. Soarele e pe cale să apună şi turiştii aflaţi în ultima lor seară la Roma se grăbesc să îndeplinească ritualul revenirii, moneda aruncată în Fontana di Trevi. La una din mese, un bătrânel singur îmi îngăduie să mă aşez lângă el. Se dă chiar puţin la o parte, să-mi lase liberă priveliştea somptuosului cortegiu al lui Neptun, pe fundalul la fel de impunător al palatului Poli. Sunt însă obosit de atâta artă revărsată asupra mea în ultimele zile şi, în aşteptarea porţiei de ravioli, prefer să-mi arunc ochii roată prin restaurant. Privirile îmi sunt atrase curând de un basorelief cu Sfânta Fecioară, de o simplitate stranie în apropierea decorului baroc de afară. Aparţine fără îndoială Renaşterii timpurii şi nu unui meşter de duzină.

— Frumoasă, nu?

Tresar surprins. Vecinul meu îmi urmărise privirile şi ghicise obiectul interesului meu.

— Foarte frumoasă. Roma e plină de surprize. Întâlneşti capodopere în cele mai neaşteptate locuri. Pare un Luca della Robbia, sau poate cineva din şcoala lui. Un ucenic foarte talentat...

Râsul discret al bătrânului mă întrerupse.

— Te-a păcălit şi pe dumneata. Nu trebuie să te simți prost. S-au înşelat alții mult mai experimentați. Sculptorul era într-adevăr foarte bun. L-am cunoscut în tinerețe.

— Nu se poate! Nimeni nu poate imita într-atât spiritul unei epoci. Trebuie să-l simți, să-l cunoşti din interior...

— Să nu mă-ntrebi cum făcea. Nu ştiu. Şi nimeni nu cred c-a ştiut vreodată. Nici măcar el. Dar pot să-ți spun povestea, dacă într-adevăr te interesează, şi nu vrei doar să fii politicos cu un biet bătrân flecar.

Îl asigur că mă interesează cât se poate de mult.

— De fapt, povestea e cunoscută, doar că-i veche. La sfârşitul anilor '20 era în toate ziarele. Dumneata eşti însă prea tânăr. Cred că nici tatăl dumitale nu se născuse pe atunci.

— S-a născut în '38.

— Ei, vezi? Pe mine mă cheamă Antonio Fasoli şi sunt giuvaergiu.

— Îmi pare bine de cunoştință.

— Îți spun asta pentru că povestea începe cu tatăl meu, Alfredo Fasoli. Avea un atelier pe Via Mario de Fiori, peste drum de o cârciumă care se chema Frascati. Asta era în timpul marelui război, vreau să zic primul... Şi-aşa, în ajunul Crăciunului, în '916, vine cârciumarul şi-l cheamă. Îmi aduc aminte, pentru că aveam vreo opt ani. Zicea că la el este un soldat care vrea să vândă ceva. Tata s-a dus şi s-a întors cu un relief cu o madonă. Nu, nu era ăsta. Era unul şi mai mic, în stilul Trecento-ului. Tata era foarte încântat că dăduse pe el numai o sută de lire. E adevărat că lira era mai mărişoară atunci. El credea că soldatul l-a

furat din vreo capelă veche şi nu-i cunoştea adevărata valoare. Abia după ce s-a uitat mai bine la el şi-a dat seama că nu e vechi. Dar era bun şi făcea mult peste o sută de lire.

Printr-o întâmplare, tata l-a întâlnit din nou pe soldat, mai târziu, şi i-a propus să lucreze pentru el. Şi-aşa, când Alceo Dossena (aşa-l chema) a scăpat din armată, a început să sculpteze. Făcea orice, de la statui greceşti arhaice la sculpturi din Renaştere. Lucra aşa cum respira, uşor, repede, fără să stea să se gândească, fredonând o arie de operă sau spunând glume. Nu a copiat niciodată nimic. Toate sculpturile lui erau noi, dar respectând perfect spiritul epocii. Toţi specialiştii le etichetau nu numai drept autentice, dar şi drept capodopere. Şi, desigur, tata şi alţi câţiva intermediari s-au ales cu o groază de bani. Câştigau milioane pe piaţa artei, iar Alceo primea doar câteva mii. Era mulţumit, habar n-avea că lucrările lui îmbogăţesc istoria artei... şi pe negustori.

— Totuşi, cineva şi-a dat seama până la urmă, dacă totul a ajuns în ziare.

— A, nu, Alceo e cel care a spus totul.

— Cum aşa?

— În '28 i-a murit nevasta şi a avut nevoie de ceva bani. S-a dus la un anticar, unul Romano Palazzi, care-i comandase mai multe sculpturi importante, şi i-a cerut un avans. Palazzi n-a vrut să-i dea; nu înainte ca Alceo să mai facă ceva care să se vândă bine. Alceo s-a supărat şi s-a dus la un avocat. Lucrurile erau destul de limpezi: Alceo n-a pretins niciodată că lucrările lui ar fi originale. Cei care le cumpărau ştiau foarte bine ale cui sunt şi n-au plătit

niciodată mai mult decât se plăteşte pentru o sculptură nouă; ba uneori mai puțin. Aşa că a dat totul în vileag, a făcut publică lista sculpturilor făcute de el şi i-a dat în judecată pe Palazzi şi pe tatăl meu pentru înşelăciune. Tata zicea mereu că dacă Alceo venea la el în loc să meargă la anticar, multe din lucrările lui ar mai fi încă la loc de cinste în muzee.

— Cred că a ieşit un scandal teribil.

— O-ho-ho, şi încă cum! Toți experții care văzuseră sculpturile lui Alceo riscau să-şi piardă nu numai comisioanele, ci şi reputația. Comerțul de artă era dat peste cap. Au încercat să spună că Alceo e doar un nebun care vrea să-şi facă reclamă. Atunci Alceo a scos la iveală bucățele din operele făcute de el. O sculptură veche mai are câte ceva rupt pe ici pe colo, nu? Mai târziu au venit şi nişte nemți şi-au făcut un film despre el, despre cum sculpta.

— Cum s-a terminat procesul?

— Nu s-a terminat niciodată. Ca să scape, tata l-a acuzat de agitație antifascistă, iar Alceo a angajat un avocat prieten cu Mussolini. Procesul s-a lungit şi Alceo a murit în '37, sărac lipit. Tocase toți banii cu judecata. Tata a pierdut şi el totul în război, aşa că eu zic că a plătit şi el pentru felul cum s-a purtat cu bietul Alceo.

— Şi chiar nu şi-a dat nimeni seama că sculpturile erau falsuri?

— Dar erau oare falsuri? În vremea aceea nu erau atâtea teste sofisticate pentru operele de artă. Se făcea mai mult o expertiză a stilului, a tehnicilor de realizare... Nimeni nu a suspectat vreodată ceva. Sigur, astăzi n-ar mai

fi trecut aşa uşor. Şi, pe undeva, e păcat. Pentru că Alceo era, în felul lui, la fel de autentic ca şi sculptorii din alte vremuri. Dacă o statuie respiră spiritul Greciei lui Pericle, de pildă, este chiar atât de important dacă ea are două milenii sau doar trei sferturi de secol?

Într-un fel, are dreptate.

— Credeţi că e într-adevăr posibil? Vreau să spun, reînvierea spiritului unei epoci apuse...

— Da, înţeleg. Ţi-am spus la început că nu ştiu. L-am cunoscut bine pe Alceo Dossena, l-am văzut sculptând aproape toate operele lui de-a lungul celor zece ani cât a lucrat pentru tata, dar nu ştiu nimic. Alceo sculpta... aşa cum bea apă. Îi cereai ceva şi făcea. Pur şi simplu. Pentru nemţii care l-au filmat a modelat din lut o zeiţă arhaică înaltă de vreo şaizeci de centimetri. I-a luat jumătate de oră. Jumătate de oră! Şi era perfectă. E greu de explicat senzaţia pe care o dădea. M-am gândit de multe ori la asta. Cred că cel mai potrivit cuvânt pentru ce făcea el e „mimetism". Ca şopârla aia care ia culoarea celor din jur. Ca şi cum fiecare timp ar avea culoarea lui, care rămâne cumva în operele de artă de atunci. Şi Alceo vedea culoarea aceea, o împrumuta şi o dădea mai departe propriilor lui opere. Sau ca şi cum spiritul unei epoci este o formă în fiecare operă, şi sufletul lui Alceo era atât de moale, de fluid, încât putea intra în aceste forme, ca să creeze... în ele, în jurul lor... nici nu ştiu cum să spun. Mai bine nu mai zic nimic, că am început să vorbesc prostii. Şi-aşa am vorbit prea mult pentru o singură seară. Ar fi trebuit să mă tragi de mânecă.

Începem amândoi să râdem şi ciocnim paharele de Chianti. Mă simt puţin ameţit. Istorisirea bătrânului Fasoli a stârnit în mintea mea un vârtej de gânduri stranii. Plătesc şi îmi iau la revedere de la el, mulţumindu-i călduros pentru seara plăcută şi pentru lucrurile fascinante pe care mi le-a împărtăşit.

Afară s-a întunecat şi reflectoarele aruncă o lumină ireală asupra fântânii. Cu siguranţă însă nu lumina este cea care-mi dă senzaţia că văd statuile baroce ale lui Nicola Salvi pentru prima oară. Acum ştiu că ele ascund amprenta nemuritoare a sufletului sculptorului, pe care ochii noştri nu pot s-o vadă. Alceo Dossena ar fi putut s-o vadă, s-o îmbrace ca pe-o mănuşă, s-o învie pe altă bucată de piatră...

Pornesc agale pe străduţele medievale. Încet, trecătorii se răresc, disputându-mi din ce în ce mai rar singurătatea. Ar trebui să fie din ce în ce mai linişte, dar nu e aşa. Căci sunt în Cetatea Eternă, unde în fiecare colţ de stradă sunt jaloane ale frumuseţii lăsate de secolele care s-au scurs peste ea. Şi toate încep să strige, să implore înţelegere, din ce în ce mai tare, până când mă silesc să-mi astup urechile, căci nu ştiu să le explic că Alceo a murit demult, că sufletele noastre oarbe, dure şi colţuroase nu pot pătrunde fragilele matrice ale timpurilor moarte, că darul pe care l-a primit Alceo s-a întors odată cu el la cel ce l-a dat. La Dumnezeu, adică, sau poate la Jupiter, sau poate că nu e nicio deosebire, doar noi credem că sunt diferiţi, şi Alceo ştia asta, deşi poate nu conştient, atunci când sculpta deodată o Fecioară creştină şi un zeu păgân...

Începe să se lumineze de ziuă şi eu privesc fortăreaţa San Angelo de pe podul din dreptul ei. Este ceasul la care sufletele pietrelor se duc la culcare, iar oraşul intră din nou în stăpânirea sufletelor împietrite ale celor vii.

Somn uşor, Alceo!

AURUL BEZNEI

— Maică-mea a-nnebunit, zău aşa!

Tânărul vorbea aproape şoptit, ca să nu-i deranjeze pe călătorii aţipiţi din compartiment, dar cu un ton înverşunat.

— Închipuiţi-vă, mă trimite la dracu'n praznic, la nişte rude pe care nu le-am mai văzut de când aveam cinci ani, ca să le fac curte, doar-doar mi-or lăsa mie casa şi pământul. De ce s-o fi chinuind? Oricum, mătuşă-mea n-are copii, şi nici n-a avut alţi fraţi sau surori decât pe mama. Iar dac-o vrea să le lase unui străin, n-are decât! Ce să fac eu cu ele? N-am de gând să plec din Bucureşti la coada vacii!

Bărbatul care declanşase acest torent de vorbe cu o întrebare nevinovată şi politicoasă despre destinaţia şi scopul călătoriei zâmbi uşor.

— O casă nu strică niciodată, măcar c-o vinzi... Are mult pământ mătuşa dumitale?

— Ei, aş! Vreo trei hectare de fânețe... Nişte vaci...

Adăugă, ceva mai domolit:

— E-adevărat, nu strică...

— Aşa, aşa... Cu ce te ocupi dumneata la Bucureşti?

— Sunt student, la Politehnică.

— A, e bine, inginer... Şi... mătuşa dumitale locuieşte chiar în Simeria?

— Nu, într-un sat cu nume ciudat, Uroi... Sper să m-aştepte cineva la gară, că habar n-am s-ajung acolo.

Vecina bărbatului mai în vârstă, probabil soţia lui care dormise până atunci, deschise ochii.

— No, da' mai lasă fecioru' în pace, că poate vrea şi el să doarmă, şi-l ţii cu braşoavele tale!

— Nu mi-e somn, se grăbi tânărul să răspundă.

— Întrebam şi eu aşa..., adăugă bărbatul. I-auzi, merge la Uroi, are neamuri acolo...

— La minele de aur? Femeia se trezise de-a binelea.

— Ce mine?

— Apoi, cică pe-acolo au fost mine de aur pe vremea dacilor şi romanilor... Da' nu le poate găsi nimeni...

— Mai taci, femeie, cu prostiile astea. Dac-au fost vreodată mine pe-acolo, apoi nu mai e aur demult!

— Ba nu-i aşa! Doară ştii ce zice lumea, că au mai găsit unii aur, că s-au îmbogăţit peste noapte, dar că le-a mers prost. Aurul celor vechi n-aduce noroc, e blestemat!

— Păi sigur că le-a mers prost, că doar n-au găsit nicio comoară! Au furat şi i-a prins, de-au ajuns la puşcărie... Cei vechi nu stăteau să semene comori, ca să le culeagă orice netot dup' aia! Şi dac-or fi fost, le-a găsit cineva de două mii de ani încoace.

— Aşa eşti tu, nu crezi nimica, da' să ştii că oamenii nu vorbesc degeaba...

— Ia nu mai împuia capul băiatului cu poveşti, se răsti bărbatul. Nu faci nimic pe lumea asta dacă te-apuci să

cauți potcoave de cai morți. Ascultă-mă pe mine, băiete, am lucrat toată viața la combinat, la Hunedoara, am rămas şomer acum cinci ani şi de-atunci muncesc pe ici, pe colo, pe unde-apuc. Nu pică nicio comoară din cer, trebuie să munceşti pentru fiecare bănuț!

Tânărul nu găsi de cuviință să răspundă. Ştia el că asta nu e întotdeauna adevărat, dar nu voia să-l contrazică, aşa că lăsă conversația să lâncezească. În curând, îl cuprinse şi pe el somnul.

Când îl trezi vocea bărbatului, soarele se apropia de asfințit.

— Hai, scoală-te, mai e puțin şi ajungem!

— Mulțumesc..., mormăi el, pe jumătate încă adormit.

— Ajungem în zece minute. Şi, dacă te uiți pe geam, ai să vezi dealul Uroi.

— Dealul...?

Pe geamul compartimentului se zărea într-adevăr un deal, izolat în mijlocul câmpiei, pe fundalul altor dealuri mai îndepărtate. Avea oarecum forma unei căciuli, sfâşiată pe o parte de o râpă abruptă.

— Brrr! Parcă-i din „Întâlnire de gradul III"! Doar că nu-i atât de înalt ca Turnul Diavolului...

— Ce-i Turnul Diavolului? întrebă curioasă femeia.

— E un fel de stâncă mare, în America. Au făcut acolo un film...

— A, în America...!

Tonul femeii sugera că acolo, în America, se poate orice, chiar şi ca dracul să aibă un turn, şi că era mai bine să nu pui prea multe întrebări.

Petrecură ultimele minute în tăcere, preocupați să-şi pregătească bagajele. Tânărul, care avea doar un rucsac nu prea mare, ieşi primul pe coridor, salutându-şi tovarăşii de călătorie.

— Doamne-ajută, răspunse femeia.

— Noroc, îi ură şi hunedoreanul, cu aerul că s-ar putea să aibă nevoie.

Ceilalți călători mergeau mai departe şi niciunul nu se trezi să-i salute.

Pe peron, tânărul se opri o clipă, inspirând adânc aerul proaspăt, şi urmări cu privirea perechea din Hunedoara dispărând în clădirea veche a gării. Se uită apoi în jur, întrebându-se cum să-şi dea seama dacă-l aştepta cineva. Scăpă repede de grijă, căci auzi din spate o voce:

— Gheorghiță, băiatule, ce mare te-ai făcut!

Întoarse capul şi ochii îi căzură pe un chip care ar fi putut fi al mamei lui, peste douăzeci de ani. Îşi aminti că mătuşa Irina avea, ce-i drept, nu chiar douăzeci, dar măcar vreo cincisprezece ani în plus față de sora ei mai mică.

— Săru' mâna, tanti Irina, răspunse el stânjenit.

Adăugă, cu glas moale:

— Mama-mi spune George...

Mătuşa Irina nu păru să audă remarca.

— Te-aş fi recunoscut dintr-o mie, semeni leit cu poza pe care mi-a trimis-o Iulia acum doi ani! Sunt cu băiatul vecinilor, cu maşina, hai să mergem!

Băiatul vecinilor era un tânăr voinic, cu înfățişare cam „rustică", după părerea lui George. Răspundea la numele — atât de popular în Ardeal — de Horia şi, după ce îi

puse rucsacul în portbagaj, porni la drum fără nicio vorbă.

Traversară oraşul, apoi merseră aproape jumătate de oră pe o şosea şerpuită. Se apropiau din ce în ce mai mult de dealul cu înfăţişare ameninţătoare. (De ce ameninţătoare? Doar nu era decât un deal ca oricare altul...) În cele din urmă, trecură pe lângă indicatorul pe care scria „Uroi" şi opriră în faţa unui zid înalt, cu o poartă mare, dincolo de care se ghicea o curte interioară în stil ardelenesc.

Poarta se deschise şi în cadrul ei se ivi un bărbat înalt, slab, cu ochi albaştri, vioi.

— Bine-ai venit, nepoate! Iartă-mă că nu te-am întâmpinat la gară, dar n-am vrut să mă mai înghesui şi eu în maşină! Şi-apoi, cineva trebuia să pregătească şi păhărelele de pălincă!

— Bine te-am găsit, unchiule!

— Hai, intră! Şi tu, Irină, scoate ceva de mâncare pentru nepotul Gheorghiţă, că i-o fi foame după atâta drum.

— Acasă mi se spune George...

Nici unchiul Octavian nu părea să ia în seamă protestul lui timid.

În timpul mesei, unchiul şi mătuşa îl descusură pe-ntrecute, vrând parcă să acopere într-o seară toţi cei şaisprezece ani care trecuseră de la ultima lui vizită. Scăpă de torentul de întrebări doar pretextând că i s-a făcut somn, ceea ce nu era prea departe de adevăr, datorită pălincii unchiului. Mătuşa Irina îl conduse în camera pe care i-o pregătise şi, după câteva „indicaţii preţioase", îl lăsă singur. Deşi nu credea c-o să adoarmă prea curând, se

vârî în pat. Pe fereastră, Uroiul se ghicea ca o umbră amenințătoare — iarăşi amenințătoare... ce nu-i plăcea oare la dealul ăsta? Mai repede decât se aşteptase, se cufundă într-un somn agitat. Deşi visă toată noaptea, dimineață îşi mai aducea aminte doar că descoperise în pământ o gaură ai cărei pereți sclipeau ademenitor, şi ceva (sau cineva), pe care nu-l putea desluşi prea bine, nu voia să-l lase să intre.

Următoarele câteva zile fură cât se poate de plictisitoare. Mătuşa îl plimbă prin tot satul, lăudându-se cu nepotul ei de la Bucureşti, îl prezentă tuturor vecinilor şi prietenilor. Şi mulți mai aveau, pentru că amândoi fuseseră profesori la şcoala din sat şi le trecuseră prin fața catedrei toți cei care aveau mai puțin de patruzeci de ani. Seara, continuau lungile discuții din jurul mesei, în fața păhărelelor de pălincă.

Într-una din seri, veni însă vorba despre legendele locului şi George povesti ce auzise în tren. Unchiul Tavi spuse:

— Ei, sunt multe poveşti pe-aici. Vorbeşte lumea despre comori găsite la Sarmizegetusa dacilor, la Ulpia Traiana şi peste tot prin preajmă...

— Dar aici?

— Aici, pe sub dealurile astea, se zice că ar fi fost, în vremea dacilor, mine de aur. Şi cea mai mare ar fi fost aici, la Uroi. De-aceea se şi numeşte aşa: în ungureşte, *arany* înseamnă *aur*. Numai că duhurile sau poate zânele care sălăşluiesc pe deal, nu dau voie muritorilor s-o găsească.

— A căutat-o cineva?

— Destui... Gál Gyuri, de lângă deal, îl ştii, cel cu poveştile vânătoreşti, de alaltăieri, şi-a cumpărat chiar detector de metale, acum vreo trei ani, din Ungaria. A umblat luni de zile pe coclauri, apoi s-a lăsat păgubaş. Eu zic însă că nu mai e nimic de găsit.

— Aşa zicea şi omul din tren, că aurul s-a terminat demult.

— Cu siguranţă, râse mătuşa Irina, doar dacă nu doarme balaurul cu burta pe el!

— Ce balaur?

— Păi, mai e o legendă, cum că sub deal ar dormi un balaur şi că ar fi vai de cel care ar avea nenorocul să-l trezească...

— Ei, asta-i!

— Cine ştie, poate că legenda n-a apărut chiar din senin. Dealul e alcătuit din roci vulcanice şi e locuit încă din paleolitic... Un mic cutremur şi oamenii cred că s-a-ntors balaurul pe partea cealaltă...

— Dar dacă vrei să cauţi şi tu aur, pot să-i cer detectorul lui Gyuri, îl tachină unchiul Tavi.

— Sigur că nu. Pe de altă parte, nu mi-ar strica să mă mai plimb şi eu puţin pe deal...

— Asta-i chiar bine, mai faci şi tu puţină mişcare, că la Bucureşti sunt sigur că stai mereu între patru pereţi şi mergi numai cu tramvaiul.

— Cam aşa ceva. Şi nici nu-i aerul aşa de curat...

— Păi ce, se mai găseşte aer pe-acolo şi altfel decât în sticlă, la magazin?

Izbucniră cu toții în râs, apoi mătuşa Irina promise să vorbească cu vecinul, Horia, ca să-l însoțească. George încercă să protesteze, ar fi vrut să fie singur, dar grijulia mătuşă era de neînduplecat. Dacă i se întâmplă ceva, dacă se rătăceşte şi-l prinde noaptea cine ştie pe unde? Las' că Horică n-are treburi aşa de multe, ştie bine drumurile...

Aşa că George trebui să cedeze.

Aranjamentul se dovedi mai puțin supărător decât se aştepta. Horia nu vorbea decât când era întrebat şi nu-l deranja prea mult. Abia după vreo două ore de drum află că era cu doi ani mai mic decât el, că abia terminase liceul C.F.R. şi că de la toamnă avea să se angajeze la gară. Pe lângă droaia de vecini, şi mai ales vecine, cu care trebuia să dea tot timpul ochii în sat, era o schimbare binevenită.

Excursia fu plăcută, deşi puțin cam obositoare pentru orăşeanul neobişnuit cu mersul pe jos. Urcară prin pădăricea de la poalele dealului până în vârf, la copacul uriaş care se vedea de jos şi care, după cum îi spuse Horia, era un stejar.

Partea cea mai interesantă era că se surprinsese scormonind cu privirea prin jur. Când îşi dădu seama, râse în sinea lui. Doar nu spera cu adevărat să zărească faimoasa mină de aur, pe care o căutaseră atâția alții înaintea lui! Cu toate astea, nici a doua zi nu-şi putu împiedica ochii să fugă în stânga şi-n dreapta. Noaptea, deşi mort de oboseală, visă din nou despre peştera (sau mina?) în care nu putea pătrunde.

Abia a treia zi, explicându-i lui Horia şi, desigur, mătuşii, că învăţase cât de cât drumurile şi că nu mai era în pericol să se piardă, reuşi să primească învoirea pentru o plimbare de unul singur.

În sfârşit, era liber să facă ce voia, fără să se simtă caraghios. Dacă avea el chef să caute mina de aur, nu privea pe nimeni. Chiar dacă, de fapt, habar n-avea de unde şi cum să înceapă.

Un lucru era sigur: nu credea o iotă din basmele cu duhuri, zâne sau balauri. Şi era mai degrabă curios decât lacom de aur, deşi nu se putea opri să viseze la ce-ar face el dacă ar găsi ceva...

Desigur, nu-şi făcea speranţe. Dar prefera oricând să hoinărească de colo-colo, fără ţintă, decât să trebuiască să-i suporte pe toţi oamenii aceia drăguţi, dar enervanţi, cu care nu avea prea multe în comun.

Asta şi făcu în următoarele zile: hoinări fără ţintă, răscolind fiecare tufiş şi fiecare groapă care părea că ar putea ascunde ceva.

Trecu aproape o săptămână de căutări zadarnice şi George nu era deloc convins că în următoarea dimineaţă avea să se mai scoale şi să plece să bată cărările din preajma Uroiului. Rămase la taifas cu unchiul lui până mai târziu şi, când se duse în sfârşit la culcare, n-ar fi putut spune cu precizie de câte ori îi umpluse acesta paharul. Adormi pe loc, cu umbra vagă a dealului veghindu-l prin fereastră. În noaptea aceea, se repetă visul cu peştera. De data asta însă, detaliile erau mult mai clare.

După toate aparențele, gaura se afla undeva pe partea dinspre sud a Uroiului, la poalele râpei rămase probabil în urma unei prăbuşiri străvechi. Nu era prea mare, dar se putea intra şi, odată ajuns înăuntru, se lărgea, devenind un adevărat culoar. Pereții maronii aveau vinişoare subțiri, lucioase. Aur? Încerca să înainteze, să atingă pereții, dar un zid invizibil îi stătea în cale, un zid călduț, elastic, ca o ființă vie care părea să-l îmbrățişeze şi să-l împingă înapoi, fără brutalitate, dar categoric, atunci când încerca să treacă...

Dimineață, George se trezi cu o uşoară durere de cap, îngrijorat din cauza visului. Doar nu începea să facă o obsesie cu povestea asta! Ar trebui să înceteze...

— Ei, iar pleci să rătăceşti pe dealuri? îl întrebă mătuşa Irina la micul dejun.

— Ăăă... da, dar nu mai stau aşa de mult, răspunse, luând brusc o hotărâre. Mă întorc repede...

Hotărârea era aceasta: se va duce azi, pentru ultima oară, acolo unde părea să-l trimită visul. Desigur, n-o să găsească nimic, nici n-avea ce, dar trebuie să vadă asta cu ochii lui, încă o dată...

Ajuns la poalele râpei, o porni încet pe lângă peretele dealului, scormonind pietrişul cu un băț mai grosuț, cules de pe drum. Se simțea obosit, iar cerul începea să se înnoreze. Se gândea să renunțe, nu voia să-l prindă ploaia şi, oricum, căutarea lui n-avea niciun rost, era sigur de asta. Sigur...? Dar copacul acela... aplecat într-o parte... semăna leit cu unul văzut în vis, chiar lângă gura peşterii.

Se îndreptă într-acolo, pipăind peretele cu bățul. Mai făcu un pas şi piciorul i se afundă puțin în sol. Înfrigurat, începu să scormonească întâi cu bățul, apoi cu mâinile. Săpase mai bine de jumătate de metru, când mâna îi alunecă în gol şi pietricelele începură să se rostogolească undeva, înăuntru. Găsise ceva! Sigur, putea să fie un lucru banal, vizuina unui animal sau altceva de felul ăsta, dar... Continuă grăbit, lărgind deschizătura atât cât să poată trece, apoi se uită înăuntru. În lumina slabă care intra de afară, se zărea o grotă nu prea mare, pe jumătate umplută cu pietriş. Ezită o clipă. Îşi aminti visele din ultimele zile şi sentimentul neplăcut care-l cuprinsese prima oară când văzuse dealul. Prostii! Începu să râdă. De fapt, era perfect! Trecea de la „Întâlnire de gradul trei" (fără extratereştri, e drept), la „Indiana Jones"... Trăiască Steven Spielberg!

Cu curajul renăscut, se lăsă să alunece în groapă cu picioarele înainte. Când ajunse pe fund, se ridică, se scutură şi privi în jur. Surpriză! Culoarul din vis exista cu adevărat, pe jumătate ascuns, dar cât se poate de real. Făcu un pas. Desigur, nici urmă de zid invizibil sau de vinişoare aurii pe pereții roşcați. Alungă şi ultima spaimă cuibărită în adâncul minții, îşi scoase lanterna pe care-o luase din magazia unchiului încă din prima zi de hoinăreli solitare şi se strecură peste grămada de pietriş de la intrarea pe culoar.

După cum arăta, ar fi putut fi într-adevăr o galerie de mină. Coridorul era aproape drept, cu pereții destul de netezi şi de o lărgime aproape constantă. Cobora uşor şi

părea să se îndrepte spre inima dealului, fără nicio ramificație. George nu-şi putea explica cum, dar de-a lungul galeriei se simțea o adiere uşoară, ca şi cum ar mai fi existat undeva o ieşire.

Pe măsură ce înainta, curentul de aer se întețea treptat, cu toate că galeria continua să coboare. După o vreme, devenise chiar supărător. Dintr-odată, lanterna începu să pâlpâie. Se sperie puțin, dar se strădui să se liniştească. N-avea cum să greşească drumul de întoarcere nici măcar pe întuneric. Scutură lanterna, care-şi reveni pentru câteva clipe, apoi se stinse din nou. Un val de aer îl făcu să-şi apere instinctiv fața. Coborî mâna spre buzunarul în care îşi ținea telefonul, dar, înainte să ajungă la el, ceva îl lovi, dezechilibrându-l uşor.

— Hei, cine-i...?

Era stupid. Nu putea fi nimeni aici, l-ar fi auzit până acum.

O a doua lovitură, mai puternică, îl făcu să se lipească de perete. Ridică instinctiv mâna care ținea lanterna, lovind la întâmplare în dreapta şi-n stânga, dar nu întâlni nimic. Încercă să facă un pas. O nouă izbitură îl făcu să scape lanterna.

— Ce...

Lucrul cel mai înspăimântător era că nu auzea nimic. Niciun strigăt, niciun foşnet, nicio respirație care să indice că în preajma lui s-ar afla cineva.

— Încetează!

— ...assă...

Ce mai era şi asta? Sunetul şuierat nu părea un ecou.

— Cine-i acolo?!

— ...olo...

Dumnezeule! Suna ca şi cum un şarpe i-ar fi repetat cuvintele!

— Cine eşti?

— ...essti...

Se lăsă încet în jos, căutând lanterna pe pipăite. Nu era nicăieri. Se ridică la loc.

— Ce vrei?

— ...rrrei...

Era clar. Oricine sau orice ar fi fost, nu era un vorbitor prea grozav. Fără să se dezlipească de perete, duse încet mâna la buzunarul telefonului. Aprinse tastatura. În clipa aceea, o umbră nedesluşită se repezi la el, îmbrâncindu-l, şi îi zbură telefonul din mână. După câteva secunde, în care nu se mai zări nimic, telefonul se stinse. George mai aflase ceva: creaturii, orice-ar fi fost, nu-i plăcea lumina.

Lucrul cel mai neplăcut era că, în această înfruntare în beznă, îşi pierduse orientarea. Nu mai ştia de unde venise. Cu multă prudenţă, încercă să pipăie solul cu piciorul, ca să-şi dea seama încotro urca sau cobora. Din păcate, pe acea porţiune nu părea să fie vreo diferenţă. Dar nu putea rămâne pe loc. La urma urmei, curentul arăta că există o ieşire la capătul celălalt. Iar ultima oară, aerul parcă venise din faţă. Alese la întâmplare o direcţie. Încet, pe pipăite, începu să meargă cu paşi mici, laterali, cu spatele lipit de perete.

— Mai eşti aici?

— ...işşşi...

Creatura nu dispăruse, ceea ce dovedi cu încă un brânci. După o scurtă pauză, ca să-şi recapete suflul (şi curajul), George porni din nou.

Creatura părea mai puţin preocupată de mişcarea picioarelor decât de a mâinilor. Câtă vreme George nu încerca să meargă prea repede, nu făcea nicio tentativă să-l oprească. Aşa că tânărul înaintă pas cu pas, un timp care nu putea fi prea lung, dar care, amplificat în beznă de un monstru necunoscut, i se păru o veşnicie.

Brusc, mâna care pipăia peretele se opri, încremenită. Întâlnise un colţ! Galeria, până acum dreaptă, făcea undeva spre stânga. Mersese în direcţia greşită! Şi trebuia să se întoarcă, pentru că nu ştia dacă acel colţ însemna doar o cotitură sau o ramificaţie, o intrare într-un labirint fără ieşire!

Porni înapoi pe lângă perete. Probabil însă că se mişcase prea repede, tulburat de descoperirea greşelii pe care o făcuse. Lovitura creaturii îl trânti la pământ. Nu apucă să se ridice şi o altă izbitură îl făcu să se rostogolească, pierzând orice contact cu peretele. Apoi urmă încă una şi încă una, până când se lovi de un obstacol. Un obstacol nu cu totul invizibil, de data aceasta. Petele vag luminoase din faţa ochilor lui nu erau stele verzi. Pipăi cu grijă: doar nişte muşchi uşor luminiscent, crescut pe un perete ca oricare altul... Fosforescenţa era prea slabă ca să-i permită să vadă ceva în jur, dar, sub una dintre petele de muşchi, degetele lui descoperiră nişte şanţuri ciudate. De fapt, păreau... litere! Înfrigurat, neştiind cât timp îi va lăsa creatura, pipăi literele încercând să le descifreze. Cele mai

multe erau şterse, tocite de timp. „Citeşte"! Mai întâi, semne disparate: S, F, O, T... Şi un cuvânt! D-R-A-C-O! *Draco*, dragon, balaur în latină! Iar nimic... S-A-U-R-U... Nu, fără S, trebuie să fie AURUM, aur! Chiar găsise mina de aur! Din păcate, găsise şi balaurul. Cine-ar fi crezut că legenda aia absurdă era adevărată!?

Dar acum trebuia să iasă cu orice preţ. Cât de rapid era oare monstrul? Şi, mai ales, pe unde era drumul? Nici nu-i mai păsa atât de mult. Orice drum era bun, dacă-l ducea departe de oroarea invizibilă care domnea aici!

Se târî de-a buşilea, depărtându-se de perete. Mâna dădu peste o piatră şi se încleştă instinctiv în jurul ei. Nu ştia: monstrul îl pândea în întuneric sau plecase? Doamne, cum reuşea să se mişte fără să scoată niciun zgomot?

Dintr-odată, se hotărî. Cu orice risc, se ridică în picioare şi o rupse la fugă în direcţia pe care o credea corectă. Se părea că reuşise să-l surprindă, căci lovitura veni, dar din spate. Poticnindu-se, reuşi totuşi să rămână în picioare. Mai făcu trei paşi împleticiţi şi mâna îi întâlni un perete. Porni să alerge pe lângă el, în partea care părea să-l ducă departe de creatură — la început cu prudenţă, apoi, când văzu că nu întâlneşte niciun obstacol, din ce în ce mai repede. Într-adevăr, nimerise într-o galerie. Nu-şi puse nici măcar o clipă întrebarea dacă era cea pe care venise. Nu voia decât să fugă, să fugă...

Când zări în faţă o geană de lumină, înţelese că totul se terminase. Continuă totuşi să alerge, să iasă mai repede de aici, în lumea lui, a soarelui şi a luminii. Se opri abia când ajunse la grămada de pietriş care se rostogolise prin

gaura de la intrare. Abia atunci observă că mai are în mână piatra pe care o culesese de pe jos înainte să fugă. O băgă maşinal în buzunar şi porni să escaladeze pietrişul alunecos.

— Gheorghiță, unde-ai fost? Ce-ai pățit?

— Nimic, n-am fost atent, am căzut. Zău, nu vreau decât un duş, ceva de mâncare şi, mai ales, un pat. Mâine o să fiu ca nou...

Începu să scoată ce mai avea prin buzunare. Pierduse lanterna, telefonul... Unchiul Tavi fu atras de piatra din grotă. Avea vinişoare aurii...

— Ce-i asta?

— Am găsit-o pe jos.

Unchiul o privi mai îndeaproape.

— Pot s-o iau eu?

George ridică din umeri.

— Sigur că da. Nu-mi trebuie.

Când ieşi de la duş, mătuşa Irina îl aştepta cu masa. Mâncă repede, fără să bage prea bine de seamă ce are în farfurie. Apoi se duse la culcare şi adormi înainte să ajungă cu capul pe pernă.

A doua zi dimineață, unchiul Tavi intră în camera lui.

— Ia zi, Gheorghiță, începu el, unde-ai fost ieri, de fapt?

— De ce întrebi?

— Din cauza pietrei de aseară. Ştii ce e?

George ridică din umeri.

— Atunci îți spun eu. Vinişoarele astea sunt din aur!

— Poftim?!

— Ştii c-am fost profesor de chimie. Ca să fiu sigur, am încercat şi cu acid. Cu siguranţă nu e pirită sau altceva. E aur. Aşa că ia-o de la-nceput.

Tulburat de ceea ce auzise, George începu să povestească, şovăitor, lăsând la o parte creatura invizibilă. Oricum nu l-ar fi crezut nimeni. Spuse doar că s-a stins lanterna, a alunecat pe întuneric, iar telefonul i-a căzut din buzunar când a căzut.

— Îmi pare rău c-am pierdut lanterna..., termină el.

— Nu-i nimic. Mai am două, şi luăm şi lumânări. Crezi că poţi să mergi azi să-mi arăţi?

— Da...

Nu îndrăznea să spună că se teme. Ar fi trebuit să vorbească despre monstru şi toată lumea l-ar fi luat drept nebun. Poate reuşea să-l convingă să nu intre sau să nu meargă prea departe...

Excursia era mult mai bine pregătită. Aveau baterii de rezervă, ceva de mâncare, iar unchiul luase în spate o lopată nu prea mare.

La râpa Uroiului, nu-i luă prea mult să găsească locul. Copacul din vis era la locul lui, dar gaura se astupase. Pe jos încă mai era bâtul cu care căutase prin pietriş în ziua dinainte. Îl luă şi începu să scormonească.

Dar bâtul întâmpina rezistenţă peste tot. Nervos, George aruncă bâtul şi porni să sape cu mâinile.

— Nu înţeleg! Aici era!

— Stai, Gheorghiţă, îl opri unchiul. Stai, c-o găsim noi.

Dădu pietrişul la o parte cu lopata. Îl curăţă complet, pe o suprafaţă destul de mare, dar... nimic.

— Aici am fost ieri, sunt sigur!

— Păi, dacă-i aşa, să încercăm să săpăm.

Roca nu era foarte dură, dar lopata nu prea făcea faţă. Unchiul reuşi cu greu să smulgă vreo câteva bucăţele.

— Aici nu-i nimic, vezi...

— Trebuie să fie! exclamă George. În sufletul lui, o spaimă fără nume creştea nestăvilită. Ce blestem străvechi răscolise oare?

Unchiul lovi încă o dată cu muchia lopeţii. De data asta, piatra se sparse în bucăţi mai mari. Apăsă lopata, scoase sfărâmăturile şi le aruncă peste grămada care se formase alături.

— Hei, băiete, ce-i asta? exclamă el.

Dar George privea deja, cu ochii măriţi, la cele două obiecte din vârful grămezii de pietriş.

O lanternă şi un telefon mobil.

POARTA

— A ieșit bine, nu crezi?

Matt zâmbi văzând încântarea lui Alice. Munciseră toată duminica să văruiască dormitorul și-i prinsese seara. Alice era mânjită din cap până-n picioare. Avea un talent deosebit să stropească în toate părțile cu vopsea, și mai ales pe ea însăși.

— Hai să facem un duș, adăugă ea.

Propunerea era tentantă, dar mai avea ceva de rezolvat și nu putea aștepta până mâine, la școală.

— Du-te tu, eu trebuie să trag întâi o fugă până la Jimmy. Lipsesc cel mult jumătate de oră. Îmi schimb doar cămașa, nu m-am murdărit atât de rău.

Se schimbă și ieși pe ușă. Traversă strada, apoi privi în urmă. În fața casei de alături, vecinul mătura frunzele de pe treptele de la intrare. Domnul Saul, așa-i spunea toată lumea. Nu reușea niciodată să-și aducă aminte numele de familie. Sau ăsta era numele de familie și numele de botez era cel pe care nu și-l amintea? Alice nu se uita pe geam. În loc s-o ia la dreapta, spre casa lui Jimmy, coti spre stânga și dispăru imediat după gardul viu, mai înalt decât el, de pe aleea care ducea la rândul de case din spate.

Era o zi surprinzător de caldă și de frumoasă pentru începutul lui octombrie. Lui Matt i se părea că se potrivește de minune cu dispoziția lui. În ultima vreme totul îi mersese de minune. La școală lucrurile mergeau bine, mătușa Agnes murise exact la timp ca să-i lase o casă frumoasă într-un cartier rezidențial liniștit, apoi o cunoscuse pe Alice. Femeia perfectă. Și se pare că și ea gândise la fel despre el, pentru că se îndrăgostiseră imediat unul de altul. Trecuseră numai cinci luni, dar când ea îl anunțase că a rămas însărcinată, nici nu-i trecuse prin cap să-i ceară să renunțe la copil. Urmau să se căsătorească, bineînțeles. Ea se mutase imediat la el și se apucaseră să redecoreze casa. Până la nuntă, care urma să fie peste o lună, trebuia să dispară orice urmă a stilului bătrânesc al mătușii și să arate totul nou și modern. Contrar obiceiului de a organiza petrecerea la un restaurant, ei voiau să facă totul acasă. Deși în noiembrie avea să fie cu siguranță prea frig pentru o nuntă în aer liber, casa era destul de mare pentru a-i adăposti pe cei vreo patruzeci-cincizeci de prieteni și rude pe care aveau intenția să-i invite.

Totul era prea frumos ca să fie adevărat. Și exista, desigur, o pată pe acest tablou idilic: Olga. Colega lui, cu care avusese o aventură vreme de câteva luni, înainte de a o cunoaște pe Alice. Profesoară de sport, corp frumos, bună la pat, nimic de zis. Dar nu genul de persoană cu care să-ți petreci tot restul vieții. Din păcate, nu înțelegea cuvântul „nu". În urmă cu câteva luni, încercase să-i explice că se terminase, că avea pe altcineva, dar ea nu spusese decât:

— Înțeleg. Bărbații au nevoie de puțină variație. Tot la mine o să vii să-mi plângi pe umăr că te-a dezamăgit puștoaica.

Și se purtase în continuare ca o nevastă înțelegătoare, așteptând să-i treacă hachițele bărbatului.

Dar toate astea trebuiau să se încheie. Alice urma să fie soția lui, iar Olga... trebuia s-o facă să priceapă. Of, bine că Alice nu lucra la școală.

Olga apăru în cadrul ușii, într-o pereche de blugi decolorați și un tricou galben, mototolit.

— Ai venit...

— Olga... Trebuie să vorbim.

Matt intră în camera pe care o cunoștea bine și se așeză pe canapea.

— Ce-i, te-a părăsit deja?

— Nu. Olga, mă însor cu ea. O să avem un copil. Trebuie să mă lași în pace.

— Te-a îmbrobodit, deci. Fraiere!

— Nu, am vrut și eu. Asta e.

— Nemernicule!

— N-am făcut decât să mă culc cu tine de câteva ori. Haide... N-a fost niciodată vorba de ceva permanent.

— Jigodie nenorocită! Afară!

— Olga...

— Ieși afară!

Ușa se trânti în urma lui. Bine și-așa. Prea era totul perfect. Viața la școală o să fie un infern pentru o vreme, dar o să treacă. Iar dacă îndrăznea să se apropie de Alice... ei bine, avea să-i pară *foarte* rău.

Afară pornise un vânt subțire, dătător de frisoane. Un foșnet dincolo de gardul viu îl făcu să tresară. Peste drum, la o fereastră din casa domnului Saul tocmai se stingea lumina. Grăbi pasul. Abia aștepta să ajungă înapoi în camera de oaspeți, unde se aciuaseră până când avea să se usuce vopseaua în dormitorul lor.

Deschise ușa de la intrare. În hol era întuneric. Alice uitase să lase lumina aprinsă. O aprinse el și porni în sus pe scări. Deschise ușa camerei de oaspeți. Înăuntru lumina era stinsă. Alice nu era în pat. Matt zâmbi. Probabil era în camera copilului. Era prima pe care o aranjaseră și așteptau doar să afle sexul bebelușului ca s-o finiseze. Lui Alice îi plăcea să petreacă din când în când puțin timp acolo, închipuindu-și cum avea să fie...

Dar Alice nu era nici acolo.

Nedumerit, Matt se îndreptă spre ușa următoare, cea a dormitorului abia văruit. Parcă se zărea o rază de lumină pe gaura cheii. Poate voise să-și mai admire o dată opera. Apăsă pe clanță și făcu un pas înăuntru. Pe podeaua goală, Alice zăcea întinsă într-o baltă de sânge, cu o gaură mare, roșie, căscată, la gât. Un țipăt neauzit i se opri în gâtlej și lumea se întunecă brusc, deși becul din tavan rămase aprins.

Cinci ani mai târziu

— Î-încă un rând...

— Matt...

— Ce-i, n-nu te țin b-balamalele?

Jimmy îi făcu un semn discret barmanului, apoi continuă:

— Matt, ai băut destul. Hai acasă. Mâine mergem la serviciu...

— Lasă-mă! S-sărbătoresc! Azi se fac cinci ani de când...

— Știu, Matt. Știu. Dar ajunge. E târziu.

— L-lasă-mă-n pace! B-barman!

— Prietenul dumneavoastră are dreptate, domnule. Ați băut de-ajuns. Ar trebui să mergeți acasă!

— Și tu? Ce, nu vrei să-ți vinzi marfa?

Furia îl făcu pe Matt să-și recapete într-o oarecare măsură uzul limbii și al picioarelor. Se ridică.

— Dacă nu-mi mai dai aici, mă duc să beau în altă parte. Singur!

Ieși trântind ușa.

Afară îl întâmpină o rafală de ploaie care aproape că-l împinse la loc în bar. Băgă capul între umeri și porni către capătul străzii, unde știa un alt bar. Ajunse acolo, însă barmanul îl refuză politicos, sfătuindu-l și el să se ducă la culcare. Din ce în ce mai pornit, se îndreptă către partea veche a orașului. Acolo clientela nu era prea selectă, iar localurile aveau mai puține pretenții.

Ploaia îi cădea în ochi și abia reușea să vadă unde calcă. Continuă, însă, încăpățânat, să înainteze pe strada lungă, în timp ce de-o parte și de alta clădirile deveneau din ce în ce mai scunde și mai coșcovite. Mergea pe mijlocul străzii. La ora asta și pe vremea asta mizerabilă, nu prea erau șanse să dea vreo mașină peste el. Și dacă dădea...

mare pagubă. La un moment dat, asfaltul se transformă în piatră cubică, iar mersul deveni și mai dificil. Pe trotuare se învârtea fauna obișnuită a cartierului: bețivi, pierde-vară, prostituate, turiști în căutare de senzații tari.

La un colț de stradă, patru indivizi plimbau o sticlă de la unul la altul. Când Matt ajunse în dreptul lor, îl priviră pieziș, mormăind între ei. Unul dintre ei se desprinse de grup și se apropie de el.

— Hei, șefu'...

Matt întoarse capul și-l privi nepăsător.

— Șefu', hai, ieși și tu cu ceva...

— Șterge-o! îl repezi Matt, morocănos.

— Hai, șefu', nu fi scârbos!

— Valea, n-auzi?

Bărbatul îl apucă de braț, în aparență fără brutalitate, dar cu o forță căreia era greu să-i reziști. Ceilalți trei se apropiară și ei, alene.

— Face pe scârbosu', explică primul bărbat.

— Așa... comentă un altul. Derbedeii îl înconjurară.

Pe neașteptate, un pumn îl lovi cu putere pe Matt în stomac. I se tăie răsuflarea. Un al doilea pumn îi anihilă orice capacitate de apărare. Cei patru nu-l lăsară să cadă, ci îl târâră, aparent amical, către trotuar și-l traseră la intrarea într-un gang. Acolo îl trântiră pe jos, îl mai loviră de câteva ori cu picioarele și-l scotociră cu îndemânare prin toate buzunarele, apoi îl abandonară și se făcură nevăzuți.

Matt rămase nemișcat, așteptând să se calmeze cât de cât durerea pătrunzătoare din trup. În cele din urmă,

reuși să se pună pe picioare, abia la a treia încercare. Vedea ca prin ceață. Ținându-se de perete, ieși pas cu pas din gang, apoi porni târâș-grăpiș către casă.

Trecu pe lângă câteva magazine, închise la ora aceea, apoi pe lângă un bar. Paznicul de la intrare îl privi chiorâș, apoi, când trecu pe lângă el fără să încerce să intre, făcu un comentariu pe un ton sarcastic, dar Matt nu distinse cuvintele. Oricum, era preocupat de altceva. Mâna lui pierduse brusc contactul cu peretele. Încă un gang?

Picioarele refuzară să se depărteze de perete. Îl dureră mai adânc în gang. Pe măsură ce mergea, mișcările îi deveneau mai ușoare. Poate că, până la urmă, nu era atât de rău lovit. Începea să se simtă mai bine și i se trezea și curiozitatea. În plus, direcția era bună. Dacă ajungea la capătul celălalt, ar fi trebuit să se afle ceva mai aproape de casă. Privirea începu și ea să i se limpezească. Nu că ar fi fost mare lucru de văzut în lumina slabă care pătrundea nu se știe de unde. Un pasaj strâmt, cu tencuiala căzută de pe pereți și pavajul crăpat, ușor noroios.

Un pasaj foarte lung și nu absolut drept. Parcă nu se mai termina. Sigur, nu era decât o impresie, gangul trebuia să aibă un capăt, dovadă că, după un timp care i se păru mult prea lung, în fața lui începură să licărească luminile schimbătoare ale orașului.

Recunoscu strada pe care ajunsese. Era într-adevăr aproape de casă, mult mai aproape decât se așteptase. Ploaia stătuse și i se păru mult mai cald. Ridică ochii spre cer. Nici urmă de nori! Era posibil să se fi schimbat vremea atât de brusc? Porni spre casă. Între timp, își revenise

mult. Sigur, încă îl durea tot corpul, dar reușea să meargă relativ normal, iar efectul alcoolului începuse să se risipească. Străzile familiare încetară să-i mai atragă atenția, și gândurile i se întoarseră la noaptea aceea înfiorătoare, la Alice, la copilul care nu se mai născuse, la cum ar fi fost dacă n-ar fi plecat în seara aceea la Olga... Gândurile lui obișnuite. Oricum nu mai fusese în stare să se gândească la nimic altceva în cei cinci ani care trecuseră. Nici măcar la ore. Noroc că preda istoria. La materia lui nu se schimba niciodată nimic. Columb ajungea mereu în aceeași zi în Lumea Nouă, Napoleon mânca mereu bătaie la Waterloo, Gavrilo Princip nu-l rata niciodată pe arhiducele Franz Ferdinand, iar Hitler se sinucidea fără greș în buncărul de la Berlin. Pentru Jimmy era mai greu, în fizică se descoperea mereu câte ceva. Matt râse cu amărăciune. Istoria era o materie bună pentru cineva căruia nu-i mai păsa de lumea din jur.

Cufundat în gânduri, trecu pe lângă casa lui Jimmy și ajunse în fața casei vecinului. Domnul Saul mătura frunzele din fața casei. Doamne, mai făcea vreodată și altceva? Bătrânul (de fapt nu era chiar atât de bătrân, vreo șaizeci de ani), ridică ochii și se uită lung la el. Ei da, probabil că arăta complet aiurea. Ud leoarcă și plin de noroi, pe o vreme caldă și frumoasă. Dar nu fusese așa până în urmă cu câteva minute, nu?

Casa lui avea o fereastră luminată, cea a băii de la etaj. Uitase probabil lumina aprinsă. I se păru că zărește o umbră dispărând după colț, dar n-o luă în seamă.

Încercă să bage cheia în broască, dar nu reuși.

— Ce naiba...?

Apăsă pe clanță și ușa se deschise. Intră și aprinse lumina pe hol. Sus se auzi o ușă.

— Matt? N-ai plecat încă?

Ce?

În capul scării apăru o siluetă. Subțire (încă subțire!), cu părul tuns scurt... Atât de familiară... Halucinații. Se lovise la cap și începuse să aibă halucinații. Asta trebuia să fie.

— Ce-ai pățit? De ce ești ud?

Nu era o halucinație? Improviză repede:

— Ăăă... am căzut în piscină... m-am dus întâi în spate să duc fierăstrăul la loc și m-am împiedicat.

— Era apă înăuntru?

— Nu destulă... sunt plin de vânătăi...

Alice coborî scările în fugă să-l cerceteze mai îndeaproape.

— Te-ai lovit rău, dragule.

— Nu-i nimic... trece... mă duc să mă spăl...

— Sper că nu te mai duci la Jimmy, nu?

— Nu, nu-i atât de urgent. Așteaptă-mă în pat, vin imediat.

— Ești sigur? N-ar trebui să chemăm doctorul?

— Nu, nu, nu-i nimic. Nu m-am lovit la cap.

— Bine. Vii repede, da?

Alice dispăru pe ușa camerei de oaspeți.

Trebuia să gândească repede. Alice trăia. Credea că plecase la Jimmy. Era ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cum cei cinci ani s-ar fi topit fără urmă. Ca și cum

ar fi visat totul. Sau nu? Dacă totul era real? Dacă era, însemna că un asasin se învârtea pe-aici chiar în clipa asta. Și mai însemna că el însuși, ipostaza lui mai tânără, urma să se întoarcă în maximum un sfert de oră. Dacă nu, n-avea nimic de pierdut, în afară de faptul că trebuia să se ducă la psihiatru mâine la prima oră. Așa că trebuia să presupună că *era* adevărat. Că se întorsese în acea seară blestemată și că, prin nu se știe ce miracol, avea șansa să repare totul. Prin minte îi trecu fulgerător o amintire vagă, o discuție pe care o avusese cu Jimmy cu mulți ani în urmă, despre timp și schimbarea istoriei. Acum, însă, exact timpul îi lipsea.

Se repezi la bucătărie, apucă un cuțit mare de pâine și se întoarse pe hol. Își adusese aminte de umbra întrezărită afară. Dacă era asasinul, n-avea cum să ajungă la etaj decât pe scări. Ușa fusese descuiată. Probabil așa intrase atunci (acum?).

Rămase în picioare lângă ușă și aștepta.

În sfârșit, se auzi zgomotul clanței. Se încordă. Ușa se deschise, acoperindu-l. În clipa în care intrusul trecu de ușă, se repezi în spatele lui și-l doborî la pământ. Abia după aceea se uită mai bine la el.

Nu! Era el însuși! Cealaltă versiune a lui! Lăsă cuțitul să-i scape din mână și-i acoperi gura cu cealaltă, țintuindu-l la podea cu propria lui greutate.

— Matt...

Mai tânărul Matt se zbătu să scape. Reuși chiar să-l dea puțin la o parte, destul ca să întindă mâna după cuțit și să se întoarcă să-i privească fața. Încremeni.

— Matt, ascultă-mă...

— Ce-nseamnă asta? Cine ești? Ce...?

Ceea ce urmă se întâmplă prea repede pentru ca mai vârstnicul Matt să poată împiedica ceva. Matt cel tânăr înălță mâna care ținea cuțitul și o repezi spre pieptul celui mai vârstnic. Celălalt Matt se apără, apucându-l de braț și răsucindu-l. Tânărul se ridică brusc și cuțitul întors spre el îl nimeri drept în piept. Încercă să spună ceva sau să strige, dar se înecă și nu scoase decât o bolboroseală abia auzită. Rămase nemișcat.

— Matt... Matt! Doamne Dumnezeule! N-am vrut! Ce-o să se-ntâmple acum?

În minte i se învolburară iar ideile lui Jimmy despre paradoxuri, uciderea propriului bunic sau tată... Ei bine, el își ucisese propria persoană cu cinci ani mai tânără. N-ar fi trebuit să dispară și el, într-un nor de scântei sau cam așa ceva? Pur și simplu, nu reușea să ia în serios faptul că tocmai comisese o crimă. Era atât de absurd! Nu omorâse pe nimeni, doar pe el însuși. Se putea numi sinucidere? Și de ce nu dispărea? De ce mai era încă aici?

Ei bine, se părea că lucrurile nu mergeau deloc astfel. Iar corpul lui Matt cel tânăr zăcea în fața lui cât se poate de solid, de real, iar el era într-o mare, mare încurcătură. Nu prea avea de-ales. Trebuia să scape de cadavru.

Mai întâi, însă, Alice. Trebuia să încuie ușile, iar cheile lui nu se potriveau. După asasinarea lui Alice, un polițist îl sfătuise să schimbe broaștele. Scotoci repede prin buzunarele dublului său.

Încuie ușa din față, apoi ieși pe ușa din spate. Se duse până în magazie și se întoarse cu roaba. O trase până lângă cadavru, îl urcă în ea și-l scoase în grădină, după ce încuie cu grijă și ușa din spate... Trebuia să-l îngroape.

— Novicii ăștia... Auzi, să-l îngroape în propria grădină!

Matt tresări puternic. Cine era? Cine-l descoperise? Întoarse capul brusc.

Domnul Saul.

— Doar nu-ți închipui că ești singurul care-ai descoperit poarta. Suntem mai mulți decât crezi.

— Poftim?

— N-avem acum timp de explicații. Trebuie să scăpăm de cadavru. Avem locul nostru unde le îngropăm.

— Adică și tu ți-ai omorât...

— Cum altfel? Nu putem fi doi la fel. Unul trebuie să dispară. Și e mai bine să rămân eu decât el, nu crezi?

— Dar de ce... de ce nu dispărem? Adică... dacă murim când suntem mai tineri, cum de...

— Cum de mai există noi? Habar n-am. Trebuie să întrebi pe cineva care se pricepe la chestii de-astea. Eu n-am fost decât contabil. Dar, hai să mergem.

— N-nu pot. Alice... logodnica mea... a fost ucisă... prima oară... nu pot să plec de-aici... dacă se-ntoarce...

— Aha, asta-i povestea ta. Bine, înțeleg. Uite, o să-ți fac eu serviciul ăsta. Ți-l iau de pe cap. Tu trebuie doar să faci curățenie pe-aici.

— Mulțumesc...

Matt era complet zăpăcit. Nu înțelegea nimic, dar în clipa asta nici nu-i păsa. O avea din nou pe Alice și nu-l interesa decât să aibă grijă de ea și s-o păstreze. Saul avea dreptate. Mai bine el decât celălalt. Măcar el știa de ce trebuia să se ferească.

Spălă sângele din hol, apoi urcă la etaj. Băgă capul pe ușa camerei de oaspeți. Alice dormea liniștită. Închise la loc ușa și se duse în baie. Se dezbrăcă și se spălă cu grijă din cap până-n picioare. Ieșind din cadă, ochii îi căzură pe propria lui imagine din oglindă. Se apropie și se uită mai bine. Cei cinci ani nu trecuseră fără urme. Pielea ceva mai ofilită, mici cute la coada ochiului și câteva fire albe. Și slăbise puțin. Dar mergea. Trebuia doar să se țină o vreme în umbră, până când ceilalți aveau să se obișnuiască și să creadă că așa arătase totdeauna. Doar cu Alice avea să fie mai greu, dar avea să se descurce.

Își puse halatul, strânse hainele murdare și coborî în bucătărie. Le îndesă într-un sac de gunoi și le duse afară, la tomberon. Apoi se întoarse în camera de oaspeți și se băgă în pat lângă Alice, cu grijă, încercând să n-o trezească. Nu reuși.

— De ce-ai stat atât de mult?

— N-am stat, ai adormit și ți s-a părut c-a trecut mai mult. Somn ușor.

— Somn ușor.

Alice adormi imediat la loc. Matt rămase cu ochii ațintiți în tavan, alungând ideile despre situația lui ciudată și punându-și, în schimb, întrebări despre asasin: cine era, de ce-o omorâse pe Alice (sau încercase sau... of, gata!).

Dacă fusese doar un hoț, poate că se speriase la întoarcerea lui și renunțase; dacă era altcineva, ar fi fost posibil să mai încerce. Dar cine-ar fi putut să vrea să-i facă vreun rău unei persoane atât de plăcute, de blânde și de vesele ca Alice? Pentru o fracțiune de secundă, îi trecu prin minte că singura care-ar fi fost destul de nebună pentru așa ceva era Olga. Dar era imposibil. O lăsase în urmă când plecase din casa ei și n-ar fi avut cum să treacă pe lângă el fără s-o vadă.

La sosirea dimineții, dădu un telefon la școală și se învoi pentru câteva zile, invocând presupusul accident din piscină. Își petrecu aceste zile stând discret cu ochii pe Alice, dar nimic nu părea s-o amenințe. Oricum, era puțin probabil s-o atace cineva ziua-n amiaza mare, în public.

Așa că, în timpul zilei, când ea era la serviciu, se decise să-i facă o vizită domnului Saul.

— Mă tem că n-o să-ți pot spune prea multe, începu acesta să vorbească. N-are niciun rost să-ți povestesc ce mi s-a-ntâmplat mie. Toți cei care găsesc poarta au o poveste mai mult sau mai puțin tristă. Unii au pierdut pe cineva, așa ca tine, alții au făcut vreo prostie, alții sunt criminali sau bolnavi care vor să mai fure câțiva ani de la viață... N-am întâlnit vreodată un om fericit care să fi trecut dincoace.

— Sunt mulți?

— Nu știu. Probabil că destul de mulți. Eu am trecut încoace de mai multă vreme, așa că am ajuns să cunosc mai mulți. N-am să-ți spun însă nimic despre ei. Nu vor-

bim între noi despre alții. Cu timpul, ai să înveți să-i recunoști și tu. Au cu toții un aer puțin rătăcit, puțin speriat, chiar dacă au profitat de a doua șansă și au reușit să-și pună viața în ordine.

— Și toți și-au omorât... dublura?

— Cei mai mulți. Vezi tu, de obicei trebuie să iei locul cuiva. Am cunoscut totuși odată pe cineva care și-a lăsat ipostaza mai tânără în pace și-a plecat undeva departe, pe alt continent. Nu știu de ce venise. Bănuiesc că fericirea lui nu depindea de un loc sau de o persoană.

— Și... poți să-mi spui unde l-ai îngropat? Adică, înțelegi...

— Da. Îți amintești, te-am văzut când ai venit. Erai destul de prăpădit. Probabil că n-ai fost prea atent când ai trecut prin tunel. Este undeva o ușă, care dă într-o porțiune de culoar dărâmat la capăt. N-am idee unde ducea cândva, dar dacă îngropi pe cineva în mormanul de moloz din partea dărâmată, după un timp dispare. Iarăși, nu mă întreba de ce sau unde. Acolo ți-am pus... bagajul.

— Vorbești cu destulă ușurință despre asta.

— Vezi tu, eu zic că nu-i chiar ca atunci când omori o altă persoană. Uite, eu de exemplu. Nu-ți spun exact ce, dar am făcut o idioțenie uriașă. După aceea am vrut să mă sinucid, dar n-am avut curaj să merg până la capăt. Iar când am venit aici, celălalt eu era pe cale să facă același lucru. Așa că e ca și cum m-aș fi sinucis, totuși, într-un fel. Nu știu, e greu de explicat.

— O crimă e o crimă.

— Ei, ca să putem trăi cu asta, trebuie să ne găsim o justificare, un alibi moral. Sunt sigur că ai ceva asemănător.

Sigur că avea. Pentru el, siguranța lui Alice era singurul lucru care conta. Era destul? Poate că nu. Acum, însă, nu mai era nimic de făcut.

Se întoarse, în cele din urmă, la școală. Totul părea normal acolo. Era puțin ciudat să-și vadă elevii din nou în clasă după ce-i văzuse absolvind, dar se obișnui și cu asta. Își spuse chiar că și aici avea o a doua șansă. În cei cinci ani de după moartea lui Alice, își tratase slujba cu multă nepăsare. Avea acum ocazia să îndrepte lucrurile.

Se temuse întrucâtva de reîntâlnirea cu Olga, dar ea părea să se fi resemnat. Îl ocolea pe cât posibil și, în general, când Matt intra într-o încăpere, ea ieșea imediat. N-o vedea aproape deloc și nu schimbau niciun cuvânt în plus în afară de saluturile strict necesare.

Între timp, continuau pregătirile de nuntă. Erau și un bun pretext ca să plece acasă imediat după ore, spre dezamăgirea lui Jimmy, care tot încerca să-l ispitească să meargă la o bere. Acceptă în sfârșit o invitație acasă la Jimmy, împreună cu Alice. Aici avu ocazia să deschidă subiectul timpului, în timp ce Monica, soția lui Jimmy, îi dădea lui Alice sfaturi despre copii (ea având deja doi).

Din vorbă în vorbă, Matt reuși să pună întrebarea care-l sâcâia.

— Uite, ce-ar fi dacă cineva s-ar întoarce în timp și și-ar omorî propria versiune mai tânără? N-ar trebui să dispară și celălalt în aceeași clipă?

— Da, e o versiune mai restrictivă a paradoxului cu uciderea propriului bunic. Dacă, în cazul bunicului, s-ar

putea imagina o altă variantă de combinații de persoane care să rezulte în nașterea călătorului temporal, în cazul sugerat de tine este una și aceeași persoană, deci da, călătorul ar trebui să dispară instantaneu. Dar dacă el dispare, cine mai omoară versiunea mai tânără? Poate că, dacă cineva ar încerca, ar dispărea amândoi din istorie încă de la naștere sau s-ar produce o explozie comparabilă cu anihilarea dintre materie și antimaterie. În afară de cazul...

— Ce caz?

— Ei, există o teorie potrivit căreia fiecare eveniment cu mai multe alternative posibile generează câte un univers paralel pentru fiecare curs pe care îl poate lua evenimentul. Ceea ce înseamnă că, dacă cineva se întoarce în timp ca să se omoare pe sine însuși, el nimerește, de fapt, într-un alt univers, iar persoana pe care o omoară nu este câtuși de puțin el însuși, ci doar un echivalent al lui, cineva care, din întâmplare, ocupă același loc în noul univers pe care-l ocupa călătorul în cel vechi.

Discuția îl puse pe gânduri pe Matt. Asta putea însemna că Alice nu era Alice pe care o cunoștea el și că exista undeva un alt univers în care Alice murise, totuși? Totul suna prea fantastic. Și mult prea complicat. Decise să lase totul baltă. Era aici, cu Alice, cu copilul care urma să se nască, și să-l ia naiba dacă avea de gând să-i piardă din nou. Nimic altceva nu mai conta.

Urmă o perioadă foarte agitată și ziua nunții sosi pe nesimțite. Totul merse bine: ceremonia frumoasă, mireasa fermecătoare, firma de catering la înălțime, petrecerea ve-

selă și vremea atât de bună pe cât te puteai aștepta în noiembrie, rece, dar fără ploaie. Din păcate, nu putuse evita s-o includă și pe Olga printre invitați, dar părea că n-are de gând să facă nicio scenă.

Distracția începuse deja să lâncezească puțin, când Olga se apropie de el.

— Frumos s-a aranjat totul, observă ea.

— Poftim?

— Ai făcut ce-ai făcut și tot au ieșit lucrurile așa cum ai vrut. Dar poate că nu s-a terminat încă.

— Ce vrei să spui?

O privi mai atent. Sub machiaj apăruseră parcă riduri fine, avea urme de cearcăne, culoarea părului era parcă prea vie și uniformă (vopsea?).

— Ai trecut prin poartă.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Am găsit-o înaintea ta.

— Tu ai omorât-o prima oară, își dădu el brusc seama. Și nu ți-ai omorât dublura decât după aceea, ca să ai un alibi.

— La drept vorbind, nu-mi aduc aminte, pentru că ai schimbat asta, dar am dedus că așa trebuie să fie.

— Ce vrei? Să nu-mi spui că mă iubești. Nu te cred. Și oricum, nu te-ar ajuta la nimic. Nu te-aș vrea nici dac-ai fi ultima femeie din lume.

— Cândva m-ai vrut. Dar nu mai contează. Nu te mai vreau. Vreau doar să te pedepsesc. Să nu te las să fii fericit.

— E ridicol. Tu te auzi singură? Vorbești ca într-o piesă de teatru proastă.

Femeia nu făcu decât să râdă. Se întoarse și porni spre ușă.

Matt se uită derutat după ea, apoi se dezmetici brusc. Se luă după ea și o ajunse din urmă în curte. O apucă brutal de braț și o făcu să se răsucească spre el.

— Dacă îndrăznești să te atingi de Alice, o să...

— Ce? replică ea cu dispreț. O să mă omori? Crezi că ești în stare?

Incapabil să se mai controleze, se repezi s-o strângă de gât. Olga se prăbuși, iar el căzu peste ea, cu mâinile încă încleștate în jurul gâtului ei. Apăsă cât putut de tare, până când femeia încetă să se mai zbată.

Matt se uită spre casă. Nimeni nu văzuse nimic. Trebuia să se grăbească. O târî până la ușa garajului, deschise ușa și o trase înăuntru. Cu chiu cu vai, reuși s-o îndese în portbagaj. Putea să stea acolo până mâine, apoi avea s-o ducă în tunel, în locul despre care-i pomenise domnul Saul.

Se scutură și se întoarse în casă. Alice îl întâmpină pe hol.

— Unde-ai fost?

— Am condus-o pe Olga până la ușă, apoi am mai stat puțin la aer curat.

— Pleacă și ceilalți. Hai să-i conducem și pe ei. Putem să ne schimbăm până când firma strânge totul. Abia aștept să ne băgăm în pat.

Puțin mai târziu, cu Alice adormită în brațe, Matt se gândea la ceea ce se întâmplase. Totul părea perfect. Alice trăia, era soția lui, nebuna de Olga n-avea să-l mai deranjeze niciodată, nimeni nu știa nimic despre crimele lui, în afară de domnul Saul, dar el n-avea niciun interes să-l tră-

deze. Prea perfect. Matt se gândi că va trebui cândva să plătească. Spera doar că Alice nu va fi atinsă. Era singurul lucru care conta.

PRIMUL CONTACT

„Întreaga lume nu are ceva mai demn de admirație."
Ammianus Marcellinus

Extraterestrele intră în sală parcă plutind. De fapt, nu știu dacă sunt de sex feminin, nu știu nici măcar dacă specia lor are sexe, dar sunt atât de diafane, de grațioase, încât nu mi le pot imagina decât ca femei. N-aș fi crezut vreodată că am să pot găsi frumusețe în ceva complet străin de orice s-ar putea găsi pe Pământ, dar cele cinci ființe sunt... perfecte, dacă acest cuvânt poate să înceapă măcar să le descrie.

Nu știm de unde au venit. În general, n-am reușit să aflăm prea multe despre ele. Bariera limbajului pare de netrecut. De fapt, nu ne-am lămurit ce fel de limbaj folosesc. Nu e unul sonor, nici măcar în afara intervalului nostru de percepție; înțeleg că le-au ascultat pe toate frecvențele sonore, dar n-au descoperit nimic. Percep totuși sunetele, reacționează la ele și chiar par să aprecieze muzica; în orice caz, au stat liniștite și aparent foarte atente când li s-au pus diferite genuri de muzică. Fac multe gesturi cu cele șase brațe subțiri, flexibile, terminate cu câte

trei degete lungi, fine, dar specialiștii care le-au analizat au tras concluzia că aceste gesturi nu sunt suficiente pentru a exprima un limbaj complex. Cu ajutorul lor reușesc totuși să ne comunice cât de cât intențiile lor.

S-au comportat cu foarte multă bunăvoință, chiar docilitate. De când au coborât din nava ornamentată, foarte colorată, mai asemănătoare cu un palat futurist decât cu imaginea noastră utilitaristă despre un vehicul, s-au lăsat conduse oriunde am vrut noi, oricând, n-au protestat la cordonul militar și științific răsărit în jurul lor, nici la curiozitatea sufocantă a tuturor, nici la testele care li s-au făcut. Dimpotrivă, s-au arătat la fel de curioase, au acceptat cu vioiciune aparatele medicale și au vrut să le vadă funcționând și pe noi. Cel mai mult le-a interesat electroencefalograful (ai cărui senzori au trebuit puși pe toată suprafața corpului, pentru că nu știam unde se află sistemul lor nervos central). Apoi au adus și ele niște aparate, cu care nu prea știe nimeni ce-au făcut, dar n-au atins pe nimeni. Cam din acel moment au început să-mi acorde atenție mie.

Nu mă întrebați de ce. Nu sunt decât un soldat oarecare, dintre cei însărcinați să-i păzească zi și noapte, nici măcar prea fericit cu meseria lui. Am intrat în armată doar la insistențele familiei: tatăl – comandor în aviație, mama – colonel de intendență, unchiul – maior de artilerie, bunicii – veterani din cel de-al doilea război mondial. Eu sunt oaia neagră a familiei, de fapt; n-am reușit să intru la școala de ofițeri, dar, cum nimeni nu concepea ideea unei alte cariere decât cea militară, m-am înrolat ca simplu sol-

dat. Ai mei speră să capăt gustul armatei și să fac școala de ofițeri mai târziu. Speranța mea secretă este să fac vreo boacănă atât de mare încât să mă dea afară (dar să nu ajung, totuși, la închisoare). Așa, poate că aș reuși să fac ce-mi place cu adevărat, poate să studiez literatura. Până atunci, înghit cu stoicism ironiile camarazilor mei, pentru că prefer să citesc o carte în dormitor, decât să ies la un meci de fotbal.

Fapt este că după examenele medicale, cele cinci făpturi din altă lume nu mă mai lasă să plec de lângă ele. Dacă vreau să plec, la venirea schimbului următor, una dintre ele mă apucă delicat de braț și sugerează că ar vrea să rămân. Desigur, toți șefii (civili sau militari), mi-au ordonat să fac ce vor ele. Nu scap decât când se duc pe nava lor (să doarmă, să se odihnească?). Atunci pot să mă duc și eu la culcare, unde mă așteaptă alte glume proaste, dar nu le mai bag în seamă.

Astăzi are loc o recepție. S-a improvizat un soi de sală uriașă din corturi, care s-a umplut cu șefi politici, ofițeri de rang înalt și savanți, nu numai de la noi, ci din toată lumea. Contactul cu altă civilizație e un eveniment mondial și fiecare țară își vrea bucățica ei de glorie. Ca de obicei, sunt și eu prin preajmă, neștiind ce caut printre atâția ștabi.

La sosirea lor, toate capetele se întorc spre ele. Vizitatoarele se lasă examinate cu amabilitate de privirile lacome ale mulțimii prezente. Cei care nu le-au mai văzut până acum nu-și pot lua ochii de la ele. Sala se umple de șușoteli și de semne cu cotul. Neputând să comunice cu

ele, nou-veniții pun întrebări celor mai vechi, fără să primească răspunsuri satisfăcătoare, așa că, frustrați, așteaptă ca extraterestrele, de-a lungul turului lor prin sală, să ajungă lângă ei ca să le admire mai bine, apoi se adună în jurul meselor cu mâncare și băutură și-și înecă frustrarea în flecăreală.

Nu e mare lucru de făcut la o petrecere unde invitații de onoare nu pot sta de vorbă cu restul oaspeților. Cele cinci făpturi termină de umblat prin sală, însoțite de camarazii mei și de mine, și se îndreaptă spre ușă. Mă aștept să iasă, dar se întorc pentru ultima oară cu fața spre oameni. Una dintre ele strecoară o mână printre faldurile veșmântului și scoate un obiect sclipitor. Îl întinde între mâini și îmi dau seama că este un fel de colier cu pietre mari, strălucitoare, ușor gălbui, într-o montură complicată de metal alb. Apoi se îndreaptă spre mine.

Spre mine? Asta mai lipsește! Acum să vezi zeflemele!

N-am nicio șansă. Extraterestra îmi pune colierul în jurul gâtului, apoi se întoarce și pleacă, împreună cu celelalte.

O urmăresc cu privirea, așteptând să dispară ca să-mi scot bijuteria. Dar nu mai apuc. O amețeală ușoară mă cuprinde și simt nevoia să mă sprijin de ceva. Nu găsesc nimic la îndemână și mi se înmoaie genunchii. Simt o mână care încearcă să mă prindă, dar prea târziu, și capul mi se lovește de pământul moale de dedesubt. Văd fețe deasupra mea, dar imaginea se încețoșează, se amestecă printre alte imagini. Extraterestre dansează în jurul meu într-un vârtej nebun, plutesc printre stele către un soare fierbinte,

către o planetă care se rotește în jurul lui, mică, albastră, albastră...

Mă trezesc într-un pat de spital, înconjurat de câteva persoane. Un milion de întrebări îmi stau pe limbă, dar un bărbat mă oprește.

— Nu încerca să vorbești.

Tac și închid ochii. Spre surprinderea mea, în minte mi se perindă imagini, cuvinte, idei pe care nu le recunosc.

— Dă din cap, dacă poți. Simți ceva?

Dau din cap că da.

— Colierul emite niște semnale pe niște frecvențe... particulare.

Semnale? Brusc, îmi vine să râd. Da, semnale! Un televizor în capul meu! Și un radio! Sau nu, ceva cam ca Internetul, și cu text, și cu imagini, și cu sunete... da, sunete, muzică, au și ele muzică, îmi place... De unde știu de muzică? Știu... ȘTIU... Știu atât de multe...

— Frecvențele creierului uman... ale creierului tău...

Creierul... da... nici nu se putea altfel... acum știu...

— Credem că încearcă să transmită ceva... nu suntem siguri...

Înăuntrul meu râd în hohote... să transmită ceva... da! Totul! Totul despre ele, tot ce știu, tot ce-au făcut vreodată, lumea lor, călătoriile... au fost multe... nu suntem singurii... multe planete... tot...

— Nici n-am îndrăznit să ți-l scoatem, nu știm ce s-ar putea întâmpla...

Nimic rău... e bine... bine... de ce eu?... nu știu... ceva despre rezonanță... dar râd, râd fără oprire, râd și cu glas tare, ei fac ochii mari...

— E bine... e o... bază de date... tot ce știu ele...

Glasul mi se taie, dar continuu în interior: ...da... biblioteca lor... biblioteca din Alexandria a unei alte civilizații...

Sunt fericiiiit!

PURICI PE UN CÂINE

Ich weiß nicht was soll es bedeuten
Daß ich so traurig bin,
Ein Märchen aus alten Zeiten,
Das kommt mir nicht aus dem Sinn.
Heinrich Heine, *Lorelei*

— Nick! Nick, vino-ncoace! Nătărăule, ce naiba s-a mai întâmplat?

— Nimic nou, șefu', numai că n-a ținut reparația. Ți-am zis că n-o să meargă așa, pe fugă.

— Și-acum ce facem?

— Păi, ce să facem? Ne oprim și reparăm pe îndelete.

— Ce?! Păi ziceai c-o să dureze o săptămână!

— Avem de-ales?

N-aveam. Oricum stăteam pe loc. Se ducea naibii termenul până la care trebuia să livrăm marfa. Iar avea să-mi taie Barosanu' din bani. Și ce era mai rău, marfa era o încărcătură de semințe și embrioni de toate soiurile pentru colonia cea nouă de pe Nexus. Marfă perisabilă, cea mai împuțită dintre toate. Nexus era cea mai îndepărtată colonie a oamenilor de până acum, steaua în jurul căreia se

învârtea nici măcar nu primise încă un nume oficial ca lumea, numai obișnuitul șir de cifre și litere. Planetei i-au zis Nexus pentru că, zic ei, trebuie să fie baza pentru un nou șir de colonizări și, după aceea, nodul de comunicații pentru ele. Ambiții mari și nevoi mari.

— Bine, dă-i drumul.

N-a durat o săptămână, a durat nouă zile. Nick e un inginer bunicel, am avut noroc să pun mâna pe el, prea bun pentru o vechitură de cargou ca al meu, care scârțâie la toate încheieturile, dar lui nu i-o spun, ca să nu i se urce la cap. Într-o zi o să mi-l fure cineva, vreo navă mare de linie, lustruită și dichisită, cu motoare ultimul răcnet. E bun, dar se mișcă încet. Se moșmondește, verifică de șapte ori și vrea să facă totul singur. N-are încredere în mine la reparații (ca fiu sincer, are dreptate). Iar Ann nu se pricepe.

Ann este pasagera noastră. Agronomul însărcinat cu supravegherea încărcăturii. O femeie mică, slăbuță, în jur de patruzeci de ani. E spirt, se învârte printre containerele ei ca un titirez și e mereu nemulțumită. N-arată rău, nu m-aș da înapoi de la un pic de zbenguială cu ea dacă n-ar fi atât de enervantă.

Acum bombăne iar. Se pare că e o problemă cu sistemele de stază pentru embrioni.

— Nu mai putem să așteptăm trei săptămâni!

Atât ne-ar trebui ca să ajungem la destinație.

— Nu poate să-ți repare Nick jucăriile?

— Nu e vorba de asta, nu e nimic stricat. Atât au fost făcute să țină! N-au decât trei zile de rezervă! Dup-aia încep să crească! În șase zile, o să am niște embrioni care nu mai încap în containere! Dacă nu mor de foame! Concentratele pentru ele sunt pe fundul calei, nu trebuiau desfăcute decât la sosirea pe Nexus!

— În șase zile?

— Sunt modificate genetic, ce credeai!? Cresc de cinci ori mai repede decât animalele obișnuite! Și am și pești, mamifere marine! De unde iau apă?

Asta e! Am încurcat-o! Nu că vreau să mă laud, dar până acum nu mi s-a mai întâmplat să nu ajung cu marfa la destinație. De întârziat am întârziat de multe ori, spațiul e plin de toane, dar n-am pierdut niciodată încărcătura.

— Trebuie să ajungem la timp!

— E imposibil, știi foarte bine. Nu e vina nimănui că s-a stricat motorul. Se mai întâmplă, uzura și toate celelalte...

— Nu e imposibil.

Am tresărit. Dacă vrea să zică ce cred eu...

— Poți să treci prin nebuloasa Loris. S-ar scurta drumul cu o săptămână.

A zis-o! Nu-mi vine să cred!

— Nu. Știi bine că nu putem. Nimeni nu trece prin nebuloasa Loris.

— De dragul unei afurisite de superstiții lași să moară animalele unei lumi întregi!

Asta nu-i drept! Nu-s decât niște embrioni amărâți! Dacă mor, trimiți alții și gata! Sigur, asta înseamnă că cei

de pe Nexus or să mai trăiască vreo câteva săptămâni în plus cu concentrate, ca să nu mai vorbim de cheltuieli, dar, decât să nu mai ajungem deloc...

— Superstiție? Nicio navă cu echipaj uman care-a intrat vreodată în nebuloasa Loris n-a mai ieșit de-acolo!

— Adică a dispărut o navă și după aia n-a mai avut nimeni curaj să se ducă!

— O navă? *Victory, Gemini, Annabella, New Hope, Byzantium, Mulberry*... Căpitanul lui *Mulberry* era prietenul meu! Numai el putea să dea unei nave un nume atât de scrântit! Așa a zis și el, că-i doar o superstiție, a plecat acum doi ani în nebuloasă și nu l-am mai văzut de-atunci! Sunt mai bine de zece nave! Și *nimeni* n-a ieșit!

— Pot să aranjez să-ți dubleze plata.

— Nu mă duc nici pentru tot aurul din lume!

Potrivit hărților, zburăm prin nebuloasa Loris de cel puțin cinci zile. Nu că ne-am fi dat seama când am intrat. Ann știe să fie convingătoare, nu glumă. M-a sâcâit până când am zis că mai bine mor decât să-i mai suport cicăleala. Și-am plecat spre moarte.

Nick n-a protestat prea tare. E doar un novice, încă n-a învățat că în spațiu trebuie să iei în serios cel mai mic avertisment. Și e un optimist incorigibil. Visează să exploreze lumi noi, să facă descoperiri spectaculoase, să fie un erou al omenirii și s-ar azvârli cu capul înainte în orice prostie.

Până acum nu s-a-ntâmplat nimic. Zborul e cât se poate de liniștit, nici măcar n-am avut nevoie de scutul supli-

mentar. Nu pare să se deosebească prin nimic de oricare altă zonă a spațiului. Ne apropiem de o stea foarte asemănătoare cu soarele Pământului, în jurul căreia, potrivit hărții, se rotește ceva destul de rar: o planetă dublă în care cele două corpuri cerești sunt aproape identice ca diametru și volum. Au fost descoperite de o sondă, acum vreo douăzeci de ani, iar un astronom le-a dat și nume: steaua este Althea, iar planetele, Nera și Nemira. Mă întreb dacă cei care au trecut pe-aici înaintea mea, de pe navele dispărute, au apucat să le vadă. De fapt, nici noi n-o să le prea vedem, drumul nostru nu trece destul de aproape. Nu suntem o navă de cercetare și n-avem timp de ocoluri. În plus, probabil că nici nu-i mare lucru de văzut; sonda n-a zărit apă la suprafață, nici semne de viață.

Îl las pe Nick la comandă și mă duc la culcare. Dacă e să murim în timpul ăsta, măcar n-o să apuc să-mi dau seama.

Adorm greu. Mă trezesc după câteva ore la fel de obosit ca atunci când m-am culcat și mă duc în cabina de comandă. Nick stă pe scaun, cu ochii ațintiți asupra ecranului. Iar pe ecran...

— La naiba, Nick, ce cauți aici?

Nick se întoarce spre mine. Are o privire ușor confuză, ca și cum l-aș fi trezit brusc din somn. Apoi se uită la ecran și vede același lucru ca și mine: steaua Althea și planetele surori. Problema este că noi n-ar fi trebuit să vedem steaua decât ca pe un disc mic, iar planetele n-ar fi trebuit să se vadă deloc. În schimb, steaua umple o margine a

ecranului, iar cele două planete apar deja ca două discuri micuțe, cenușii.

— Nu știu...

— Asta să i-o spui lu' mutu'! Doar nu și-a schimbat singură cursul!

— N-am schimbat nimic!

— Recunoaște: ai vrut să vezi planeta dublă de-aproape.

— Pe cuvânt, n-am schimbat nimic! N-am făcut decât să verific cursul și apoi m-am apucat să citesc ceva! Cred c-am și ațipit un pic... Nu m-am uitat la ecran...

— Doar nu ești somnambul!

— Nu! Și nu contează! Uită-te la jurnalul de bord, n-am...

Dar jurnalul arată o schimbare de curs aproape imediat după ce m-am băgat în pat. Numai că autorizația pentru modificare era a *mea*. Văd roșu înaintea ochilor.

— Mi-ai furat codul de acces!

— N-am furat nimic!

Nu-l mai bag în seamă. Mă reped la comenzi ca să schimb la loc cursul. Numai că...

— S-a blocat computerul!

Nick se repede și el la consolă și se apucă să apese cu furie pe butoane. Urmează o activitate frenetică, bombăneli, înjurături.

— Nu răspunde!

— S-a stricat?

— Nu. Pare în stare perfectă de funcționare. Numai că nu răspunde la niciun fel de comandă. Pare... supraîncărcat. Ca și cum cineva din afară l-ar fi accesat și...

Brusc, ne uităm unul la altul. El e alb ca varul. Probabil că și eu arăt la fel.

Pe raza celor câteva sute de ani lumină explorați de noi, n-am întâlnit viață inteligentă. De fapt, n-am găsit nimic mai evoluat decât mucegaiurile și ciupercile. Și acum, dintr-odată, se întâmplă ceva care nu poate fi explicat decât prin inteligență. După cât se pare, ceva (de fapt, *cineva*) preluase controlul asupra computerului navei și ne deturnase către planeta dublă Nera / Nemira.

Nick face eforturi disperate să recapete controlul computerului.

— E... imposibil! Parc-aș încerca să mă bat cu toate computerele și toți informaticienii de pe Pământ dintr-odată!

Nava se îndreaptă implacabil către cele două planete. În timp ce Nick se luptă mai departe cu computerul, mă duc în cală s-o caut pe Ann. O găsesc, ca de obicei, lângă containerele ei.

— Cred că am dat peste ce au întâlnit celelalte nave.

Ann ridică mirată din sprâncene.

— N-am simțit nimic.

— Nici n-ai ce. Doar că am schimbat cursul. Computerul navei a luat-o razna și ne duce către planeta dublă Nera / Nemira.

— Cum adică a luat-o razna?

— Adică pare să fie sub controlul cuiva.

Ann nu scoate nicio vorbă pentru câteva clipe, ca pentru a rumega ceea ce-i spusesem. Apoi întreabă:

— Ce știi despre planetele astea?

— Nu mare lucru. Au trecut pe-aici niște sonde automate, dar n-au raportat nimic interesant. Doi bolovani de rocă obișnuită, unul cam cât Marte, celălalt doar un pic mai mic. Nera e cea mai mare, Nemira cea mai mică. Fără apă la suprafață, atmosferă tot cam cât Marte, cu deosebiri mici între ele, fără sateliți naturali, cu orbita sincronizată, adică-și arată tot timpul aceeași față una alteia. Condiții nu prea grozave pentru viață.

— După cum vezi, asta s-ar putea să nu fie adevărat. Cred că ar trebui să încercăm să aflăm mai multe.

Ne întoarcem în cabină și, lăsându-l pe Nick să caute mai departe să recapete controlul navei, încercăm restul aparaturii. Spre surpriza noastră, merge. Oricine-ar fi cel care încearcă să pună mâna pe noi, nu este interesat decât de navigație și de comunicații, care sunt complet blocate. N-are nimic împotrivă să vedem încotro mergem.

Ceea ce nu e prea greu de văzut. Cele două planete cresc pe ecran văzând cu ochii. Pornim senzorii, scanerele, tot ce avem la dispoziție.

Pe măsură ce ne apropiem, căpătăm mai multe informații, care însă nu ne ajută cu nimic. Planetele continuă să fie aceleași corpuri pietroase, cu siliciu, fier și toate celelalte, abia învelite de atmosfere rarefiate, cu durata zilei de aproape două luni terestre, bântuite de furtuni violente din cauza diferențelor de temperatură dintre zi și noapte.

Iar nava noastră se îndreaptă mai departe spre ele...

Ajungem destul de aproape ca să ne dăm seama că ținta noastră este cea mai mică dintre ele, Nemira. Nimic

din ceea ce citim pe scanere nu o face să pară mai ospitalieră decât sora ei, de fapt nu o face ospitalieră deloc. Toate planetele cu mucegaiuri erau mult mai atrăgătoare.

Spre surpriza noastră, când ajungem suficient de aproape, radarul detectează mici corpuri zburătoare între cele două planete. Civilizație, în ciuda unor asemenea condiții? Ce fel de viață ar fi putut apărea aici?

Nava încetinește la viteze subluminice. Suntem destul de aproape acum pentru a scana pe îndelete planeta. Nimic nou în materie de compoziție. Niciun semn de viață, așa cum o cunoaștem noi. Numai că, pe suprafața ei, detectăm tipare neobișnuite de energie. Tipare care n-au nimic de-a face cu ceea ce cunoaștem noi despre fenomenele naturale. O civilizație subterană? Scanerele nu indică însă spații goale sub crusta planetară.

Lui Ann îi trece prin minte să scanăm obiectele zburătoare și, de data asta, rezultatul este cât se poate de familiar: sunt navele pierdute de-a lungul timpului în nebuloasa Loris. *Annabella, Gemini, Byzantium... Mulberry!* Nu le mai țin minte pe toate, dar cred că sunt aici, pentru că numărăm nu mai puțin de douăsprezece.

Ha! Noi o să fim numărul treisprezece!

Ann se uită peste umărul meu la schița tiparelor energetice de pe ecranul scanerului.

— Știi, îmi aduce aminte de ceva...

— Ce anume?

— Seamănă cu un creier.

Nick tresare și ridică ochii spre noi.

— Știam eu!

— Ce știai?

— Știu ce se află acolo, pe planetă!

— Ce? exclamăm în același timp Ann și cu mine.

— Un creier!

— Te-ai prostit de frică!

— Nu, serios! Am citit niște articole despre posibilitatea vieții bazate pe siliciu! La urma urmei, acolo jos sunt materialele din care se fac computerele! Este posibil să se fi organizat și să fi format o... un fel de rețea inteligentă! Care n-are nevoie să se miște, ci doar să se extindă continuu!

— Stai puțin! Adică vrei să zici că pe planeta aia e un soi de supercomputer care fură nave?

— Bănuiesc că vrea să se extindă și pe cea de-a doua planetă. N-are părți mobile, dar probabil că a reușit să-și creeze niște senzori — organele lui de simț — care s-au dezvoltat odată cu el. Dacă a ajuns să cuprindă întreaga planetă, poate că și senzorii au devenit foarte puternici. La ce distanță eram când ne-a prins?

— Vreo trei ani lumină, mormăi eu, nu prea convins.

— Formidabil! Îți dai seama...?

— Îmi pare bine că ești încântat, dar aș vrea tare mult să știu ce-o să se aleagă de noi. Pe navele alea mai e vreun om?

— Mă tem că nu. Sistemele de întreținere a vieții nu funcționează. Poate că nici nu-și dă seama că noi suntem o formă de viață. Sigur că da! Pentru el, navele trebuie să fie ființe vii, mult inferioare lui, dar capabile să se miște!

— Și noi ce suntem? Puricii de pe un câine? Și, că veni vorba, de ce n-a prins și sondele?

— Nu știu. Poate că sunt prea mici, prea simple, nu poți transporta nimic cu ele. Computerele lor sunt prea simple ca să poată intra în legătură cu ele. Așa cum noi nu putem vorbi cu mușchiul, de exemplu.

Sunt atât de furios încât uit de frică.

— Și cum crezi tu c-o să ne omoare?

— Nu cred c-o să facă ceva special. E de-ajuns să deschidă ușile...

Mă uit îndelung la ecranul de navigație. Planeta îl acoperă aproape în întregime. Mai avem probabil vreun sfert de oră până la suprafață. Și un singur costum de protecție, pentru că regulamentul nu permite ca, într-un echipaj de doi, să iasă amândoi în afara navei. De altfel, e inutil. Ar permite unuia dintre noi să mai supraviețuiască preț de câteva ore. Probabil de aceea nimeni nu pomenește de el. Minute, ore...

— Ann, îmbracă-te cu costumul!

— Ce!?

— Pune-ți costumul! Îi arătăm noi purici!

— Nu înțeleg!

— Tu te pricepi la vietăți. După ce aterizăm, poate ai ocazia să scoți containerele și să le duci pe planetă. Parcă aveai și niște bacterii pentru oxigenarea solului și extragerea apei din roci?

Ann face ochii mari. Pricepe.

— Vrei să omori o formă de viață străină? protestează.

— Nu cred că e vreun pericol să moară. Vreau doar să-i ofer puțină competiție la ea pe planetă. Ca să-i mai abatem atenția de la spațiu. Și s-ar putea să nu se întâmple

nimic. Nu e tocmai planeta ideală. Dar măcar să încercăm.

Ann își pune costumul spațial, în timp ce noi desprindem containerele de la locul lor și le mutăm lângă ușă. Când terminăm, mă duc în cabină, iau o armă și i-o duc lui Ann.

— După ce termini, poate ai nevoie de o... ieșire.

Două minute mai târziu, nava frânează și rămâne așezată pe sol.

— Ține-te bine, îi spun lui Ann.

Mă întorc spre Nick. Ne privim în ochi. Undeva, la periferia privirii, ușa calei se mișcă.

Pentru o clipă, ochii lui Nick se măresc, roșii, unul lângă altul, ca cele două surori, Nera și Nemira.

Apoi nimic.

DESPRE ÎNGERI ŞI LUMI

„Şi iată îngerul Domnului a stătut lângă ei
şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor,
şi ei s-au înfricoşat cu frică mare.
Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți.
Evanghelia după Luca, cap. 2, v. 9, 10

Carmen credea în îngeri. Nu neapărat și în Dumnezeu, pentru că nu prea reușea să creadă în lucrurile pe care nu le vedea, dar în îngeri credea, pentru că văzuse unul. Demult, când era mică. Era în vacanță la bunici, într-unul dintre ultimele sate tradiționale care mai rămăseseră în țară, și se dusese la marginea pădurii să culeagă zmeură. Când ieșise dintr-un desiș țepos de zmeură, îl văzuse: foarte înalt și subțire, cu straie lungi, argintii, și chipul frumos, foarte palid, puțin cenușiu și el. O privise pentru o clipă cu ochi mari, tot cenușii, apoi se întorsese cu spatele și întinsese niște aripi mari, licăritoare ca argintul. O lumină orbitoare și rece se aprinsese în jurul lui și Carmen mai apucase să vadă doar o singură bătaie a acelor aripi înainte să închidă ochii. Când îi deschisese din nou, dispăruseră și lumina și îngerul. Fusese sigură că nu vi-

sase, pentru că nu poți să visezi când culegi zmeură dintr-un tufiș țepos, nu? Ajunsă acasă, îi povestise bunicii, iar ea nu făcuse decât să zâmbească, să dea din cap și să spună: „Îngerii nu se arată decât oamenilor buni, știi?"

Întoarsă în oraș, și la școală, lucrurile nu mai păruseră atât de limpezi. Părinții, prea puțin înclinați spre religie, păruseră puțin îngrijorați, cum putea copilul lor să creadă în asemenea prostii? Iar din ceea ce învăța la orele de matematică, fizică, chimie, părea că lumea se descurca foarte bine fără Dumnezeu, fără îngeri, fără diavoli și fără toate făpturile pe care cei mai mulți dintre oameni nu le văzuseră niciodată. Problema era că ea *văzuse* îngerul și *știa* că, indiferent dacă toate celelalte existau sau nu, îngerii există cu siguranță.

Dar existența îngerilor nu era ceva care să-i influențeze viața în mod fundamental. Terminase școala, apoi facultatea – managementul afacerilor, trebuia să facă ceva practic, nu-i așa? – se angajase, se măritase și făcuse doi copii, fără să mai zărească nici măcar vârful aripii vreunuia. Se gândea din când în când la îngerul din copilărie, în special în acele clipe dintre vis și realitate pe care le trăim cu toții în pat, în pragul somnului. Nu mai povestise nimănui întâmplarea; i se părea ceva prea personal și, oricum, n-ar fi crezut-o nimeni. Soțul ei, cel mai puțin dintre toți. George era fizician, unul sclipitor; îl cunoscuse la o petrecere și Carmen fusese fascinată de felul în care vorbea despre cercetările lui; explica atât de bine, încât până și ea reușea să înțeleagă câte ceva. Chiar după anii petrecuți împreună, tot mai putea să-l asculte la nesfârșit. Nu-și

prea dădea seama ce văzuse la ea, o persoană atât de banală; poate că, așa cum îi spunea el câteodată, îi oferea un punct de sprijin, o ancoră care să nu-l lase să se rătăcească în sferele abstracte în care-și petrecea cea mai mare parte din timp. Dar îngerii nu făceau parte din ceea ce ar fi putut el să accepte, chiar și din partea ei.

Într-o bună zi, îngerii sosiră de-a binelea. În mijlocul orașelor mari, explozii albe, orbitoare, bulversară traficul și, după ce se stinseră, lăsară în locul lor grupuri de îngeri argintii, care priveau în jurul lor, cu chipuri palide, imobile. Cei din jurul lor se opriră înmărmuriți, amintindu-și brusc de tot ceea ce auziseră de la bunici sau din cărți. Cei mai impresionabili căzură chiar în genunchi și începură să murmure rugăciuni, pe jumătate uitate sau improvizate pe loc.

Știrea cea mai importantă de astăzi este, desigur, sosirea ființelor pe care oamenii îi denumesc „îngeri". Suntem acum în măsură să vă oferim mai multe informații despre ele. De fapt, aceste ființe sunt vizitatori dintr-o lume paralelă, de pe un Pământ foarte asemănător cu al nostru, care ocupă în universul lor același loc pe care planeta noastră o ocupă aici. Numele pe care și-l dau (care în limba lor înseamnă, desigur, tot „oameni"), așa cum îl putem noi pronunța, este acela de melokiți. Datorită condițiilor atât de apropiate de ale noastre în care au evoluat, ei seamănă foarte mult cu noi din punct de vedere fizic. Aripile pe care le desfășoară atunci când se depla-

seză nu sunt decât un dispozitiv tehnologic, un mijloc de locomoție individual.

Suntem informați că melokiții au luat legătura cu autoritățile în toate zonele în care au ajuns și că, potrivit declarațiilor lor, au intenții pe deplin pașnice. În zilele următoare, vă vom ține la curent cu evoluția evenimentelor.

Vă oferim astăzi noi informații despre vizitatorii veniți dintr-un univers paralel. Melokiții sunt o specie inteligentă a cărei istorie a decurs mai repede decât a noastră, atingând nivelul unei civilizații tehnologice în urmă cu aproximativ șase mii de ani. Cu câteva secole mai târziu, au descoperit metoda de a străbate bariera dintre universuri și au început să exploreze astfel nu spațiul propriului lor univers, ci diferitele versiuni ale planetei lor. Au vizitat pentru prima oară Pământul nostru pe la începuturile civilizației și este foarte probabil să se fi aflat (deși fără intenție) la originea legendelor despre îngeri ale diferitelor popoare. Aceasta este explicația faptului că vorbesc limbile noastre și că știu multe despre istoria și cultura terestră, fiindu-le astfel mult mai ușor să se înțeleagă cu noi. Întâlnirile diferiților oameni cu îngerii de-a lungul istoriei sau în zilele noastre par și ele acum să fie absolut reale.

— Bine v-am găsit, stimați telespectatori. Emisiunea noastră de astăzi este dedicată, cum altfel, subiectului fierbinte al momentului, melokiții. O avem astăzi invitată pe doamna Ophelia Leka, doctor în antropologie la cele-

bra universitate Harvard, care a servit drept consultant științific la negocierile guvernamentale cu vizitatorii din ultimele zile. Bine ați venit, doamnă doctor.

— Bine v-am găsit.

— Doamnă doctor, ce știm până acum despre melokiți?

— Melokiții sunt un popor foarte deschis, au răspuns la toate întrebările care li s-au pus, astfel că am aflat destul de multe despre ei, în scurta perioadă de când au sosit.

— Să începem întâi cu partea biologică. Ce se poate spune despre ei din acest punct de vedere?

— După cum ați observat, sunt puțin mai înalți decât noi, media lor de înălțime se situează undeva în jurul a doi metri. Sunt zvelți, iar culoarea pielii se datorează unui element metalic metabolizat în piele, care conferă epidermei o rezistență sporită. Cunoștințele lor medicale sunt, desigur, mult mai avansate decât ale noastre și au apelat la ingineria genetică pentru aduce îmbunătățiri propriilor corpuri. Aceasta și datorită condițiilor de pe planeta lor.

— La ce fel de condiții vă referiți?

— Pământul lor este mai activ din punct de vedere geologic, cu erupții vulcanice și cutremure mult mai frecvente și mai puternice. Chiar tehnologia lor avansată nu este suficientă pentru a contracara aceste fenomene în totalitate. De fapt, de aceea ne-au și contactat.

— Aha, ajungem la o problemă extrem de interesantă. Chiar, de ce?

— Se pare că pe planeta lor se apropie o catastrofă fără precedent, care va avea ca efect distrugerea în totalitate a vieții de acolo.

— Doar nu cred că noi i-am putea ajuta s-o preîntâmpine!

— Nu, sigur că nu. Ne-au cerut doar adăpost.

— Poftim?

— Ne-au solicitat permisiunea să se stabilească la noi pe Pământ, în teritoriile slab sau deloc locuite. Se oferă să amelioreze acele regiuni, astfel că este posibil ca Pământul să nu mai aibă deșerturi în curând. Și ne mai oferă, bineînțeles, tehnologie.

— Vreți să spuneți că guvernul a acceptat?

— Nu este o decizie pe care s-o poată lua un singur guvern. Președintele și prim-ministrul s-au consultat cu celelalte țări. S-a ajuns la un acord de principiu, urmând ca hotărârea să fie luată peste o săptămână în ședința extraordinară a Adunării Generale a O.N.U. Părerea mea personală este însă că votul va fi favorabil. Cred că nu avem decât de câștigat.

— Da, dar... așa, deodată? Nu știm despre ei decât ceea ce ne-au spus singuri. De unde știm că...

— Sunt extrem de pașnici. Lupta continuă cu propria lor planetă i-a făcut să se lupte mult mai puțin între ei. Au învățat foarte devreme în istoria lor că singurul mod de a supraviețui este să lucreze împreună.

— Dar Pământul se apropie deja de zece miliarde de locuitori!

— Ei sunt foarte puțini, sub douăzeci de milioane. Zonele încă nelocuite vor fi mai mult decât suficiente. Iar știința și tehnologia lor ne vor ajuta să hrănim mai bine decât acum o populație care va putea să ajungă chiar mult

mai mare de-atât. Sau să controlăm mult mai bine natalitatea.

— Dar... de ce noi? Spuneți că au vizitat și alte lumi paralele.

— Pentru că noi semănăm cel mai mult cu ei. Pentru că limbile noastre sunt cel mai ușor de învățat pentru ei, pentru că ei cred că asemănarea fizică îi va face mai ușor de acceptat.

— De fapt, exact, cât de mult seamănă cu noi?

— Dacă vă referiți la genetică, nu sunt compatibili cu noi. Însăși structura de bază a codului genetic este diferită. Prin urmare, nu vor exista hibrizi jumătate melokiți, jumătate oameni.

— Dar... anatomic?

— Înțeleg, vreți să spuneți sexual. Nu, nici aici. Nici măcar nu se reproduc la fel ca noi. Nu este acum momentul să explic pe larg, mai ales că procesul nu mai este în întregime natural, dar sunt hermafrodiți și nu au organele necesare.

— Vorbind despre reproducere. Dacă o fac mai repede ca noi și ajung să ne depășească?

— Se pare că acesta e cel mai mic pericol. Trăiesc foarte mult, aproape jumătate de mileniu, dar se reproduc foarte rar. Și deja ne-au oferit și nouă tehnici de prelungire a vieții.

— Prin urmare, credeți în bunele lor intenții.

— Da, cred.

George era complet împotriva prezenței melokiților pe Pământ. Carmen, în schimb, era încântată de „îngerii ei".

Încerca să-i aducă argumente: „Uite, ne-au ajutat să găsim leacul împotriva cancerului"; „Ai văzut ce frumos e acum în Sahara? Un adevărat paradis!" „Următoarea olimpiadă de iarnă o să fie la ei, la Polul Sud!" și altele asemănătoare. George, însă, n-avea încredere în ei. Era nemulțumit, în primul rând, de faptul că melokiții își dezvăluiau secretele cu atâta zgârcenie și că era atât de greu de pătruns în coloniile lor. „Ce-au de ascuns? Ce fac acolo și de ce nu vor să știm și noi?". Ce-l supăra cel mai tare era faptul că nu împărtășeau cu niciun chip informații despre călătoria între universuri. Carmen era convinsă, însă, că aveau dreptate. La urma urmei, când descoperiseră energia atomică, primul lucru pe care-l făcuseră oamenii fusese o bombă. Tehnologia are nevoie de timp ca să pătrundă în conștiința oamenilor. George nu se lăsa convins și treptat se închise în el. Nu mai vorbea despre ce făcea, petrecea din ce în ce mai mult timp la institut, dar Carmen bănuia că încercau să descopere secretul călătoriei interdimensionale.

Adevărul era, însă, că lucrurile păreau să meargă cum nu se poate mai bine. În cei câțiva ani care trecuseră, prosperitatea se răspândise până în cele mai sărace zone ale lumii, ceea ce avusese ca urmare scăderea ratei de creștere a populației, spitalele își mai închideau din pavilioane și aripi de clădiri, din lipsă de pacienți, cancerul și SIDA erau doar amintiri, iar cei mai curajoși dintre oameni, în general cei tineri, adoptaseră cu entuziasm aripile. Suspiciunile lui George erau greu de susținut.

Într-o zi, însă, George dădu buzna în casă, trânti ușa în urma lui și o strigă:

— Carmen! Carmen!

— Ce s-a-ntâmplat? scoase Carmen capul din bucătărie.

— Am reușit!

— Ce?

— Am reușit să intrăm în legătură cu alt univers! N-am reușit să trecem cu totul, dar am vorbit cu ei prin radio!

— „Ei"? Care „ei"?

— Oamenii de dincolo. Am avut dreptate!

— Stai, stai, ia-o de la început.

— Bun, de la început. După cum știi, institutul nostru n-are legătură cu melokiții. La noi nu există terenuri nelocuite, așa că nu locuiesc prea mulți pe-aici, iar institutul e mic și nu prea faimos. În ultima vreme, însă, au venit câțiva fizicieni de vârf, dintre cei care n-au încredere în melokiți, tocmai din acest motiv: pentru că pot munci aici fără să bată prea mult la ochi. Știu, nu ne ridicăm la nivelul lor, dar nici tâmpiți nu suntem. Ne dăm seama când suntem prostiți cu fleacuri. Crede-mă, tot ce ne-au dat până acum este echivalentul mărgelelor de sticlă. Acum vreo doi ani a venit cineva, n-am să-ți spun cine și ai să-ți dai seama și de ce, care reușise să fure, da, chiar să fure, niște documentație referitoare la călătoria interdimensională. Nu era nici pe departe tot ce ne-ar fi trebuit, iar lipsa cunoștințelor ne împiedica să înțelegem singuri ce să facem mai departe, dar suntem o specie ingenioasă. Am construit un fel de rețea: noi, fizicienii, lingviști care le-au învățat limba, pirați informatici care au învățat să intre în calculatoarele lor și să fure date fără să lase urme și așa mai departe. Tot ce-am făcut se bazează aproape în tota-

litate pe informații furate, dar chiar și munca de a le pune cap la cap ne-a solicitat la maximum. Și-am reușit.

— Ce-ați reușit? Ce-ați făcut?

— Am trecut dincolo. Doar cu semnale. Senzorii ne-au arătat că s-a format... să zicem, poarta, dar foarte mică. Un vârf de ac. Am trimis un semnal radar, să vedem ce e dincolo. Și am primit un semnal înapoi. Cineva ne-a răspuns.

— Păi, nu-i de mirare. Bănuiesc că și alte Pământuri paralele au oameni, dacă seamănă cu al nostru.

— Da, dar ghici cum am vorbit.

— Cum?

— În melokită.

— Și? Au zis că au mai fost și prin alte lumi. Poate au trecut pe-acolo.

— Da. Și au rămas aproape o mie de ani.

— Ce?

— Sunt niște paraziți, Carmen. Vin cuminți, politicoși, spun povești triste cu glasurile lor melodioase, primesc ajutor, exploatează resursele în schimbul câtorva mărunțișuri tehnice nefolositoare. Își pregătesc terenul. Cu milenii înainte de a se muta undeva, își fac apariția în lumea respectivă și-și creează propria mitologie. Sunt un pic telepați. Nu prea mult, dar destul ca atunci când invadează acea planetă, să întărească puțin sentimentul pe care tot ei l-au creat de-a lungul timpului. Localnicii îi slujesc fără măcar să-și dea seama. Când planeta e secătuită, pleacă mai departe. În urmă, poporul planetei rămâne fără resurse, fără un progres tehnologic real, incapabil să

meargă singur mai departe, să-şi susţină civilizaţia proprie. Au planul făcut pe multă vreme înainte. Cred că au făcut-o până acum de trei sau patru ori.

— Păi... atunci ce facem?

— Dacă ne gândim bine, probabil că suntem primii care ne-am dat seama înainte de a fi prea târziu. Dacă ar fi fost alţii înaintea noastră, i-ar fi oprit.

— Cum?

— Nu ştiu încă. Dar o să reuşim. Abia au trecut câţiva ani. Nu suntem încă total subjugaţi. O să spionăm, o să furăm, o să-i mintim, o să ne prefacem la fel de naivi ca şi ceilalţi, o să le adormim suspiciunile. Şi, între timp, o să aflăm cum să-i înfrângem. Încă nu ne-au luat viitorul.

ACCIDENT

„Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe..."
Mihai Eminescu, *Glossă*

— Stați liniștită, doamnă. Nu încercați să vă ridicați.

Femeia rotea ochii agitată, speriată parcă de locul unde se afla.

— Ați avut un accident. V-ați lovit la cap. Puteți vorbi?

— D... d...

— Nu vă forțați. Aveți tot timpul. Acum, liniștiți-vă. Încercați să nu vă mai gândiți la nimic și să dormiți.

O găsiseră niște tineri ieșiți la picnic într-un crâng de la marginea orașului, plină de sânge și de praf, și o aduseseră la spital. Avea o rană urâtă la cap, provocată de un obiect contondent. Poliția încerca să afle cine era și ce se întâmplase cu ea, mai ales că nu părea să fie un accident; în jur nu existau pietre, iar arborii erau tineri și încă subțiri. Nu reușiseră încă; în baza de date a poliției locale nu exista, deci nu era din partea locului; continua căutarea în restul

țării, dar mai ales așteptau să-și revină. Sperau că va putea să le spună singură cine era.

Doctorul o lăsă în pace până când femeia se simți mai bine și putu să se ridice în capul oaselor. Părea dezorientată.

— Vă doare rău capul? o întrebă.

— N... nu. Puțin.

Vorbea aproape în șoaptă.

— Asta e bine, o încurajă doctorul. Credeți că puteți să vorbiți?

— Da.

— Îmi puteți spune cum vă cheamă?

— Cum mă cheamă...

Se încruntă, căutând parcă răspunsul undeva adânc în minte. Clătină din cap.

— Nu-i nimic. Se pare că aveți o ușoară amnezie. E normal după o asemenea lovitură. Altceva vă amintiți? De exemplu, cum v-ați lovit.

— N... Nu... Sau... grinda... explozie...

— Ați fost într-o explozie?

— Cred... că da...

— Unde erați când s-a întâmplat? Mai știți?

— Laborator...

— Ce fel de laborator?

Femeia clătină din nou din cap.

— De obicei, amneziile astea nu durează mult. O să vă aduceți aminte până la urmă. Am să vă mai fac un calmant, ca să dormiți mai bine. Somnul e cel mai bun leac.

Femeia se uită cu ochii mari la seringa din mâna lui.

— Ac? Injecții cu ac?

— Da, ce vi se pare neobișnuit?

— Credeam... credeam că nu se mai folosesc... de foarte multă vreme...

Doctorul lăsă să treacă remarca femeii fără să spună nimic. Cine știe ce era în mintea ei. Avea s-o mai întrebe peste câteva zile.

— Își amintește ceva despre o explozie, o grindă... Știți ceva despre o explozie prin preajmă?

— Nu, nu recent, răspunse inspectorul. De la explozia aia urâtă din iarnă, de la gaze, nu s-a mai întâmplat nimic la noi în oraș.

— Atunci de unde-o fi apărut?

— N-ați aflat cum o cheamă?

— Nu încă. Sper să-și amintească. Dar spune lucruri ciudate, se mira că fac injecții cu ac. Și are un accent neobișnuit, parcă un pic străin. A zis ceva de un laborator. Poate un laborator de cercetări medicale? S-ar putea să fie străină?

— Nu știu. O să căutăm și la ambasade.

— Știți, poate că își amintește de o explozie mai veche. Amnezicii mai încurcă timpul. Poate că n-are nicio legătură cu rana de acum.

— Bună dimineața. Ați dormit bine?

Femeia zâmbi șovăitor, de parcă n-ar fi fost prea sigură de răspuns.

— Ce ne mai aducem aminte azi?

Zâmbetul i se șterse de pe buze.

— Doar explozia. Și alți oameni... în costum...

— Ce fel de costum?

— Cam ca al dumneavoastră... sau nu chiar... salopete... dintr-o bucată... albastru deschis... da, și galbene!

— Și dumneavoastră aveați o salopetă bleu!

— Da! Da!

— Din păcate, nu era scris nimic pe ea. Nu vă amintiți ce fel de laborator era?

— Nu... niște instalații mari... Nu știu!

— Nu-i nimic, nu-i nimic! Uite, azi vă simțiți mult mai bine. Ce-ar fi să încercăm să ne ridicăm?

— V-a mai spus ceva?

— Nu prea mult. Salopeta pe care o purta pare să fi fost un fel de uniformă de laborator. Își amintește despre alții îmbrăcați la fel. N-avea nimic prin buzunare?

— N-avea buzunare. Dar materialul e neobișnuit. Nu că m-aș pricepe.

— Aha. Amintirile par să-i revină, deși foarte încet. Dacă aș nimeri întrebările potrivite... Dar nu vreau s-o forțez.

— Bravo, vă uitați pe geam! Vă place orașul?

— E... E greșit. Nu așa trebuie să fie...

— Cum adică?

— Nu știu... e vechi...

— Vechi? E zona cea mai nouă a orașului! Clădirea din față a fost terminată acum trei ani!

— Trei ani? Arată ca la începutul secolului douăzeci și unu!

— Cum adică? Păi nu suntem la începutul secolului douăzeci și unu?

Femeia făcu ochii mari. O spaimă fără nume se citi pe fața ei și doctorul se grăbi să facă un pas în față, ca s-o prindă în timp ce se prăbușea.

— Vă rog, ascultați-mă! E greșit! Timpul! E greșit!

— Liniștiți-vă, doamnă!

— Îmi aduc aminte! Vehicule antigrav! Injecții cu hipospray! Biopaturi! Șosele din... oh, nu-mi amintesc numele, dar sunt lucioase și gălbui, nu așa!

— Poate c-ar trebui să ne întoarcem în pat...

— Nu sunt nebună! Halatul dumneavoastră e din bumbac? Nu trebuia să fie din myton? Nu se prinde murdăria de el, nu se șifonează, nu se rupe...

— Doamnă...

— Clădirile! Stilul! Mai sunt și cele vechi, dar cele noi arată altfel!

— Bine, vă cred. Vă amintiți și altceva? Cum vă cheamă?

— Parcă... Sofia... nu sunt sigură...

— Numele de familie?

— Nu... știu...

Întoarcerea la întrebarea banală părea s-o fi scos-o din agitația de până atunci. Se așeză pe marginea patului și rosti încet:

— 2355.

— Ce-i asta?

— Anul în care eram... sau în care m-am născut? Nu-s prea sigură...

— Cred că e complet nebună. Nu-și amintește, inventează niște fantasmagorii. N-aș pune bază pe nimic din ceea ce spune. Crede c-o cheamă Sofia, dar eu nu m-aș baza pe asta.

Doctorul clătină din cap și continuă:

— După ce se vindecă rana complet, am să recomand să fie internată la psihiatrie. Sper că o să-și revină cu timpul, dar deocamdată va trebui să te descurci singur, domnule inspector.

— E un dezastru! Nu știu când vom reuși să refacem totul, dar nu mai devreme de un an, aș zice.

— Și Sofia?

— Nu știu. Nici măcar nu știu dacă a murit sau trăiește. Era exact în focarul aparatului. Dacă n-a murit, e undeva în trecut. N-avem nici cea mai mică șansă să aflăm când. Poate istoricii, dar acul în carul cu fân ar fi floare la ureche în comparație cu asta. Mă tem că, într-un fel sau altul, am pierdut-o pentru totdeauna.

Cei doi bărbați priveau cu tristețe la zidul afumat pe care se mai putea citi:

INSTITUTUL DE CERCETĂRI TEMPORALE

TUANAKI

„Insula [...] o apropiere de neajuns..."
Umberto Eco, *Insula din ziua de ieri*

Toată lumea știe că insula Tuanaki există. Locuitorii arhipelagului Cook o vizitau deseori pe vremuri, făceau comerț cu locuitorii și uneori se mutau acolo. Invers nu se întâmpla. Niciun locuitor din Tuanaki nu a venit vreodată să locuiască pe vreuna dintre insulele Cook. Se spune că Tuanaki este un paradis, mai frumos decât orice alt pământ pe lumea asta, de aceea nici măcar unul dintre oamenii de acolo nu și-a dorit vreodată să plece în altă parte. Clima e mai plăcută și pământul mai darnic decât la vecinii lor din arhipelag, femeile frumoase și bărbații puternici. Se mai spune chiar că trăiesc peste o sută de ani. Sunt cei mai fericiți oameni din lume, n-au auzit niciodată de război, nu-și fac arme. Făceau comerț doar ca să le facă un bine celor din insulele Cook și primeau orice le aduceau aceștia în schimb, pentru că altfel nu au nevoie de nimic.

Lucrurile s-au schimbat când albii au apărut în Pacificul de Sud.

Primii albi care au auzit despre Tuanaki au fost spaniolii, pe la 1600. Căpitanul Álvaro de Mendaña de Neira, auzind despre minunata insulă, care s-ar fi aflat la două zile de navigație spre sud din Mangaia, a plecat într-acolo și a rătăcit mai multe zile prin zonă, dar oceanul e mare și insula nu s-a lăsat zărită.

Celebrul căpitan Cook ar fi vrut și el s-o caute, dar la plecarea din insulele care mai târziu i-au purtat numele, vântul nu i-a fost prielnic și a renunțat.

Albii au continuat să fie rari în insule până după 1800. Începând de atunci, au sosit misionarii, aventurierii în căutare de oportunități, negustorii, apoi autoritățile și flota reginei Angliei. Oceanul începea să fie mult mai umblat, și unii dintre ei porneau în căutarea insulei Tuanaki, dar nimeni n-a reușit vreodată să ajungă până acolo. Câțiva misionari s-au gândit să nu plece spre insulă cu vreun vas european, ci să-și încredințeze viața ambarcațiunilor primitive ale localnicilor, dar norocul n-a fost de partea lor. Toate bărcile în care urca vreun alb ori se rătăceau, ori vremea rea îi împingea înapoi, ori nu se mai întorceau niciodată. Maorii din arhipelagul Cook au început și ei să nu mai găsească drumul. Mulți au zis atunci că nici nu mai e acolo, că s-ar fi scufundat cu tot cu locuitorii ei.

Alții credeau însă că insula se apără. Că cei cu gânduri necurate, cei care nu se apropie de ea cu respect și înțelegere, ci cu gândul de a o înrobi și jefui, nu pot să-i atingă țărmurile. Că insula se ascunde de ei, îi alungă sau chiar îi nimicește. Că maorii au deprins lăcomia de la albi și că de aceea nu mai pot ajunge nici ei.

Cu trecerea timpului, oamenii au început să și zboare pe deasupra oceanului și, mai târziu, să lanseze chiar și sateliți. Nimeni nu recunoaște însă că în zona aflată în sudul insulelor Cook, ceva nu merge. Imaginile se încețoșează; ceva se defectează exact când satelitul trece pe deasupra locului. Puținele avioane care survolează regiunea nu văd niciodată nimic. Maorii au început să creadă că insula Tuanaki e vrăjită; că piloții care trec pe deasupra ei se întâmplă să se uite la altceva exact când trec pe deasupra insulei, că vântul se schimbă dacă cineva navighează în acea direcție, sau se strică ceva și trebuie să se întoarcă, sau pur și simplu trec pe lângă insulă fără s-o vadă.

Se întâmplă, foarte rar, ca mici ambarcațiuni de agrement, în general navigatori solitari dornici să fugă de lume, să dispară în direcția în care ar fi trebuit să se afle Tuanaki. Semnalul radio se pierde și, dacă pleacă cineva în căutarea lor, nu găsește niciodată resturi. Alții povestesc că întrezăresc uneori valuri înspumate sau un țărm înverzit în depărtare, undeva unde nu există nimic pe hartă, dar că, dacă încearcă să se apropie, constată că a fost doar o iluzie.

Dacă întrebi un maori, o să-ți spună că navigatorii dispăruți au reușit să ajungă pe Tuanaki și că n-au mai vrut să plece de acolo. Că simt că au ajuns, în sfârșit, acasă. Adevărul este însă că nimeni nu știe sigur. Pentru că, nu-i așa, cine vrea să se întoarcă din paradis?

KEPLER-278

„And all I ask is a tall ship and a star to steer her by..."
John Masefield, *Sea Fever*

În copilărie mergea în excursii pe Dunăre. Își amintea și acum: împreună cu bunicul, luau mica șalupă de pescuit a acestuia, căreia i se stricase motorul la un moment dat, iar el (avea numai doisprezece ani pe atunci, dar se pricepea deja să facă tot felul de chestii cu motoarele), îi adaptase un motor de la o motocicletă veche cu ataș. Plecau de la Sulina și urcau în sus până se plictiseau; uneori doar până la Tulcea, alteori până la Galați sau chiar până la Călărași. Locul lui preferat era însă la mila 278, mai ales dacă erau în jur de 1 august: pe o parte, satul Capidava și cetatea reconstituită, pe cealaltă, insulița pe care era înfipt semnul cu numărul 278. Iar în preajma datei de 1 august, acolo se aflau o mulțime de oameni, cu copii cu tot, veniți în tabără, cu cortul. O distracție care încă de pe atunci nu prea mai era la modă, însă ei continuau să vină, de mai bine de cincizeci de ani, după cum povestea bunicul, adică de pe când era el tânăr, înainte să se mute la Sulina și mai făcea un ban dând o mână de ajutor pe la

treburile de-acolo, mai ales la dus și adus oamenii cu barca. Acum nu mai știa dacă oamenii aceia continuaseră să vină. Ar fi fost păcat să se oprească; erau cam ciudați, dar cumsecade; obișnuiau să se oprească pe insulă și erau bine primiți, erau invitați la masă, bunicul la un pahar de băutură, iar el nu pleca niciodată fără o carte sau vreun fleac interesant. Cărțile îi plăcuseră în mod special; erau de SF sau chiar de știință și îi dăduseră un motiv în plus să meargă la Politehnică și să muncească din greu. Îl făcuseră să creadă că totul e posibil. Sau aproape totul. Pentru că nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că avea să ajungă să proiecteze motoare stelare. Iată însă că se întâmplase: participase la proiectarea primelor motoare warp, față de care motorul Alcubierre, imaginat încă de pe vremea bunicului, era la fel de îndepărtat ca tunul lui Jules Verne față de Apollo 11. Iar acum, după numai cincisprezece ani de când începuse, ajunsese șeful proiectului unui nou tip de motor, unul care putea atinge viteze mult mai mari și stele mult mai îndepărtate. Și, firește, după ce se construise nava, pe cine altcineva să numească inginer, dacă nu chiar pe el, care știa, bineînțeles, totul despre motorul „lui".

Dar de ce-și amintea acum despre bunicul și despre excursiile cu el? Simplu: pentru că steaua spre care se îndreptau, la peste 1600 de ani lumină, se numea Kepler-278. Ei da, chiar așa. Și să mai zici că nu există coincidențe!

Nava oprise deja motorul warp, care se comportase admirabil, era foarte mândru de el, și trecuse pe propulsie convențională (și asta îl depășise cu mult pe Apollo 11).

O stea portocalie, mai mare, dar puțin mai rece decât Soarele, cu două planete gazoase, cam de mărimea lui Uranus și Neptun, a căror existență era cunoscută cu mult înainte de nașterea lui și, spre deosebire de sistemul solar, pe orbite mult mai apropiate de stea decât gigantele din Sistemul Solar. De curând, astronomii descoperiseră că avea și trei planete de tip terestru, dintre care două în zona locuibilă.

Kepler-278e era principala lor țintă și, ca să ajungă la ea, trebuiau să ocolească steaua. Aici se încurcară și lucrurile. Pentru că o eroare de calcul, un capriciu al stelei sau doar un accident, făcură ca nava să fie prinsă în ghearele gravitației și, în loc să treacă mai departe spre planetă, să reușească cu chiu cu vai să se mențină pe orbită. În acel moment, fură puși în fața unei alegeri. Aveau nevoie de foarte mult combustibil pentru a se desprinde, și întrebarea era dacă trebuiau să-l folosească pentru a merge mai departe sau pentru a se întoarce acasă.

Alegerea nu era prea grea. La urma urmei, nu veniseră până aici ca să plece cu coada între picioare. La plecare, își asumaseră oricum riscul să nu se mai întoarcă. Iar cât timp erau în viață, orice era posibil.

Nava se așeză pe sol puțin cam brusc, dar fără pagube prea mari pentru oameni sau mașini. Însă motorul convențional n-avea să mai pornească niciodată; efortul mult prea mare față de cel pentru care fusese proiectat îl avariase iremediabil. Erau cu toții extrem de surescitați: acest sol era acoperit cu ceva verde-albăstrui, neobișnuit, dar

fără îndoială vegetație. În cursul coborârii, trecuseră pe deasupra unui ocean și văzuseră de la mică înălțime, puțin înainte de aplanetizare, o structură aparent regulată, care le amintea suspect de mult de un oraș. Poate că nu era. Poate că așa funcționa pe aici natura. După o perioadă în care aveau să analizeze atmosfera, solul și vegetația, ca să stabilească de ce echipament aveau nevoie, urmau să înceapă explorarea.

Orice îndoială i se risipi, la fel ca și celorlalți, când de navă se apropiară niște vehicule. Arătau extrem de curios pentru ochii lui, dar având aceeași funcție, aceea de a transporta ceva, nu puteau fi radical diferite. Aveau, în orice caz, roți, cele mai mici câte trei, cele mai mari câte cinci sau chiar șapte, și formară rapid un cerc în jurul navei. Din ele coborâră... ei, era greu să descrii ceva străin fără să te folosești de ceva cunoscut, iar ei nu semănau cu nimic. Erau însă bipezi, iar în două dintre cele patru brațe țineau niște obiecte care sugerau niște arme. Firește, gândi el. Noi, pe Pământ, n-am face la fel? Măcar nu trăgeau cu ele, dacă erau într-adevăr arme.

Iar pentru că probabilitatea de a întâlni o altă civilizație era extrem de mică, în echipaj nu aveau niciun specialist în așa ceva (nu că ar fi existat cu adevărat vreunul pe Pământ; era prima pe care o întâlneau în istoria omenirii).

Oricât de diferit ar fi arătat de oameni, nu păreau să gândească complet altfel. Erau extrem de circumspecți, întotdeauna rămâneau prin preajmă unii dintre ei cu ar-

mele, dar și foarte curioși. Și aveau un nivel tehnologic cam de nivelul oamenilor din preajma celui de-al doilea război mondial. Foloseau numai combustibili fosili, dar erau în stare să înțeleagă câte ceva. Ceea ce îi dădea speranțe.

Oricum, nu avea de ales. Erau blocați aici și era de datoria lui să rezolve problema. Toate problemele. Oftă. Ceilalți aveau timp să cerceteze planeta pe îndelete. Avea să dureze foarte mult până să se poată întoarce acasă.

Mult mai mult decât pe vremea când adaptase un motor de motocicletă la șalupa bunicului...

SFÂRŞITUL LUI GEORGE

„Visez că nu mai există oameni. Toți au murit.
Pământul este alb. Luna mai există încă pe cer și luminează
un pământ alb de tot. Sunt singur..."
Simone de Beauvoir, *Toți oamenii sunt muritori*

Ultimul om de pe Pământ stătea singur într-o cameră.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Intră!

În cadrul ușii apăru o siluetă umană, dar George știa că era o aparență, o deghizare adoptată doar pentru a ușura comunicarea între ei. În realitate, era unul dintre *Ei*.

— Am venit să te mai întreb o dată. Ești sigur că vrei să rămâi?

— Da.

— Toți ceilalți vor veni cu noi.

— Știu. E casa mea.

— Este doar un bulgăre de materie. Omul este mult mai mult.

— Poate că da. Poți să pleci fără mustrări de conștiință, presupunând că ai așa ceva. Drum bun.

— Rămas bun.

Ușa se închise în urma vizitatorului.

Camera era simplă, de modă veche, așa cum ai fi putut întâlni în urmă cu miliarde de ani. Cu pereți galben pal, podea de lemn, o măsuță, o etajeră cu cărți, o canapea și două fotolii, dintre care unul ocupat de ultimul om, pe nume George. Sau cam așa ceva. Trecuse mult timp de când apăruse în lume acest nume; limba care-l dăduse dispăruse din vremuri imemoriale, iar pronunția se schimbase și ea, de aceea nu mai știa nimeni ce înseamnă, în afară de *Ei*, desigur. *Ei* știau totul. De aceea, nici măcar purtătorul lui nu știa cât de potrivit și de nepotrivit, în același timp, era acest nume. „Cel care lucrează pământul" era un nume potrivit pentru cineva care rămăsese credincios Pământului, dar nepotrivit pentru că pământul nu mai putuse fi lucrat de miliarde de ani. De peste șase miliarde și jumătate, de când Soarele devenise prea fierbinte.

La vremea aceea, *Ei* plecaseră de mult. Pământul mai era locuit doar de cele câteva milioane de descendenți ai celor care, încă și mai înainte, deciseseră să nu-și părăsească planeta natală, care respinseseră Schimbarea și destinul cosmic al speciei lor, care rămăseseră *noi*, în timp ce aceia care plecaseră, nu doar în spațiu, ci și în alt tip de existență, deveniseră *Ei*. *Ei* cu majusculă, pentru că reprezentau mult mai mult decât cei rămași...

Desigur, nu fusese posibil ca cei rămași să supraviețuiască singuri. Pământul devenea prea neospitalier. *Ei* continuaseră să-i ajute cu hrană, apă, aer și alte resurse

necesare, dar fără să intervină în felul în care se organizau și-și duceau viața. Și în felul în care evoluau Soarele și Pământul, deși ar fi putut. Așa sunase tratatul încheiat cu *Ei*. Cei rămași erau poate ultimii ecologiști: considerau că acestea trebuiau să-și trăiască viața și să moară în mod natural, să nu fie forțate să ducă o viață artificială pe termen nedefinit. Astfel că Sistemul Solar rămăsese o enclavă în care *Ei* nu interveneau decât ca un fel de supraveghetori binevoitori. Viața era grea, dar *homo sapiens* este o specie încăpățânată, iar populația Pământului rezistase, uneori crescând, alteori reducându-se. Din când în când, unii alegeau Schimbarea și se alăturau *Lor*. Pământenii, cum continuau să-și spună, credeau, fără să aibă nicio dovadă, că cei care ocroteau Pământul se alegeau dintre aceștia plecați mai târziu, care ar fi rămas mai atașați de planeta mamă.

Deși încăperea arăta ca pe vremuri, nu se afla într-o clădire, ci într-un complex subteran bine izolat, situat adânc sub suprafața calcinată de arșița pârjolitoare a gigantei roșii în care se transformase Soarele. Grădina însorită care se zărea pe fereastră era doar o simulare extrem de rafinată a unui peisaj vechi de miliarde de ani.

Undeva, pe orbita lui Marte, în punctul cel mai apropiat de Pământ, un vehicul spațial adăpostea câteva zeci de mii de oameni, ultimii supraviețuitori ai planetei a cărei viață se apropia de sfârșit. Priveau prin ferestrele uriașe, îndreptate către oceanul de foc al Soarelui. Proiectată undeva pe suprafața acestui ocean, sfera Pământului, care-și

pierduse demult culoarea albastră, însoțită de cea mult mai mică a Lunii, cădea, în aparență încet, către iadul roșu.

Dură câteva ore până când planeta atinse atmosfera solară. Flăcările o cuprinseră treptat. Spectatorii urmăriră în tăcere spectacolul grandios. Când conturul rotund dispăru complet, câteva zeci de siluete se aprinseră în același timp, într-o explozie alb-albăstruie orbitoare care cuprinse nava, păru să formeze pentru o clipă un al doilea soare, mai mic, dar mai strălucitor, apoi se stinse.

În urmă rămase o scânteie licăritoare, ca un ultim salut către uriașul roșu care tocmai înghițise planeta de pe care plecase, cândva, scânteia, satelitul acesteia și un om pe nume George.

UNIVERSUL ÎNTR-O COAJĂ DE...

Să fie lumină!

— Știi ce-am citit pe net? Cică savanții s-au apucat să calculeze ce culoare are universul.

— Cum adică?

— De unde vrei să știu eu? Un fel de medie între culorile stelelor. Cam cum l-ai vedea dacă ai putea să te uiți din afară. Ei zic că la început era albastru, pentru că stelele tinere sunt mai albastre. Acum e cam ca o cafea cu lapte.

— Ha, ha, ha! Adică Dumnezeu și-a făcut o cafea? Ce ne facem dac-o bea?

— Nu, că nu rămâne așa, ei zic c-o să se facă mai roșu, și mai întunecat, pentru că îmbătrânesc stelele.

— Mi-a venit o idee: când a explodat era albastru, apoi se întinde și se tot întinde, și-și schimbă culoarea, se albește, apoi se înroșește tot mai tare și începe să se strângă la loc. Și chiar înainte să dispară de tot, o să fie ceva mic și aproape negru. Ca vânăta aia de pe masă.

— Hei, fii serios! Sigur că nu-i așa! Poate că nu se strânge.

— Ce contează? Nu-i o imagine nostimă? Universul să ajungă o legumă înainte să moară, la fel ca noi! Mă rog, ca unii dintre noi. Ha, ha, ha!

După un număr de ani mult prea mare ca să poată fi exprimat rezonabil în cuvinte.

Dumnezeu privește puțin melancolic universul bătrân și aproape negru din fața lui. S-a mai încheiat unul.

O explozie îi izbucnește de sub mână. Ia micul univers înnegrit și-l pune în flacăra albăstruie a celui nou născut.

Dacă ar mai fi fost posibil să trăiască cineva în universul cel bătrân, ar fi simțit în nări un miros ademenitor de vânătă coaptă.

ALTE GĂRI, ACEIAŞI OAMENI...

Planeta care se zărea prin hublouri ar fi putut să fie Pământul. Aproape. Calotele polare ceva mai mari, contururile continentelor, atât cât se vedeau printre nori, diferite, oceanele parcă un pic mai verzui, dar trebuia să te uiți cu foarte multă atenție ca să-ți dai seama. Existau și alte deosebiri, mai puțin vizibile la prima privire, despre care Vesper aflase în cursul pregătirii pentru misiune.

Pregătirea fusese atât de amănunțită pe cât era posibil; informațiile circulau mai greu la o asemenea distanță. Brațul Orion al Căii Lactee, în care se afla Pământul, putea să pară neînsemnat față de întreaga galaxie, dar când omenirea reușise să scape din cătușele vitezei luminii și să înceapă să-și exploreze vecinii galactici, descoperise că era destul de mare ca să-i dea de lucru vreme de secole. La urma urmei, era totuși lung de 10 000 de ani lumină și lat de 3500 și conținea miliarde de stele, iar propulsia warp nu era chiar instantanee. Gaia, destinația lui Vesper, se afla la mai puțin de 4000 de ani lumină și era cea mai îndepărtată planetă colonizată până acum. Călătoria durase peste șase luni.

Ei da, planeta se numea chiar Gaia. Semn de aroganță din partea coloniștilor, gândea Vesper. Sau poate că nu.

Exploratorii porniseră mai întâi, firește, spre stelele cele mai asemănătoare cu soarele Terrei; erau siliți să aleagă, căci erau prea multe. În timp ce planetele care puteau fi terraformate erau mult mai puține.

După exploratori veniseră companiile. Avuseseră dreptate cei care prevăzuseră, în urmă cu aproape cinci secole, că spațiul avea să fie cucerit de oamenii de afaceri, nu de guverne; erau mai dinamici, mai dispuși să-și asume riscuri și mai puțin supuși birocrației și regulamentelor. Și mai liberi să-și cheltuiască banii cum doreau. În mare parte, exploratorii erau finanțați tot de ei.

Existau până acum aproape două sute de colonii, mai mult sau mai puțin prospere, stabilite pe planetele cele mai propice, fără a mai socoti exploatările miniere și instalațiile industriale amplasate pe sateliți și asteroizi, unde beneficiau de gravitația redusă și de lipsa atmosferei. Cele mai multe colonii se înființaseră pe planete moarte și avuseseră nevoie de mult timp și eforturi pentru a-și face noua casă locuibilă; de fapt, abia în ultimii ani începuseră să aibă și alte preocupări în afară de simpla supraviețuire. Altele ajunseseră pe planete unde exista viață, uneori chiar destul de avansată încât să aibă deja oxigen în atmosferă; acestea înfruntaseră alt tip de probleme.

Una dintre ele fuseseră ecologiștii, care protestaseră că nu avem dreptul de a ocupa planete unde existau șanse de a se dezvolta o biosferă proprie; alții susțineau, în schimb, că ființele inteligente au dreptul, și chiar menirea, de a se

răspândi oriunde găseau un loc favorabil. În cele din urmă, se ajunsese la un compromis: un tratat care stipula că orice planetă pe care se dezvoltaseră forme de viață superioare, susceptibile de a evolua spre inteligență, avea să fie declarată rezervație naturală și interzisă pentru colonizare. Tratatul fusese și el contestat de mulți, fiind socotit vag și interpretabil, dar nu crease probleme reale, pentru că nicio planetă dintre cele descoperite până acum nu depășise stadiul atins de Pământ în paleozoic. Până și ecologiștii recunoscuseră că nu era realist să așteptăm sute de milioane de ani ca să vedem ce se întâmplă. Chiar și pe Pământ, catastrofa care dusese la dispariția dinozaurilor nu fusese nici singura, nici cea mai mare din istorie; lumea noastră ar fi putut foarte bine să sfârșească fără viață de mai multe ori în istoria ei.

Gaia fusese una dintre aceste planete vii; deși cea mai nou descoperită, se dezvoltase repede, datorită condițiilor extrem de favorabile. Puțin mai mare decât Pământul, cu axa de rotație înclinată la aproape 35°, spre deosebire de cele 23° și ceva ale Pământului, ceea ce avea drept consecință diferențe mai mari de temperatură între zone și anotimpuri, Gaia era planeta cea mai asemănătoare cu Pământul din câte se descoperiseră până acum. Mai exact, cu Pământul pe la începutul silurianului, după cum apreciau savanții. Mai rece decât Terra în acea epocă, avea oceane puțin adânci, care acopereau cam jumătate din suprafața liberă de gheață. Calotele de gheață depășeau în unele locuri cercurile polare, aflate în jur de 55° latitudine nordică și sudică, ceea ce sugera că planeta trecea

printr-o perioadă glaciară. Oceanele erau populate de specii încă simple de plante și animale, dintre care cele mai avansate semănau cu peștii, dar pe uscat abia începuseră să apară, temându-se parcă să se depărteze de apă, niște plăntuțe destul de asemănătoare cu algele și mușchii tereștri, ca și un soi de miriapode lungi cât unghia. Forme de viață incapabile să facă față vegetației aduse de colonișți, astfel că, pe continentul ecuatorial pe care se așezaseră aceștia, verdele intens al plantelor terestre începuse deja să înghită verdele albăstrui, destul de palid, al timidei vegetații locale. Acesta fusese un alt noroc: biochimia vietăților băștinașe, deși suficient de asemănătoare cu cea terestră ca să creeze forme înrudite, era destul de diferită ca să nu fie compatibilă în niciun fel. Cu alte cuvinte, ființele din cele două lumi nu se puteau mânca unele pe altele. Nici măcar microorganismele. Nu fusese nevoie decât de câțiva ani pentru a face experimentele și cercetările necesare pentru a se convinge de acest lucru, și de alte câteva decenii pentru construcții și alte amenajări, și navele uriașe pline de colonișți sosiseră să ocupe lumea pregătită pentru ei, în care puteau chiar respira liber, după ce se obișnuiau puțin. Procentul de oxigen era mai scăzut, în jur de 17%, dar, după alte câteva decenii de răspândire a plantelor terestre, începuse încet să crească.

Ceea ce o făcea unică printre planetele nou descoperite era faptul că în jurul ei se rotea o lună care ar fi trecut cu ușurință drept sora geamănă a Lunii de acasă. O altă trăsătură norocoasă: pe lângă faptul că, datorită ei, condițiile de pe planetă se apropiau și mai mult de cele de pe Pă-

mânt, Gaia avea la dispoziție, singura dintre colonii, un satelit apropiat pe care să construiască un port spațial. Pentru că navele cu propulsie warp aveau nevoie și mai mare decât cele clasice de gravitație scăzută, celelalte colonii fuseseră silite să-și construiască porturile pe sateliți sau pe planetoizi de mărime potrivită aflați mult mai departe în sistemele lor stelare și să facă până la ele zboruri lungi și costisitoare, sau să construiască stații spațiale pe orbită, încă și mai costisitoare. În timp ce aici, la fel ca pe Pământ, navetele parcurgeau drumul din port până pe planetă în două ore și ceva. Dacă se ținea cont și de poziția Gaiei, chiar în pragul punții de stele care lega micul braț Orion de spirala principală Perseus, era de așteptat ca Gaia să devină un punct strategic în expansiunea spațială a pământenilor. Ceea ce Alexandros Niarchos, șeful companiei care colonizase planeta și al vechii familii care trecuse, firesc, de la transporturile pe oceanele Terrei la cele din oceanele spațiului, știa foarte bine. Poate de aceea numise colonia Gaia, satelitul ei Selene și dăduse corpurilor cerești ale sistemului nume din foarte bogata mitologie antică elenă. Se zvonea că toți coloniștii acceptați pe Gaia luau lecții de limba greacă și că foloseau pentru soarele lor nu indicativul lui oficial din cataloagele stelare, ci numele de Helios.

Asta era de fapt problema cu Gaia: prea multe zvonuri și prea puține informații oficiale. De aceea se afla Vesper aici.

Desigur, Vesper nu era numele ei adevărat. Era pasionată de istorie, de literatură și de filmele vechi, bidimen-

sionale, sau de la începuturile primelor tehnologii tridimensionale, și își luase numele de Vesper Lynd dintr-una dintre cărțile ei favorite, un roman de spionaj naiv, dar antrenant, vechi de secole, după care se făcuse, tot în vremurile acelea, și un film. Era puțin probabil ca cineva să-și dea seama că purta un nume fals. Nici măcar pe Pământ nu mai citea aproape nimeni cărțile acelea.

Era departe de a fi la fel de frumoasă ca personajul ei. Mică de statură și îndesată, cu un chip rotund, copilăresc, își ascundea bine nu numai vârsta reală, de treizeci și ceva de ani, dar și antrenamentul de elită din serviciul de informații al Organizației Planetelor Unite, plus numeroasele implanturi complet nedetectabile, dar foarte folositoare, căpătate prin bunăvoința aceluiași serviciu.

Coloniile nu erau independente din punct de vedere politic. Și n-aveau niciun interes să devină. Profiturile companiilor care le administrau depindeau prea mult de bunele relații comerciale dintre colonii și Pământ. Distanțele mari și condițiile foarte diferite nu permiteau un control prea strict al coloniilor, așa încât acestea își făceau singure legile, în mare parte, dar recunoșteau în continuare autoritatea Terrei. Formau de fapt o federație destul de descentralizată. Poate de aceea nu avusese loc nicio ciocnire militară serioasă, ci doar câteva conflicte economice locale. La aceasta contribuise, desigur, și faptul că, neîntâlnind niciun dușman cu adevărat primejdios în cursul expansiunii, coloniile nu-și creaseră cine știe ce forțe militare, deși aveau acest drept, între oarecare limite. Astfel că Pământul deținea singura armată demnă de acest

nume, pe lângă faptul că populația sa o depășea încă pe a tuturor celorlalte colonii la un loc, cu tot cu cele din interiorul sistemului solar.

Vesper trecu pe sub arcada care ducea înăuntrul terminalului pentru pasageri al portului. BINE AȚI VENIT PE SELENE, scria deasupra arcadei. Terminalul nu era o clădire la suprafața satelitului, ci o mare grotă subterană, bine etanșată, pentru a nu pierde aer. Se ajunsese la concluzia că aceasta era cea mai sigură și mai ieftină soluție, încă de pe vremea când Luna Pământului era singurul port spațial demn de acest nume.

Vesper era singura pasageră venită direct de pe Pământ, dar terminalul era aglomerat. Văzuse, în timpul aselenizării (ei da, cuvântul chiar se potrivea și aici) vreo cinci alte nave în docurile din jurul intrării în terminal. Zvonurile despre prosperitatea Gaiei atrăgeau o faună destul de colorată din coloniile mai apropiate. Vesper își aminti, amuzată, de niște fotografii vechi de peste șase secole, conservate cu multă grijă de un muzeu din San Francisco, cu gara finală a căii ferate transcontinentale americane abia terminate, undeva pe partea cealaltă a golfului, de unde pasagerii trebuiau să se îmbarce pe un feribot care să-i ducă în oraș. Nu lipseau decât pălăriile caraghioase ale bărbaților și fustele incomode ale femeilor. Atmosfera de frontieră era aceeași, chiar dacă moda se schimbase (în bine, după părerea lui Vesper). Și exista și poarta către docurile pentru navetele care coborau pe planetă.

Porni pe culoarul care ducea spre zona comercială. Trebuia să-l găsească pe omul care-i servea drept contact

aici. Spera să mai fie acolo unde știa. Serviciul nu mai primise de multă vreme vești de la el. Numără trei intersecții, apoi o luă la dreapta și, după numai câțiva pași, se opri în fața unui mic bar. Intră.

Doar doi clienți stăteau la o masă, într-un colț, și vorbeau încet. Scanerul implantat în ochi îi verifică pe amândoi; niciunul nu era cel căutat. Își drese glasul și salută cu voce tare. De sub tejghea apăru un cap zburlit, ușor încărunțit. De data asta, scanerul îl identifică imediat.

— Bună seara, repetă Vesper.

— Kalispéra, domniță.

— Andreas Drax?

Bărbatul ridică din sprâncene. Apoi se însenină. Deși plecase de pe Pământ cu mult înainte ca ea să se angajeze în serviciu, scanerul lui primise prompt semnalul de la cipul ei de identificare.

— Vă rog, domnișoară, poftiți. Cu ce să vă servesc? Am un whisky grozav, comandă specială direct din Scoția! Sau niște vin de dincoace de nebuloasa Gum!

— Aș prefera ceva local. Cred că uzo s-ar potrivi cel mai bine.

— Sigur că da, sigur că da! Am cel mai bun uzo din Noul Pireu! Dacă vă uitați pe geam, o să vedeți chiar orașul, tocmai am ajuns deasupra lui...

„Geamul" era un ecran destul de mare, care afișa imagini transmise de o cameră de luat vederi de la suprafață.

Vesper se așeză la bar și, în timp ce-și aștepta băutura, învârti, ca în joacă, un inel de pe deget. Drax tresări. Inelul emitea, de fapt, un semnal slab pe o anumită frecvență

din registrul infrasunetelor. Agenții serviciului de informații erau antrenați să recunoască senzația neplăcută pe care o stârnea, dar cei doi clienți din colț începură să se foiască pe scaune și în cele din urmă se ridicară și se îndreptară spre ieșire. Unul dintre ei își trecu palma prin fața scanerului de lângă ușă, ca să plătească, apoi dispărură amândoi.

Drax închise ușa după ei și atinse un buton. Ușa se încuie, în timp ce pe partea cealaltă apărea semnul de „închis".

Vesper se așeză la o masă, iar Drax i se alătură, cu două pahărele de uzo în mâini.

— Sper c-ați călătorit bine pân-aici, domnișoară.

— Nu prea rău, mulțumesc. Și nu e cazul să ne mai formalizăm. Spune-mi, ce se petrece pe-aici?

Bărbatul oftă.

— Greu de spus. Se lucrează de zor aici, pe Selene. Tot satelitul e plin de tuneluri și se construiesc în continuare, dar ce-i în ele, naiba știe. Iar jos, pe planetă, chiar că habar n-am. Sunt puțini acceptați acolo și nu prea mai vin înapoi. Sau dacă vin, nu scot o vorbă. Adică zic că e bine, că e frumos, că se trăiește bine, și cam atât. Și pleacă repede înapoi. Niciunul nu părăsește sistemul.

— Cam ce fel de oameni sunt? De origine greacă? Așa se zvonește.

— Nu, sunt de toate felurile. Am avut ocazia să văd niște liste. Dar calificați. Specialiști din toate domeniile. Neobișnuit de mulți medici, mai ales psihiatri. Foarte curios.

— Dacă-s atât de puțini acceptați, de ce vin atât de mulți pe Selene?

— Speră și ei. Plus că e mult de lucru chiar aici. Și se plătește bine. Cred că-s peste jumătate de milion pe satelitul ăsta amărât.

— Bun, dar tu ce crezi?

— Eu aș zice că se înarmează. Că asta se face în tunelurile astea. Am încercat să trag de limbă muncitorii care mai vin să se îmbete la mine, dar n-am aflat nimic. Orice-ar fi, se întâmplă după ce constructorii termină și pleacă. După asta vin cei de jos. Navete multe, oameni puțini. Iar ăștia chiar nu zic nimic. Și nu se-mbată niciodată. Nici nu calcă prin baruri. Merg numai la cantinele lor. Noroc că știu un bucătar care lucrează la una din ele, așa mai aflu ce vorbesc, dar, cum ziceam, nu-i mare lucru.

— Bine. O să vedem ce mai putem afla. Până una-alta, trebuie să-mi găsesc un loc de stat și o slujbă.

— E un hotel ieftin și destul de bun la două culoare de aici. Îți arăt eu drumul. Cât despre slujbă, n-ar trebui să fie greu. Așa cum spuneam, e mult de lucru. N-aș fi crezut că Niarchos are atâția bani.

— N-are. S-a asociat cu vechile familii grecești: Livanos, Onassis, Latsis și toți ceilalți. Se scurg bani mulți încoace, dar pe canale discrete. Serviciul a dat peste câteva, dar nici pe departe peste toate.

— Ei, asta-i! Aici, la capătul lumii, nu aflăm nimic, nici măcar despre noi înșine.

— Nu cred că Selene este locul potrivit să afli. Sforile se trag jos, pe Gaia.

— Acolo nu ajungi prea ușor. Și nu există turiști.

Vesper ieși pe culoarul principal, după care coti pe cel arătat de Drax. Apoi totul se întunecă.

Deschise ochii într-o cameră albă, ca de spital, cu ferestre mari, dincolo de care se legănau ramurile verzi ale unor copaci. Plopi. O specie repede crescătoare, des întâlnită în colonii. Aparent, se afla pe planetă.

Se uită în jur. Camera era aproape goală: patul în care se afla, un scaun, o măsuță, un dulap, toate vopsite în alb.

Ceva nu era în regulă. Se concentră. Camera tremură o clipă, apoi se limpezi din nou. Fereastra lipsea, camera era mult mai mare și cuprindea vreo zece paturi, lângă care se aflau niște aparate metalice din care ieșeau cabluri. Cel de lângă ea era conectat la craniul ei. Fusese o simulare. Vru să ducă mâinile la cap, dar constată că erau legate de pat.

— Foarte bine, domnișoară Lynd, se auzi o voce joasă, masculină. Mai puțin de un minut. Excelentă instruire. Vesper Lynd, așa-i? Bănuiesc că nu-i numele tău adevărat. Am dreptate?

Vesper nu scoase nicio vorbă.

— Nu contează. Aș putea să aflu, dar n-are importanță. Și sună bine. O muzicalitate plăcută. Vesper Lynd... Și mie-mi plac poveștile cu James Bond, știi?

Vesper continuă să tacă.

— Oh, scuză-mă, am uitat să mă prezint. Alexandros Niarchos. Ei, hai, domnișoară Lynd, doar nu credeai că poți să te strecori pe teritoriul meu fără să-mi dau seama. Nu primim prea des vizitatori de pe Pământ, mai ales ti-

nere domnișoare. Care, îndată ce debarcă pe Selene, se duc în vizită la domnul Drax. Da, știu și despre el, dar l-am lăsat în pace. Am avut doar grijă să nu-i dau ocazia să provoace încurcături. Mă așteptam ca într-o zi să-mi fie de folos. Și iată că am avut dreptate.

Omului îi plăcea să se audă vorbind. Era mai bine să-l lase. Ar fi putut să-i scape ceva important.

— Ei, hai, nu-mi purta pică. Am încercat să te păcălesc, dar nu mi-a reușit. Nici nu mă așteptam, dar lucrurile nu se termină aici. O să ajungi și pe Gaia, așa cum îți dorești, dar în condițiile mele, nu alte tale. În curând n-o să mai fii supărată pe mine. Ai să mă iubești chiar, la fel ca toți ceilalți.

La fel ca toți ceilalți...

— Rotițele se învârtesc, nu-i așa? Electrozi, control mental... Ei da, toți cei de pe Gaia sunt oamenii mei, trup și suflet. Mai greu a fost cu primii, că a trebuit să primesc mulți deodată, dar i-am dat încet-încet pe brazdă. Acum e mult mai ușor. Toți cei pe care-i primesc trec întâi prin camera asta.

— De ce?

— Află cât mai multe, indiferent de împrejurări, așa-i, domnișoară Lynd? Nu mă deranjează să-ți spun, curând o să-mi aparții și tu. E simplu. Cred că omenirea nu se răspândește destul de repede în galaxie și că totul e lăsat prea mult la voia întâmplării. Încotro ne ducem, cine sunt coloniștii... Cred că e nevoie de organizare, de un plan și de o selecție drastică a celor care pleacă să cucerească stelele...

Încă unul cu obsesii de mare cuceritor.

— Da, știu ce-ți spui. Încă un nebun megaloman. Care-i diferența dintre un nebun și un vizionar? Cel de-al doilea poate să realizeze ceea ce pretinde. Fii foarte atentă la ceea ce ți se va întâmpla. În tunelurile Selenei există mijloacele de a oferi această plăcută experiență unor planete întregi. Dintr-o dată. Chiar și Pământului. Peste câteva luni, totul se va schimba.

Vesper se înfioră. Arme psihice. Capabile să dea controlul total asupra unor populații întregi. Nici n-aveai nevoie de armată. Făcuse la un moment dat un curs despre ele. Nu luau viața victimelor, numai libertatea. Și nu puteau fi contracarate decât de o condiționare foarte puternică, pe care nu o aveau decât extrem de puțini, poate câteva sute de oameni din zecile de miliarde. Interzise categoric de Organizația Planetelor Unite. Dacă maniacul ăsta... Și nu avea prea mult timp. Dacă lucrurile trebuiau să se schimbe în câteva luni, însemna că lansarea urma să aibă loc în câteva zile, cel mult săptămâni.

— Distracție plăcută, domnișoară Lynd.

Și avea încă electrozii pe cap...

Șocul exploziei luminoase din mintea ei aproape că o năuci. Dar știa ce avea să urmeze. Se încordă, apelând la întreaga ei condiționare pentru a respinge atacul psihic. Îl putea respinge. Niarchos nu știa chiar totul despre antrenamentul agenților. Nu despre cele mai recente metode.

Imagini, sunete, mirosuri, atingeri... durere... plăcere... Totul era doar în mintea ei. Trebuia să-și golească mintea. Complet. Surprinzător cât de greu era pentru o ființă umană

să-și înăbușe toate gândurile. Odată ce începuse să gândească, creierul nu mai putea fi oprit. Decât cu un antrenament extrem de complex. Pe care ea îl avea. Unul câte unul, stimulii dispărură. Mintea i se închise complet.

Fu smulsă din transă de o atingere. O femeie îi desprindea electrozii de pe cap. Credea că „tratamentul" avusese succes. Ei bine, avea s-o lase să creadă astfel.

— Kaliméra, rosti femeia aproape în șoaptă.

Bună dimineața. Deci stătuse aici toată noaptea. Gândea cât putea de repede, încercând să decidă ce avea de făcut mai departe.

— Ați fost admisă printre coloniștii de pe Gaia. Veți fi condusă către stația de îmbarcare pe navete. Călătorie plăcută.

Va fi condusă. Deci n-o lăsau singură. Niarchos n-avea încredere în ea, cu tot controlul psihic. Sau poate că asta era procedura.

Scoase zâmbetul cel mai blajin și mai tâmp de care era în stare.

— Mulțumesc. La revedere.

La ușă o așteptau doi bărbați solizi. Scanerul îi spuse numaidecât că aveau arme pe sub haine. Dar voia să scape de ei? Doar o escortau către navetele care duceau pe Gaia. Acolo dorise să ajungă. *Gândește repede!*

Nu. Pe Gaia avea să fie sub ochii lui Niarchos. Și nu era nimic acolo, în afară de Niarchos însuși și de o turmă de oi. Armele erau aici. Și tot aici erau oameni necontrolați. Avea nevoie de ajutor.

Un dezavantaj al controlului psihic era că încetinea reacțiile. Nu prea mult, dar suficient ca să-i permită să scape de cei doi însoțitori. Fu de-ajuns să facă un salt după un colț și să răsucească un alt inel, care declanșa un mic generator de câmp de distorsiune optică. Deveni cameleonul perfect și dispăru din ochii paznicilor. O luă la fugă pe coridoare, la întâmplare, doar pentru a se îndepărta cât mai mult de ei.

Care era următorul pas? Niarchos spusese că îl lăsase în pace pe Drax. Deci nu era controlat, era doar urmărit. Și era singurul om pe care-l cunoștea aici. Trebuia să-și asume riscul.

Păstrându-și camuflajul, se strecură înapoi la barul lui Drax. Așteptă să treacă cineva pe ușă ca să intre fără să atragă atenția, apoi intră în spatele tejghelei, se ghemui dedesubt și întrerupse câmpul. Apăru la picioarele lui Drax, cu degetul deja dus la buze. Din fericire, și el era bine instruit. Nici măcar nu clipi și continuă să șteargă paharul pe care-l avea în mână. În bar erau câțiva clienți, dar niciunul nu păru să-și dea seama că e ceva în neregulă.

Puse paharul jos și se îndreptă alene către ușa din spatele barului. Ținu ușa deschisă doar o clipă mai mult decât ar fi trebuit, dându-i ocazia lui Vesper, din nou camuflată, să treacă repede în camera de alături.

Înainte de a începe să vorbească, Vesper scană repede încăperea, care servea drept depozit de băuturi. Nu apăru niciun dispozitiv de spionare.

— Ești urmărit, știai?

— Nu era prea greu de ghicit. Știu și că mesajele mele sunt interceptate, de aceea n-am mai comunicat cu centrul. Dar nu supraveghează decât salonul principal. Îi interesează mai mult clienții.

— Arme psihice. Asta pregătește. Pe care să le folosească împotriva tuturor. Vrea să controleze toate coloniile. Și Pământul. Foarte curând.

— Altul care a văzut prea multe filme cu imperii galactice.

Drax zâmbi.

— Pământul ar trebui să afle, nu?

— Sigur că da, dar cum? Dacă-ți interceptează mesajele...

— Pony Express.

— Cum adică?

— Ai auzit vreodată de găuri de vierme?

— Sigur, doar am fost și eu la școală!

— Dar de găuri de vierme artificiale?

— Auzisem de niște experimente, dar...

— Dar nu de cel reușit, nu-i așa? E un secret cunoscut numai de câțiva oameni. Eu știu doar pentru că e la mine-n bătătură, cum s-ar spune. Alexandros Niarchos habar n-are, deși un capăt e la el în sistem. O minigaură neagră care se rotește în jurul lui Helios, la foarte mare distanță, servește drept punct de stabilizare la capătul ăsta. Capătul celălalt e în sistemul Kepler 178. Pentru că e secret, n-are destulă energie ca s-o folosim pentru toată flota terestră, dar o navetă poate să treacă.

— O navetă?

— Nu ți-am zis? Pony Express. Caraghios nume. O navetă clasică, mică, de două persoane. Camuflată, bineînțeles. Bine ascunsă undeva într-un hangar părăsit. Am niște prieteni la întreținere. Câteva ore până la intrare, câteva secunde prin gaura de vierme, alte câteva ore până pe Kepler 178e, mai bine cunoscută sub numele de Laramie. De acolo poți să comunici cu cine vrei. Și să iei o navă către Pământ. Adică să luăm. Îți dai seama că nu mai pot să rămân nici eu aici.

Vesper izbucni în râs. Drax nu știa destulă istorie, ca să știe de unde venea numele navetei și cât de bine se potrivea aici.

Câteva luni mai târziu, Vesper (de fapt, nu mai purta demult acest nume, dar nici cel de acum nu era adevărat), urmărea în direct pe un ecran scene din portul stelar de pe Selene, unde Alexandros Niarchos, „cuceritorul galaxiei", era urcat pe o navă militară terestră pentru a fi adus pe Pământ și judecat, împreună cu cei care-l ajutaseră. Mulți psihiatri.

Navele care duceau armele apucaseră să plece, dar fuseseră interceptate pe drum. Apoi flota militară înconjurase Gaia și Selene, iar Niarchos nu avusese de ales decât să se predea.

Un scenariu perfect de western. Bandiții puneau stăpânire pe gara de la capătul liniei, încercau să jefuiască trenul, iar Pony Express ducea mesajul la Fort Laramie, de unde venea cavaleria, care punea mâna pe bandiți.

Vesper oftă. Altă tehnologie, alte gări, alte frontiere de cucerit, dar aceiași oameni, cu aceleași obiceiuri. Oare avea să fie vreodată altfel?

CUPRINS

Poveste fără sfârșit 5
Fără comentarii 22
Experimentatorii 38
Vasul fantomă 41
Ceremonia 44
Autoportret 47
Pedeapsa 50
Monitorul de vise 54
Mașina de fabricat oameni 56
O poveste veche 58
Epilog în cer 63
Schimbări 65
Verde 69
Statui 76
Timpul pietrelor 84
Aurul beznei 91
Poarta 109
Primul contact 129
Purici pe un câine 135
Despre îngeri și lumi 147
Accident 158
Tuanaki 164
Kepler-278 167
Sfârșitul lui George 172
Universul într-o coajă de... 136
Alte gări, aceiași oameni... 178

"Ceva îl lovi, dezechilibrându-l. Ridică instinctiv mâna, în beznă, lovind la întâmplare în dreapta şi-n stânga. Lucrul cel mai înspăimântător era că nu se auzea nimic. Niciun foşnet, nicio respiraţie care să indice că în preajma lui s-ar afla cineva..."

ISBN 978-606-8879-83-3

www.colectiasf.ro